

MARIA PIRTEA

COLUMNĂ LUI ...

DECEBAL !

COLUMNA LUI... DECEBAL!

*Închinăm această carte Bunului
Dumnezeu și neamului nostru
românesc.*

COLUMNA LUI... DECEBAL!

De sute de ani auzim și vedem peste tot afișat, scris și fotografiat despre columna lui Traian și rămânem impresionați și uimiți. Dar ce este această columnă?

În linii mari, toată lumea știe că strămoșii noștri daci s-au bătut cu romanii și au purtat războaie cu ei, deoarece romanii tot vroiau să ne cotopească țara și să ne jefuiască bogățiile, în special **aurul**.

După lupte grele și îndelungate romanii au reușit să ocupe o parte din teritoriul Daciei străbune. Pe acea parte romanii s-au instalat vremelnic și au început să-i asuprească pe daci.

Împăratul Traian, care era capul răutăților, după o vreme a părăsit Dacia și s-a dus înapoi acasă la el la Roma. Ca să vadă senatul și cetățenii romanii cât a fost

el de viteaz în aceste războaie, a pus să se construiască o columnă de piatră, pe care erau săpate scene din luptele cu dacii, pe care a așezat-o în mijlocul Romei. Pe această columnă sunt reprezentate nenumărate chipuri de daci. Deși ea glorifică puterea Romei și pentru noi ca popor ea nu este nici bună și nici benefică, deoarece reprezintă punctul de vedere al învingătorului, totuși în ea există o dovada a puternicei culturii și civilizației dacice, care s-a transmis peste timp și care este păzită cu strășnicie tocmai la... Roma!

Astfel, noi știm de pe această columnă cum arătau dacii, cu ce haine se îmbrăcau, cum își făceau casele, cu ce arme luptau și toate acestea deoarece dacii erau foarte cuminți și modești și niciodată nu se glorificau ei pe ei.

Noi ne uităm la această columnă, dar cu jale și cu lacrimi în ochi pentru cele ce vedem, pentru tragediile care s-au întâmplat atunci în neamul nostru și pentru jertfele deosebite care s-au dat... Și mai vedem dincolo de piatra aceasta cât de buni și viteji ne-nu fost strămoșii și ce răi, lacomi și hapsâni au fost romanii...

Pe romanii actuali nu îi mai interesează această columnă, dar pe noi da. Privind-o cu atenție, noi vedem cu totul altceva. Din fiecare metopă (imagine) a ei reiese clar cine erau dacii și care era tradiția lor și a conducătorilor lor. De aceea, în cele ce urmează noi vom scrie și vom ridica din această veche columnă romană o altă columnă, **aceea a dacilor, văzută din punctul nostru de vedere.**

Adevărul despre Dacia și despre acest popor viteaz al dacilor, precum și despre războaiele lor de apărare în fața romanilor, în cele două campanii militare, a fost alterat în timp cu informații și cu ipoteze false. Cine a făcut aceasta? Unii oameni politici, istorici sau lingviști,

au luat datele cunoscute parțial și le-au „răsucit” cum le-a convenit lor „politic, strategic și militar”, numai și numai ca să găsească o justificare prin care noi să fim considerați ca făcând parte din „elita” Europei, să fim considerați din spiță de romani sau măcar romanizați și latinizați. Falsificându-se mereu și mereu adevărul istoric, s-au adus argumente de așa natură încât, s-a afirmat că poporul român se trage din poporul roman. Aceasta este un mare fals, deoarece romanii sunt cei care se trag din „creuzetul din Carpați” de unde ei au migrat cu mult timp înainte spre alte meleaguri, unde și-au făcut noi așezări, evoluând apoi independent.

Noi românii suntem aici de multe, multe veacuri, așezați în cununa Carpaților, de când a făcut Dumnezeu pe om și i-a dat drumul pe Pământ ca să-l stăpânească. Romanii au revenit după multe secole în Dacia cu gând de cucerire, dar ei erau de fapt frații plecați de demult. Ei au găsit în Dacia o țară pe care nu au putut-o cuceri nici politic, nici militar și nici cultural, ci numai au staționat aici vremelnic. Ei nu le-au putut schimba dacilor nici limba, nici portul, nici obiceiurile și nici credința. Romanii nu numai că nu aveau nevoie de așa ceva, dar nici nu și-au propus acest scop. Ei, romanii, aveau nevoie numai de bogățiile din Dacia și în special de aurul ei. Ei multe lucruri nu-și mai aminteau...

Adevărul despre războaiele cu romanii, intențiile acestora, situația politică și economică a Daciei pe vremea regelui Decebal, noi românii le aflăm astăzi cu cea mai mare obiectivitate de la nimeni altul decât de la...Traian! Din scrierile sale pe care le-a intitulat *Dacica* sau *De bello dacico*, noi aflăm multe.

Traian, în timpul campaniilor militare în Dacia, în anii 101-102 și apoi 105-106, dicta nenumărate note de

război, care descriau situația găsită, informațiile pe care le primea și evoluția evenimentelor, unui prieten al său pe nume Sura. După încheierea războaielor și întoarcerea sa la Roma, pe baza acestor note de război, a acestui jurnal de campanie, s-a apucat și a scris o carte pe care a denumit-o *Dacica* sau *De bello dacico* și mai apoi a dat ordin ca ea să fie ilustrată și așezată pe o columnă de piatră. Așa s-a ajuns la columna lui Traian.

Noi am privit și columna și am citit și cartea, dar nu am văzut în ele duhul învingătorului, ci am văzut în ele, din loc în loc imagini prețioase despre neamul nostru, care au rămas peste secole. Documentul acesta în piatră, dar numai alături de jurnalul de război al lui Traian, restabilește adevărul despre Dacia și ce anume au făcut romanii aici. Concluzia după ce citești această carte *De bello dacico* este că romanii de abia s-au putut ține pe ei aici, darămite să mai și romanizeze un popor atât de numeros și atât de dârz cum au fost dacii, pe care nu i-au putut domina defel.

Chiar dacă cu regret, trebuie să spunem și să recunoaștem, că nici un istoric, cu toate ipotezele sale savante nu este mai plauzibil decât Traian însuși, care a trăit evenimentele de atunci, a fost prezent, a fost implicat în ele și care a scris acest jurnal de răzbi.

Încă o dată subliniem, că această carte *De bello dacico* împreună cu imaginile de pe columnă, aduc la suprafață din colbul uitării adevărul despre un popor mare și viteaz, care a fost poporul dac.

În memoria strămoșilor noștri și în numele a ceea ce suntem noi astăzi, avem datoria morală de a arăta aceste lucruri și aceste aspecte deosebite. Avem datoria de a îndemna pe toată lumea să le **recerceteze cu atenție**. Până acum aceste războaie cu romanii au fost

privite unilateral, numai din punctul de vedere al romanilor și este cazul să vedem și cealaltă parte, cealaltă columnă... **a dacilor!** Acest demers considerăm că este perfect justificat, din toate punctele de vedere: și istoric și moral și lingvistic.

Citind cu atenție acest document, *De bello dacico*, care a apărut sub îngrijirea atentă a domnului Simion Lugojan, cu adnotările sale pertinente și importante, la Editura de Vest din Timișoara cu adresa – Piața Sf. Gheorghe nr. 1 - în anul 1996, se poate vedea că se răstoarnă nenumărate ipoteze greșite, care s-au instalat în cărțile de istorie și nu numai, cu privire la strămoșii noștri traco-geto-daci.

Câteva idei mari și late, câteva aspecte surprinzătoare pe care istoricii le-au ignorat până acum, le vom reda în cele ce urmează, deoarece vin dintr-o sursă demnă de crezare, bineînțeles după ce le dezbrăcăm de „patriotismul local roman”.

Mergând pe firul însemnărilor lui Traian și respectând cele două părți ale înscrisurilor sale, vom consemna și noi cele ce vom găsi tot în două părți.

PARTEA I Campania militară 101 – 102

Capitole:

1. Împărații romani plăteau tribut regilor daci!
2. Traian voia Dacia pentru a împiedica prăbușirea imperiului roman și destrămarea lui!
3. Traian a fost un cotropitor, care nouă ca neam ne-a făcut mult rău și nicidecum nu a fost un erou național!
4. Romanii erau înspăimântați de luptătorii daci!

5. Traian nu urmărea cucerirea întregii Dacii, ci numai regiunile aurifere!
6. În Dacia nu au fost aduși nici sclavi și nici coloniști!
7. Regele Decebal s-a născut în localitatea Diupa!
8. Dacii erau renumiți tămăduitori!
9. Dacii se tratau de reumatism la Clocota!
10. Metodele de luptă ale dacilor, erau extrem de eficiente!
11. Toaca și tulnicul – străvechi instrumente de origine traco-geto-dacă!
12. Oștenii daci nu-și părăseau pe câmpul de luptă nici morții, nici răniții!
13. Dacii i-au bătut pe romani la Tape cu...copaci!
14. Romanii nu au fost niște civilizatori, ci au fost niște distrugători!
15. Veteranii de război romani nu voiau pământ în Dacia!
16. Iarna a fost cel mai mare aliat al dacilor și cel mai mare obstacol în calea romanizării!
17. Traian a suferit o pierdere uriașă la Adamclisi!
18. Munții Carpați au fost arma de tărie a dacilor, în războaiele cu romanii!
19. Dacia era o țară foarte bogată, locuitorii ei aveau mare credință în cel Preaînalt, iar sistemul de organizare al societății era desăvârșit!
20. Preoții daci erau mari inițiați!
21. Luptătorii daci erau impecabil organizați!
22. Romanii făceau poduri de piatră, iar dacii poduri de ...piele!
23. Marele secret al dacilor invincibili era... disciplina!
24. Traian avea „turnători”, iar Decebal avea viteji!

25. Cum au pus dacii lupul paznic la oi?
26. Dacii făceau negoț înfloritor pe Mureș!
27. Dacii aveau și scrieri și alfabet propriu!
28. Romanii nu i-au putut învinge pe ...ciobani daci!
29. Cașul dacilor avea termen de valabilitate... 5ani!
30. Decebal a fost declarat de către romani un rege... isteț!
31. Cine a furat... stâna și oile?
32. Romanii nu au putut luat decât ...farfuria!
33. La apa Sargeției, romanii au sunat retragerea!
34. Farsa de la Sarmisegetuza!
35. Dacia și-a păstrat întotdeauna tradițiile străvechi și nu a existat romanizare!

PARTEA a II-a Campania militară 105 – 106

Capitole:

1. Dacia nu era provincie romană și nici Decebal nu era rege clientelar!
2. Dacii foloseau arma... încuscriii!
3. La ce îi trebuia lui Traian un pod?
4. Dacii le-au făcut romanilor zile grele!
5. Romanii au atacat și jefuit populația civilă lipsită de apărare!
6. Pacea de la Costești și tentația aurului!
7. Geniul dacilor este admirat de împărat la cetatea Sarmisegetusei!
8. Marea trădare!
9. Sanctuarele dacice erau spații sacre!
10. Zamolxe, înalt Trimis Ceresc în poporul dac, aducătorul legii!
11. O mare parte a Daciei a rămas liberă!
12. Marele jaf!

13. Lăudatele castrele romane, au avut rol de jaf și asuprire!

14. Incognito în Dacia!

15. Decebal și-a retras luptătorii în Dacia liberă la Oașa!

16. Cetățenilor romani le trebuiau „viză” pentru a intra în Dacia!

17. Pe ce stătea gloria Romei?

18. Reabilitarea dacilor!

PARTEA I

Campania militară 101 – 102

1. Împărații romani plăteau tribut regilor daci!

Imperiul roman, care se lățise cucerind mai multe teritorii și popoare, amenința Tracia.

În această țară mare Tracia, se cuprindeau mai multe popoare și seminții asemănătoare, care toate se trăgeau din același neam și vorbeau aceeași limbă, iar țara aceasta se întindea și dincolo de Dunăre și dincoace de Dunăre pe un teritoriu foarte mare. Unul dintre cei mai mari regi ai Traciei a fost Burebista, despre care o inscripție greacă spune că este cel dintâi și cel mai mare rege din Tracia, iar istoricul Strabo spune că Burebista putea ridica o oaste de peste 200 000 de oameni. Acest mare rege a fost cel care a unit toate semințiile trace sub același sceptru, dând statului Trac de la vremea aceea, o mare putere, înflorire și strălucire.

Împăratul roman Cezar a vrut să stăpânească el această mare și bogată țară a tracilor, dar moartea la

străfulgerat și planurile lui de cucerire au căzut, pericolul a fost îndepărtat și astfel Dumnezeu i-a păzit pe traci. Apoi, urmașii lui Burebista au împărțit Tracia între ei, în mai multe regiuni, dintre care unele în timp au căzut sub stăpânire romană.

Pe vremea când regele Decebal ajunge pe tronul Daciei, sub stăpânirea sa erau mai multe ținuturi pe care jurnalul acesta al lui Traian le descrie foarte clar:

„Dacia este așezată în întregime la miazănoapte de fluviul Danubius (Dunărea) și cea mai mare parte a ei cuprinde munți și păduri, locuri puțin ospitaliere pentru alte seminții, dar prielnice și cu nimic stânjenitoare traiului poporului dacic, astfel încât mai degrabă se poate spune că sunt înfrățite cu firea și felul lui de viață. Este alcătuită din patru părți mari, care s-au despărțit din una singură după moartea remarcabilului rege Burebista, contemporanul divinului Cezar.”

Observați, cum zice și scrie Traian însuși: **remarcabilului rege Burebista!** Aceasta înseamnă că Dacia era foarte cunoscută și apreciată și ea și regele ei Burebista, și mai înseamnă că dacii nu erau deloc niște barbari înapoiați cum au susținut unii istorici, ci **erau foarte puternici și cunoscuți**. Aceasta explică și de ce ei sunt atât de mult amintiți și au rămas consemnați în toate lucrările istorice importante ale anticilor. Dacă dacii erau foarte cunoscuți și foarte apreciați în lumea antică de atunci, orișicine știe că nu se duce vestea despre oamenii șterși și oarecare, ci numai despre acei oameni care sunt deștepți, bogați, capabili și viteji, așa cum erau traco-geto-dacii. Deci, iată că ei au fost cineva, cunoscuți și apreciați în lume!

Regiunile geografice cuprinse în Dacia pe vremea lui Decebal erau următoarele:

„Prima parte a Daciei și cea mai apropiată de noi este așezată între râul Tisia (Tisa) și munții din interiorul acestei țări. Cea de-a doua între Danubius (Dunăre) și munți, începând de la locul îngust al acestui fluviu, pe unde divinus Tiberius a ordonat tăierea unui drum prin albia sa plină de stânci (Porțile de Fier) și până la Arrubium (localitatea Măcin din Dobrogea) în Sciția Minor (regiunea Dobrogei). Cea de-a treia, între munți și Tiras (râul Nistru), iar ultima e așezată pe crestele muntoase aflate în părțile septentrionale.”

Clar deci, frontierele Daciei erau **„de la Nistru pân` la Tisa”**...

Cum se numeau locuitorii acestor ținuturi, Traian cunoștea de-a fir în păr, deoarece avusese grijă să-și culeagă din timp toate informațiile necesare, înainte de a porni campaniile sale militare:

„În prima (provincie) locuitori sunt cunoscuți de noi sub numele **daci**, în a doua sub aceia de **geți**, în a treia de **costroboci**, iar în a patra de **carpi**, dar **toți fac parte din același neam tumultuos și vorbesc aceiași limbă.**”

Și acum, vine o mare surpriză! Și unde mai pui că este rostită și scrisă de Traian însuși cu mâna lui:

„**Limba lor nu este greu de învățat de către noi, romanii**, întrucât prezintă mari asemănări și după spusele unor cunoscători s-ar apropia mult de vechea noastră latină cunoscută sub denumirea de limba priscă sau ausonică. **Ea este vorbită și la miazăzi de Danubius, adică în ținuturile tracilor, aflați mai de demult sub stăpânirea noastră, căci dacii tot o seminție tracică sunt.** Asemănătoare foarte mult cu limba tracă, până într-atât încât nu poate fi deosebită de ea decât prin unele expresii locale, este de asemenea

ilira. **De latină o desparte mai mult înglobarea unor sunete aspre, necunoscute de latină și pe care gura unui roman numai cu greu ar putea să le reproducă.**”

Deci vedem că, romanii vorbeau ca și dacii, ca și tracii, ca și ilirii și probabil ca și alte popoare din continentul european, **aceiași limbă străveche!** De la o populație la alta, existau anumite diferențieri ce țineau de unele expresii și de rostire, dar care nu-i împiedicau pe acești oameni să se înțeleagă foarte bine între ei. Concluzia clară care se desprinde de aici este că limba dacilor, limba latină populară, traca, ilira și altele, au **avut în trecut toate aceiași sursă, același filon, adică același trunchi lingvistic din care s-au despărțit!**

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu am fost ajutați să înțelegem că acel filon a fost limba primordială care s-a vorbit pe Pământ, după apariția aici a primilor oameni, Adam și Eva. Dovezile se găsesc în **Biblie**, în **Geneză**.

Din acest filon lingvistic primordial s-au diferențiat limbile popoarelor cu voia lui Dumnezeu, care în felul acesta a determinat ca omenirea să evolueze în grupări mai mici și în condiții specifice, apărând astfel treptat țările și neamurile cu limbile și obiceiurile lor. Deci ceea ce numesc unii istoricii indo-europeana comună, este de fapt acea limbă primordială dată de Dumnezeu oamenilor.

Bun! Dacă dacii și romani vorbeau la fel, și aveau același fond de cuvinte în vocabularul lor de zi cu zi, cu unele mici diferențieri, atunci se pune întrebarea: cum poate proveni limba română din cea latină? Cum mai poate susține cineva că în fondul de cuvinte al limbii române sunt numai 100 de cuvinte dacice? Cum mai poate susține cineva cu tărie aceste piste false de cercetare lingvistică, care sunt plătite cu bani grei din

buzunarul nostru al românilor, prin diferite academii și institute de cercetare?

Pe baza mărturiilor din manuscrisele lui Traian, observăm că un noian de ipoteze lingvistice și istorice sunt greșite și că trebuie urgent abandonate, deoarece actuala limbă română este fosta limbă traco-geto-dacă cu tot fondul ei de cuvinte. Această limbă traco-geto-dacă și ea la rândul ei provenea din aceeași sursă comună cu alte limbi asemănătoare, printre care era și latina. Limba latină mai stilată și vorbită în Coloseumul de la Roma, provenea din limba latina populară, care și ea provenea din vechea limbă priscă sau ausonică. Limba ausonică pornea și ea la rândul ei din filonul lingvistic primordial. Deci limba lui Decebal și cea a lui Traian era aceeași cu unele mici diferențe, avea aceeași origine și pornea din același trunchi. Numai cine nu vrea nu vede acest adevăr atât de simplu și de clar. Sub nici o formă nu se poate susține că dacii au învățat toată limba lor de la romani și că aceasta este limba latină.

Aceasta ar fi ca și cum un român în ziua de azi, s-ar duce la Chișinău în Republica Moldova și s-ar chinui să învețe limba moldovenească. Sau, ca și cum ar veni un moldovean de-al lor la noi și s-ar tot strădui să învețe limba română. Păi, ce să învețe fiecare, când limba este aceeași, fondul de cuvinte este același, structura gramaticală aceeași? Faptul că Republica Moldova stă de zeci de ani despărțită de noi, le-a schimbat moldovenilor de acolo limba și tradițiile? Nu! A reușit rusificarea masivă care s-a practicat acolo de zeci de ani să-i facă să renunțe la limba lor? Nu! Și ei se trag tot din neamul traco-geto-dacilor și sunt la fel de dârji și de viteji ca și străbunii noștri și nu-i poți păcăli și cuceri cu una cu două și nici rusifica și nici măcar ...moldoveniza!

Cam asta era și situația dacilor față de romani și atunci de unde latinizarea limbii dace?

La această limbă traco-geto-dacă, s-au mai adăugat de-a lungul timpului cuvinte noi, necesare pe măsura dezvoltării societății și evoluției ei. Limba aceasta este cea care a ajuns până în zilele noastre și este actuala limbă română. Deci, informația care ni s-a transmis, că limba română actuală este în proporție de 85% vechea limbă a traco-geto-dacilor este perfect adevărată! Această dovadă clară, cu privire la limba dacilor, face să cadă toate ipotezele greșite cu privire la romanizarea traco-geto-dacilor și cu privire la latinizare. Limba latină la ora actuală este o limbă moartă, pe care nici foști romani, adică italienii nu o mai vorbesc, dispărând din viața popoarelor. Ea mai prezintă interes numai și numai istoric.

Până când nu se va adopta schema, imaginea „copacului” lingvistic, care își are rădăcinile înfipte în limba primordială pe care o vorbeau Adam și Eva, până când trunchiul nu va fi înțeles ca fiind filonul lingvistic primordial care a crescut și s-a îmbogățit treptat, fiind acea limbă care se vorbea în tot pământul până la momentul Turnul Babel, și până când nu se vor înțelege ramurile care au apărut din acest trunchi-filon comun, ca fiind acele limbi specifice ale popoarelor care au apărut după momentul Turnul Babel, când Dumnezeu a hotărât amestecarea limbilor, până atunci teoriile lingvistice nu pot fi corect așezate. În schimb, limbile populare s-au întărit și au evoluat o dată cu popoarele, apărând diferențierile pe care le vedem astăzi. Așa a fost și cu limba noastră, actuala limbă română, care este vorbită de multe milioane de români din interiorul și din afara granițelor actuale și de care noi suntem foarte mândri!

Așa stând lucrurile, noi mai avem o subliniere de făcut din paragraful arătat mai sus: **limba lor nu este greu de învățat de către noi, romanii!**... Nedumerire...și bucurie în același timp, deoarece aici este o mărturie rarisimă a faptului că romanii au învățat ei înșiși limba dacilor și din necesitate, dar și pentru că le era ușor. Dar dacă până și romanii s-au dat pe brazdă și au început și ei să învețe și să vorbească în **limba dacă**, atunci noi de ce susținem cu atâta ardoare aceste teorii false, cum că ar fi dispărut limba dacă cu desăvârșire și până când vom tot fi romanizați și latinizați din punct de vedere lingvistic și istoric? Până când o să ne tot închinăm la cuceritorii aceștia, când adevărul istoric este cu totul și cu totul altul?

Statul Dac, pe vremea lui Decebal, îl găsim clar delimitat: avea granița principală în sud de-a lungul Dunării până la Porțile de Fier, în vest până la râul Tisa, în est până la râul Nistru, iar în nord până departe dincolo de actualul lanț Carpatic. Dar mai înainte vremi, acest stat fusese mult mai mare după cum vom vedea mai departe.

Atunci când o parte a Traciei a fost cucerită și supusă de romani, apărând noile granițe, era normal ca traco-geto-dacii din Dacia și din alte ținuturi să fie total nemulțumiți. O dată că ei pierduseră teritorii care fuseseră ale lor de sute de ani și a doua oară că acum aveau pe o parte din frații lor sub stăpânire romană în țară străină. Ne putem da seama cam cum priveau dacii liberi un cotropitor care năvălise peste ei și le acaparaseră atâtea pământuri și bogății. Ne putem da seama și cam cum priveau frații lor ocupați din Moesia, pe romanii care le stăteau în coastă și îi obligau la dări

grele și la munci istovitoare. Se veseleau ei la așa un fapt? Nu! Cu toții și unii și alți vroiau să scuture de pe ei așa un jug, unii pentru a nu mai vedea acești cotropitori la poarta lor, iar ceilalți pentru a se elibera de ei. De aceea frații au colaborat între ei și s-au întrajutorat, dacia de la sudul Dunării cu cei de la nordul Dunării.

De ce îi deranjau pe daci acești romani instalați la Dunăre cu imperiul lor cu tot? De ce trebuiau romanii ținuti cu orice preț cât mai departe de Dunăre și de Dacia sau chiar lămuriti să plece înapoi la Roma lor?

Aceasta aflăm cu surprindere din manuscrisele lui Traian: **din cauza oieritului și a transhumanței, care în Dacia era o tradiție ancestrală.** Primăvara mii de ciobani urcau cu oile la munte, iar când se apropia iarna cu gerurile năprasnice, își coborau turmele pe văi și le duceau la iernat în bălțile de pe Dunăre, unde clima era mai blândă și locurile din stufărișuri mai adăpostite. Cu soldații romanii atât de aproape ei, nu-și mai puteau folosi locurile de iernat în voie și nici turmele lor nu mai erau în siguranță deplină. Întrucât de aceste turme depindea supraviețuirea lor, căci oile le furnizau și hrana și îmbrăcămintea, nu era normal ca dacia să și le păzească strașnic? Ba da! Atunci înțelegem că dacia vroiau cu orice chip îndepărtarea romanilor de aici de la Dunăre și că pentru aceasta făceau absolut tot ceea ce le stătea în putință.

De scutul dacilor de la nord de Dunăre, tocmai aceia aflați în provincia Dacia, romanii nu au putut trece niciodată până atunci. Ca să aibă cât de cât liniște la acest hotar și mai ales temându-se de puterea Statului Dac, ei le plăteau tribut acestora, anumite sume de bani anual, încercând astfel să se asigure că această graniță a imperiului lor le va fi respectată. Iată mărturia lui Traian:

„...eram copleșit de faptul dureros pentru poporul roman că **trebuia să acordăm dacilor sumele de bani la care ne învoisem...**”

Dacă Traian zice că *ne învoiserăm* înseamnă că între Roma și Dacia existau înscrisuri și condiții de pace, stabilite încă cu mult timp înainte și pe care ei romanii, incredibil!...le respectau! Și mai înseamnă că regii daci stătuseră la aceeași masă cu împărații romani și stabiliseră de comun acord condițiile de pace dintre ei. Dar întrucât romanii erau cei care plăteau, însemna că dacii ieșiseră undeva triumfători, că așa era obiceiul pe vremea aceea, cine pierdea, acela plătea! La întrebarea: de cât timp plăteau romanii acest tribut? tot Traian mărturisește:

„Precedesorul nostru Domițian statornicise obiceiul de a-i alimenta cu bani pe acești războinici vijelioși, considerând că astfel va cumpăra liniștea la hotarele de pe Danubiu ale imperiului.”

Ce nu spune manuscrisul este însă completat de alți scriitori antici, care povestesc că împăratul roman Domițian a fost înfrânt categoric de Decebal la anul 89, dar marele împărat căuta să mascheze acest adevăr față de concetățenii lui romani prin tot felul de tertipuri. Deci Roma nu plătea tribut Daciei numai ca să se afle în treabă, ci erau condițiile de pace impuse de Decebal.

Deci, iată cât de mare era puterea Daciei pe vremea aceea, care ținea la respect un mare cuceritor și pe mari împărați, care fuseseră obligați să plătească sume de bani anual, după cum am văzut, așa cum era moda vremii de atunci.

2. Traian voia Dacia pentru a împiedica prăbușirea imperiului roman și destrămarea lui!

Incredibil dar adevărat!

Traian, care suferea în orgoliul lui de militar și de cetățean al marelui imperiu roman când vedea acest stat puternic al dacilor, mai avea o problemă. Odată urcat ca împărat pe scaunul Romei, el găsește un imperiu sărăcit, un popor nemulțumit, nenumărate revolte incipiente și pentru toate acestea avea nevoie de o rezolvare urgentă. Cunoscând ținuturile de la Dunăre de pe vremea când fusese simplu militar, cunoscând multe despre Dacia și aflând de marea cantitate de aur de aici, el îl dorea cu orice preț. Traian a fost un mare lacom după aur și acum avea și motivația pentru care să jefuiască aurul dacilor:

„Am fost astfel nevoit să pornesc războiul, și pentru a nu mai plăti subsidiile anuale, după cum s-a încheiat învoiala cu precedesorul meu, Domițian,...Ca urmare a unor fapte nesăbuite săvârșite în trecut, situația imperiului nu era de natură să mulțumească poporul roman, sărăcit, și izbucnirea unor nemulțumiri era de așteptat din moment în moment. Această situație urma să fie remediată, cum a și fost de altfel, prin cucerirea Daciei, care **deținea aurul necesar nouă**, dar **și alte surse de substanțiale de venituri**, care nu puteau lăsa imperiul nepăsător, la marginea stăpânirii sale întărindu-se considerabil în ultimul timp **cel mai puternic stat după Roma.**”

Deci iată motivele clar expuse și „nesăbuintele” care au dus la un imperiu în pragul colapsului, pe care el Traian nu mai avea nici resurse și nici metode de a-l stăpâni. Și bine ar fi fost de s-ar fi prăbușit atunci acest imperiu, căci multe răutăți nu s-ar mai fi întâmplat pe pământul acesta!

Dacă noi românii de azi am fi spus că Dacia era *cel mai puternic stat după Roma!* am fi fost acuzați de patriotism local, priviți cu jale și trimiși la ospiciu. Din fericire această mărturie extraordinară nu vine de la noi, și din fericire este despre noi și despre strămoșii noștri atât de capabili și viteji și de aceea este demnă de toată crezarea.

Deci Dacia era cel mai puternic stat în acea perioadă istorică, deoarece se întărise foarte mult sub conducerea unor mari și capabili regi, deținea bogății fabuloase și avea un popor foarte numeros și viteaz. Această mărturie este demnă de crezare după cum am arătat, deoarece vine din partea unui împărat cunoscut al lumii antice și noi cei de azi trebuie să ținem cont de ea. Această mărturie dă adevărata măsură a ceea ce era Dacia și poporul traco-geto-dac. De această Dacia și de acest popor viteaz, romanii se temeau, preferând nu să-i înfrunte, ci să le plătească sume anuale de bani.

Am aflat până aici care a fost motivația care l-a împins pe acest împărat să pornească război cu dacii. Dar mai aflăm ceva. Așa cum un jefuitor își pregătește cu multă minuțiozitate planul de a sparge o bancă și ai jefui tezaurul, tot așa și Traian și-a pregătit minuțios campaniile militare de cucerire, pentru a sparge granițele Daciei și a o jefui de bogățiile ei. A condus personal toate aceste acțiuni, deși el ca împărat putea să stea bine mersi pe scaunul lui de la Roma și să dea dispoziții numai generalilor din subordine. Oare de ce a vrut să fie prezent personal în fruntea armatelor sale?

Dacă Dacia ar fi fost o provincie neînsemnată, un stat slab, fără bogății mari și fără putere multă, atunci el ar fi trimis probabil niște generali cu vreo 2-3 legiuni romane să-i cucerească și nu s-ar fi ocupat personal de

tot și nu ar fi condus personal aceste războaie. Dar știind el de comorile care l-ar fi așteptat dacă îi reușea acest plan, a vrut să fie sigur că nu va fi prădat de proprii lui generali, odată ce aceștia ar fi pus mâna pe aurul dacilor, care aur risca să nu mai ajungă cu totul în visteria de la Roma. Că aurul, noi știm cam ce tentații provoacă...

În concluzie, strămoșii noștri daci au fost un popor mare, un regat puternic și oameni de mare vitejie. Noi românii de azi suntem urmașii lor, căci noi nu am migrat nicăieri de-a lungul secolelor, ci am rămas aici și ne-am continuat dănuirea de mii de ani. În genele noastre ancestrale sunt aceste trăsături ale traco-geto-dacilor și sângele lor încă mai curge în vinele noastre și nu al romanilor. Traco-geto-dacii sunt adevărații noștri străbuni, restul fiind ramuri plecate din marele trunchi trac la vremuri diferite.

3. Traian a fost un cotropitor, care nouă ca neam ne-a făcut mult rău și nicidecum nu a fost un erou național!

Traian niciodată nu a fost mânat de gânduri curate și nici de gânduri nobile. El a fost un dușman al strămoșilor noștri pe care i-a cotropit, i-a jefuit și i-a asuprit. Aflând noi aceste adevăruri, nu înțelegem de ce așa un mare jefuitor și cotropitor, este atât de slăvit de noi în ziua de azi tocmai în imnul nostru național?

Iată care sunt versurile imnului de stat al României moderne și cum sună față în față cu adevărul despre acest personaj:

„Acum ori niciodată, să dăm dovezi la lume,
Că-n aste mâini mai curge un sânge de roman
Și că-n a noastre piepturi, păstrăm cu fală-un nume
Triumfător în lupte, un nume de Traian!”

Dacă ne-ar auzi dacii, moșii și strămoșii noștri, cum îi cântăm noi cei de azi cu fală lui Traian, ca unui erou național, s-ar lua cu mâinile de cap! Până când va mai dăinui această stare de fapt inadmisibilă, în privința imnului nostru național, care preaslăvește pe un fost cotropitor al Daciei? A cui fală este Traianul acesta, că a dacilor nu! În vinele noastre curge sângele poporului traco-geto-dac, că noi din ei ne tragem și nu al romanilor! Și fala noastră sunt ei dacii, moșii și strămoșii noștri și nicidecum nația cotropitorilor!

Noi suntem urmași ai dacilor și nu ai Romei! Se răsucesc străbunii în morminte când văd ce însemne statale avem și la ce ne înclinăm și cum cântăm. Demnitatea noastră națională și adevărul istoric ar trebuie să primeze și ceva ce nu a fost corect înțeles altădată de înaintași, acum ar trebui readus la adevăr. Niciodată Traian nu ne-a vrut nouă binele. Pe lângă cele arătate mai sus, mai erau și alte motive care îl mânuau pe el în luptă și pe care le mărturisește chiar el și care motive și țeluri nu erau deloc nobile:

„De asemenea conștient că numai pe o armată foarte puternică se putea sprijini măreția Romei, am introdus noi reguli în viața militară și am promovat o disciplină aspră în rândul ostașilor. Am considerat că armata trebuie sporită cu încă două legiuni...Era o chestiune capitală pentru viața imperiului și ca să-i scot pe cetățenii romani din amorteala în care îi aruncase precedesorul tatălui meu Nerva...”

Cu alte cuvinte, Traian care era de formație militar, nici nu știa altceva decât să formeze legiuni cu care să-și populeze imperiul și să domine popoare și provincii. Și mai dorea el să-și „dezmorțească” concetățenii târându-i într-un război de cotropire și dominare în Dacia,

deoarece aceștia se cam înmuiaseră stând pe la casele lor sau petrecându-și timpul prin terme, pe la banchete și prin orgii bahice, de la care au rămas nenumărate mărturii. Lui Traian și soldaților lui nu le păsa de ce distrugerii provocau, ce călcau în picioare, ce jefuiau. Trufia și orgoliul acestui împărat și al Romei lui erau fără de margini. Pentru a-și atinge scopurile el a pus la cale un plan diabolic, prin care a instaurat ura între frații de dincoace de Dunăre și cei de dincolo de Dunăre:

„...eram hotărât să aduc Dacia sub ascultare romană, trecând Danubiul. În felul acesta, în urma politicii adoptate, legăturile tradiționale dintre daci și frații lor de la sudul Danubiului fuseseră slăbite în oarecare măsură. Deși dacii din Moesia se aflau de mai bine de un secol sub oblăduire romană, gustând din plin binefacerile acestei stăpâniri, se punea sub semn de întrebare loialitatea unor populații ca bessii și scordișcii, populații războinice prin excelență, aflate odinioară într-un război îndelungat cu Roma.”

Ne putem da seama ușor de ce „binefaceri” se bucurau populațiile din sudul Dunării aflate sub ocupație, storși de romani de tot ce aveau, cu sute de soldați pe capul lor, cu pământurile ocupate și cu toate drepturile luate. Parcă vedem cu câtă „bucurie” s-au lăsat ei stăpâniți! În aceste condiții, era normal că ei erau foarte nemulțumiți și de câte ori dacilor liberi le reușeau raidurile de hărțuire la Dunăre asupra garnizoanelor romane, ei se bucurau. Iar frații lor, dacii liberi, erau foarte viteji, lucru care îl găsim consemnat în aceste scrieri ale împăratului:

„Din informațiile pe care le deținem, în ultimul timp, dar mai ales sub domnia precedesorului nostru Domițian, raidurile dacilor peste Dunăre s-au

intensificat, demonstrând cât de reală era primejdia pe care o reprezentau aceștia pentru poporul roman. Dacii sunt niște oameni întreprinzători, cărora nu le place să asculte cuvântări și caută să nu le treacă vremea fără folos. Se pregăteau nerăbdători și cu multă râvnă de război, având intenția vădită să-i înfrunte cu armele pe romani. Peste tot la ei puteai vedea făurindu-se arme de tot felul, apoi mulțimi de cai pe care îi învățau cu greutatele luptei, precum și nenumărați oameni înarmați.”

Bineînțeles că dacii nu prea stăteau cu mâinile în sân când se simțeau amenințați de un așa împărat cu așa gânduri necurate, că doar aveau și ei „ochii” și „urechile” lor, iscoade trimise să afle ce planuri mai urzeau marii împărați ai lumii prin palatele lor. Astfel aflau și ei din timp la ce se pot aștepta, mai ales că Traian încercase să-i corupă pe conaționali de-ai lor, pe care îi „răsplătea” dacă îi rămâneau fideli, adică dacă trădau. Într-o așa situație complicată, dacii trebuiau să fie foarte vigilenți și tot timpul cu mâna pe arme.

Pentru a-și atinge scopul său, Traian a mai pus în mișcare un alt plan, prin care nici unul dintre vecinii Daciei să nu le vină acestora în ajutor în caz de nevoie, numind în toate aceste provincii înconjurătoare numai oameni fideli lui. Pe lângă aceasta a mai strâns în jurul lui de prin imperiu și alți oameni fideli lui, care să-l sfătuiască permanent și iată de ce:

„Grija pentru aceste pregătiri a fost impusă de faptul că războiul urma să se desfășoare pe un teritoriu cu totul dușmănos, atât din partea oamenilor care prin credința lor în Zamolxes, deveneau nepăsători față de moartea în luptă, cât și din partea naturii, vitregă prin

imensele și întunecatele păduri dacice și mai ales prin climatul aspru al iernilor hiperboreene.”

Oare cine s-ar fi bucurat și ar fi fost prietenos cu dușmanul lui, știind clar că vine cu gând de jaf? Nu-i normal că se uita la el așa mai crunt știind ce gânduri necurate are?

Dar dincolo de acestea, prin acest text, nouă ne-a rămas o descriere a Daciei de mare interes. Aflăm că Dacia avea păduri nesfârșite și foarte dese și deci se confirmă faptul că lemnul era o mare bogăție a dacilor. Pe de altă parte aici iarna era foarte aspră și nu oricine putea suporta condițiile acestea climatice.

4. Romanii erau înspăimântați de luptătorii daci!

Cu toate pregătirile sale savante și cu toate strădaniile depuse, soldații din legiunile lui Traian erau complet demoralizați și de-a dreptul înspăimântați la gândul că trebuie să treacă în Dacia și că trebuiau să dea piept cu luptătorii daci. Dacă am spune noi românii aceasta, s-ar putea crede că ne lăudăm. Dar dacă o spune și o constată chiar conducătorul lor, este obligatoriu să credem și să luăm în considerare aceste aspecte, deoarece ele mărturisesc despre cât de viteji și capabili ne-au fost strămoșii:

„Întrucât pregătirile au durat destul de mult, în rândul legiunilor care se concentrau la Singidunum (Belgrad) și-a făcut loc treptat, îndoiala cu privire la sfârșitul victorios al acestui război. Cele auzite, de la localnici, de la legionarii care alcătuiau garnizoana din Singidunum și de la veteranii campaniilor purtate de Domițian, nu era de natură să-i încurajeze. Aveam de luptat cu un popor **plin de dârzenie, călit în condițiile**

unei vieți barbare și ale unui pământ neospitalier pentru oricare alții în afară de dânșii. Au contribuit la descurajarea lor mai ales povestirile înflorate ale veteranilor, care relatau despre teribilele săbii curbate (falces dacorum - sica) mânuite cu mare iscusință de daci, despre felul în care se foloseau de arcurile și praștiile lor și despre mobilitatea călărimii sarmate care le sărise în ajutor, la toate acestea spuse adăugându-se descrierile despre înfricoșătoarea natură a țării dacice, cu munții săi inaccesibili și inospitalieri. De aceea a trebuit să iau măsuri, iar centurionii cu decurionii lor **au trecut la ridicarea moralului**, arătând ostașilor că o campanie victorioasă în Dacia va deschide drumul aurului ei în imperiu”

Deci, de nu-i momea Traian cu aurul dacilor, povestindu-le câte în lună și-n stele despre comori fabuloase, soldații lui ar fi luat-o bucuroși la sănătoasa! Dincolo însă de prezentarea stării jalnice a armatei sale și chiar în contrast cu aceasta, noi cei de azi aflăm cum erau luptătorii daci: *aveam de luptat cu un popor plin de dârzenie, călit în condițiile unei vieți barbare și ale unui pământ neospitalier pentru oricare alții în afară de dânșii* și ce tehnică de luptă imbatabilă foloseau: *teribilele săbii curbate mânuite cu mare iscusință de daci, despre felul în care se foloseau de arcurile și praștiile lor și despre mobilitatea călărimii...*

Aceste calități deosebite ale luptătorilor daci trebuie să ne intereseze pe noi tocmai pentru a înțelege limpede cine erau de fapt dacii și ce merite aveau în fața contemporanilor lor. Nu erau deloc niște nimeni, ci dimpotrivă la adresa lor se vorbea cu admirație și cu respect și după cum vedem din aceste scrieri chiar și împăratul roman avea aceeași opinie la adresa lor. Ar fi

bine dacă noi cei de azi ne-am ridica măcar la înălțimea calităților lor. Până atunci le datorăm un mare respect lor și memoriei lor. Să ne ajute Dumnezeu!

5. Traian nu urmărea cucerirea întregii Dacii, ci numai regiunile aurifere!

Dacia nu a fost niciodată cucerită de romani decât o mică parte din ea. Această afirmație nu este gratuită deloc și se va vedea de ce.

După toate pregătirile lui sofisticate Traian trece pe un pod de vase și atacă Dacia prin două ramuri armate: una prin marginea câmpiei Panoniei – zona Caraș și alta pe valea Cernei. De ce a ales el această metodă și acest traseu și nu altul? Din lăcomie după aur, mărturisită chiar de el:

„A contat și faptul că această parte a țării lor dacii o considerau destul de bine apărată ca să nu mai fie nevoie să ridice fortificații, dar în același timp, și faptul că **doream să smulg dacilor posibilitatea de a extrage aurul aflat în munții** acestei regiuni.”

Traian căuta să încercuiască această zonă și dacă reușea, o mare regiune auriferă intra sub stăpânirea lui. Dar soldații lui tot demoralizați și înspăimântați erau de cele ce aveau în față și multe promisiuni a trebuit iarăși să le facă pentru a-i determina să înainteze prin Dacia:

„...apelul făcut la onoarea lor de cetățeni romani au calmat spiritele, dar, deși le-am promis prăzi bogate, **legiunile nu m-au urmat** cu inimă ușoară.”

Normal că nu aveau inima ușoară deloc, că le era frică! Soldații romani nu aveau chef de nimic, deoarece mărșăluiau prin Dacia după himerele împăratului, în care după cum vedem, nu aveau încredere deloc.

6. În Dacia nu au fost aduși nici sclavi și nici coloniști!

În timpul acestei prime campanii militare, toate lucrările pe care Traian considera că trebuie să le facă, au fost executate numai cu soldații romani, despre care am aflat că erau supuși unor rigori disciplinare deosebite și nu îndrăzneau să iasă din cuvântul împăratului lor:

„În locurile unde poposeau, ostașii depuneau mari eforturi pentru realizarea unor tabere întărite. În locurile inaccesibile sau greu de trecut au cărat cu spinarea butuci grei de stejar sau fag, coșuri cu pietriș și nisip, după ce în prealabil împletiseră coșurile de nuiele... Zăbava noastră s-a datorat și construcției drumurilor pe care le-am trasat între caestre. **Ele au fost construite pe vechile drumuri dacice**, care însă nu erau suficient de rezistente peste tot și mai ales am simțit lipsa podurilor peste pâraie. Gândeam mai ales că aceste căi trebuie să fie bine întreținute în vederea transporturilor ce aveam să le facem la terminarea campaniei noastre...”

Deci dacii aveau drumuri! Și nu le-au făcut romanii! Ei numai le-au întărit!...

Scopul întăririi drumurilor de către romani în Dacia este destul de clar aici amintit: *în vederea transporturilor ce aveam să le facem ...* adică în vederea jafului pe care îl puneau la cale și nicidecum în vederea ridicării nivelului de trai al dacilor...

Încercăm acum să vedem cam ce făceau dacii în timp ce trupele lui Traian munceau ca ocașii și se chinuiau să înainteze în zonele arătate mai sus (ani 101-102) și în felul arătat mai sus. Dacii se retrăgeau din fața romanilor în mod strategic:

„O altă cauză și poate principala care ne-a zăbovit înaintarea s-a datorat faptului că toate lucrările amintite

s-au făcut de trupele noastre, fără nici un alt ajutor, pentru că populația localnică își părăsise în întregime toate așezările, din ordinul regelui Decebal. Se retrăgea cu avuția ei în vite, din fața noastră, în măsura în care noi înaintam. **Nu am fost de părere să aducem de dincolo de Danubiu sclavi și să-i folosim la aceste construcții, pentru că un asemenea lucru nu s-ar fi potrivit cu războiul dus în condiții atât de crâncene și neobișnuite, când grija pazei sclavilor ar fi devenit una în plus pentru noi.”**

Ce sclavi să aducă Traian din sudul Dunării, care de fapt erau frați cu dacii și care de abia așteptau să fie liberi și să se facă nevăzuți în adâncul codrilor Daciei, darămite să mai și muncească pentru unul ca el? Iar cohortele de coloniști pe care le-ar fi adus, cu ce să le păzească și mai ales cu ce să le hrănească pentru a munci pentru el, când dacii care se retrăgeau nu lăsau nimic de mâncare în urma lor? Deci iată că toate ipotezele istorice care susțin că romanii au adus sclavi și coloniști în Dacia nu stau în picioare și sunt infirmate chiar de Traian cu motivația aferentă de mai sus. Concluzia este că uneori este bine să ai răbdare să vezi și ce spune adversarul, deoarece s-ar putea să prinzi de la el idei care ție îți scapă! Din acest punct de vedere împăratul acesta era deștept, căci nu mai avea nevoie de încă o grijă pe cap, aceea cu coloniștii. Îi erau suficienți soldații săi speriați și demoralizați, pe care de altfel îi pune la treabă ca-n muncile iadului, la spart de bolovani prin Dacia, pentru a-i croi lui drumuri triumfale.

7. Regele Decebal s-a născut în localitatea Diupa!

Această știre a locului de naștere al regelui dac, în satul Diupa, ne este dată de aceste mărturii scrise, unde se zice:

„În fața mea și a legiunilor se desfășura o vale a cărei lărgime a fost apreciată de topograful Balbus la 15 mile. În josul ei se deschidea din ce în ce mai mult valea, făcând loc câmpiei. La stânga, nu prea departe de punctul unde ne-am oprit, era o așezare aparținând neamului lui Decebal, unde se spunea că s-ar fi născut acest rege. Așezarea este plasată pe un fel de ostrov făcut de brațele râului Tibiscus (Timiș), unde în timpul revărsărilor de primăvară, apele nu pot ajunge până la case, iar brațele râului oferă adăpost împotriva fiarelor sălbatice și chiar a dușmanilor. Acest sat, pe care, ca de altfel ca și pe celelalte, l-am găsit părăsit de oameni și vite, este numit de daci Diupa (Jupa), care vrea să spună șef sau conducător.”

„După cum mi s-a spus, dar și după cum știam mai dinainte, fiind informat de Dyon Chrysostomul, aici la Diupa, era locul de naștere al lui Decebal și al multora din familia sa, pentru că regiunea era condusă din vremuri vechi de membrii acestei familii.”

„Așadar lângă satul Diupa, am ridicat castrul Tibiscum, așezat pe râul Tibiscus (Timiș), care se varsă în Bisitra (Bistra), într-o vale largă și cu o pantă insesizabilă.”

Mai aflăm de la autorul cărții, domnul Simion Lugojan, care a făcut cercetări minuțioase în zonă la fața locului următoarele:

„Castrul roman Tibiscum se afla în hotarul actualei comune Jupa de lângă Caransebeș.”

Deci localitatea natală a regelui Decebal este actuala comună Jupa de lângă Caransebeș!

Noi azi ne minunăm cu câtă grijă și înțelepciune își alegeau locul de casă străbunii noștri, făcând astfel ca așezările lor să fie foarte bine protejate și foarte sigure în fața primejdiilor de tot felul. Cu minim de efort și material, ei obțineau maxim de beneficii. Tot ceea ce făceau, ei de fapt adaptau la relief, la starea locului și apoi la necesitățile lor. Trebuie să recunoaștem că noi azi am cam pierdut din această înțelepciune a lor și ar fi bine să reîncepem să gândim în acest mod sănătos atunci când ne durăm o casă și astfel nu ar mai lua-o viiturile.

Trebuie tot timpul să ne amintim că romanii nu pronunțau chiar corect cuvintele dace și le adaptau la posibilitatea lor de rostire. De aceea ceea ce în limba dacă era Jupa la ei suna Diupa și deci așa a rămas consemnat. Dacă luăm aminte la afirmația că jupa „vrea să spună șef sau conducător” în limba dacă, înseamnă că am găsit un cuvânt important de origine dacică. El s-a perpetuat din limba dacilor în limba română, apărând cuvinte ca jupan și jupân cu familia lor de cuvinte. Aceste cuvinte în Dicționarul explicativ al limbii române le găsim astfel:

- Jupan = titlu dat în evul mediu, în țările române, celor mai de seamă boieri și dregători; persoană care avea acest titlu.

- Jupân = titlu de politețe dat în țările române persoanelor care ocupau anumite demnități sau funcții înalte; titlu de politețe dat unei persoane echivalând cu „domn” „cucon”; patron, stăpân. Originea acestui cuvânt însă, dicționarul respectiv o consideră ...total necunoscută!!! Bine că venirea romanii aceștia cu scrierile lor care să facă lumină, care să ne amintească

un cuvânt dacic străvechi, pe care neamul nostru îl folosește cu brio de mii de ani. În felul acesta vor înțelege și lingviștii actuali că a existat cu adevărat limba dacilor. Așa mai aflăm și noi cum suna vechea noastră limbă dacică, adică actuala noastră limbă română și de unde provine, deoarece este clar că nu provine din latină, că uite o spun chiar romanii. Cuvântul jupa și jupân cu toată familia lor de cuvinte: jupăniță, jupăneasă, jupână, jupâniță, etc. stând mărturie în acest sens.

Noi credem că limba română actuală are nevoie de... un „Jupân” capabil, care să o pună în ordine cu etimologia și cu originea cuvintelor, ca să nu ne mai facem de râs prin lume!

8. Dacii erau renumiți tămăduitori!

Între mărturiile împăratului roman găsim consemnări deosebit de interesante cu referire la plantele de leac:

„Ca ultimă măsură am dispus medicului meu, Kryton, să pregătească cele necesare împreună cu ajutoarele sale pentru acordarea celor de cuviință cerute răniților. Kryton era foarte bucuros descoperind o serie de plante presupuse de el cu puteri miraculoase pentru tămăduirea rănilor și bolilor. Erau plante de leac ținute în deosebită cinste la traci, **mari meșteri, după cum se știe**, în lecuirea diverselor răni și boli, atât la oameni cât mai ales la animale.”

Studiind afirmațiile din această parte a textului aflăm iarăși cu bucurie lucruri deosebite despre strămoșii noștri:

„...*erau mari meșteri, după cum se știe!*”

Deci știința vindecărilor cu plante de leac era foarte bine cunoscută și stăpânită de toți tracii și mai ales de

către daci, care deveniseră renumiți pentru aceasta în întreaga lumea antică de atunci – **se știe!** - adică erau știuți și de celelalte popoare. Aceasta nu putea veni decât dintr-o mare înțelepciune a neamului dac, de la mari înțelepți care transmiteau din generație în generație această cunoaștere a plantelor de leac, de care obștile lor aveau atâta nevoie. Soarta lor, de a fi mereu nevoiți să se apere de cei ce le jinduiau bogățiile, îi obliga să poarte nenumărate lupte, deci trebuiau să cunoască bine metodele de vindecare cele mai la îndemână, adică acelea cu ajutorul plantelor de leac, atât a rănilor, cât și a tot felul de alte traumatisme.

Prin natura traiului lor, aflându-se pe creste de munți sau în transhumanță, nu aveau acces ușor la medicii din așezările lor și atunci trebuiau să fie capabili să se descurce singuri cu aceste plante pe care le găseau la îndemână. Turmele nenumărate de animale, cai, vite și oi, trebuiau îngrijite și vegheat la sănătatea lor, așa cum de altfel face orice țăran din ziua de azi, și în caz de nevoie trebuiau vindecate folosind tot leacuri simple și eficiente luate direct din natură. Dar pentru a ajunge ei la această înțelepciune, a fost necesară o practică de mii de ani. Așa că aceste afirmații ale lui Traian sunt obiective și **ele dau măsura cunoașterii înalte pe care dacii o dețineau în domeniul medicinei de mii de ani.**

Trebuia și era normal ca dacii să cunoască plantele medicinale foarte bine, să cunoască exact leacurile potrivite pentru fiecare boală și mai ales să le țină în mare cinste, atâta timp cât viața lor de multe ori depindea de acestea. Dar Dumnezeu le-a mai dat lor un dar prețios, în sensul mărturiei de mai sus: „**Kryton era foarte bucuros descoperind o serie de plante presupuse de el ca miraculoase pentru tămăduirea**

rănilor și bolilor.” Adică învățatul medic, **descoperă** plante pe care nu le mai văzuse în altă parte oricât se plimbase el prin marele imperiu roman, dar le găsește pe coastele munților în Dacia. Adică cu alte cuvinte, erau...rarissime! Și medicul acesta recunoaște și experimentează chiar el puterile miraculoase de vindecare ale acestor leacuri.

„Erau plante de leac ținute în deosebită cinste la traci...” – Adică, de aici vedem cum medicul Kryton nu a stat deloc pe gânduri și **a învățat** tot ce a putut în domeniul medicinei și al plantelor de leac de la daci, căci altfel nu ar fi putut ști care dintre ele erau ținute în mare cinste de către acest neam înțelept. Pe de altă parte se pare că însuși împăratul îi cerea să fie foarte bine pregătit și el și echipa lui de ajutoare medicale, pentru a salva rapid răniții. Deci Kryton trebuia să fie foarte eficient cu cele ce avea la îndemână. Și uite așa mai de voie, mai de nevoie, el a învățat la școala de înțelepciune a neamului nostru și după cum vedem din mărturii, era chiar foarte bucuros. Aceasta înseamnă că descoperirile pe care el le-a făcut în Dacia cu acest prilej, erau deosebite din punct de vedere științific și că „școala de medicină” din Dacia era net superioară celei din Roma sau Atena, unde este de presupus că se instruiseră medicul împăratului. **Și uite că de fapt, dacii îi învățau pe romani și nu invers!**

Noi la rândul nostru suntem foarte bucuroși că există astfel de mărturii despre străbunii noștri, că ei se numărau printre înțelepții lumii antice și că erau renumiți. Aceasta aduce într-o lumină nouă, extrem de favorabilă poporul traco-geto-dac și înaltele lui virtuți, de care noi cei de azi ar trebui să fim mândrii. Mai mult, ar trebui să încercăm să regăsim și să readucem în viața

noastră de zi cu zi, acea înțelepciune a tămăduitorilor de altă dată cu plante de leac.

Dacă atunci existau plante de leac care creșteau **numai aici la noi**, înseamnă că ele există și astăzi **numai aici la noi** și ele constituie o bogăție a acestei țări, care ar trebui valorificată cu înțelepciune. Bunul Dumnezeu să ne ajute!

9. Dacii se tratau de reumatism la Clocota!

În paginile de jurnal găsim o referire foarte clară și interesantă la apele termale în care această țară a noastră este foarte bogată. Resursele de izvoare cu ape calde și proprietățile lor tămăduitoare, erau foarte bine cunoscute de daci. Preoții daci care erau și mari tămăduitori, indicau aceste băi curative cu ape calde termale, acelor care aveau nevoie și care trebuiau să se refacă după frigul iernii. Un astfel de loc amintit este Geoagiu Băi de astăzi, care pe vremea aceea romanii îi ziceau Germisara:

„În fața Germisarei (Geoagiu Băi) se vărsa în Maris (Mureș) râul Bereus (Beriu), la ale cărui izvoare, în munți se află Sarmisegetusa. În spatele nostru se deschide valea altui râu, mai mic denumit de daci Blasca (Balșa) pe a cărui vale, ceva mai sus de vărsare, se află Germisara. Aici, la aproape 20 de mile, se aflau niște izvoare calde, unde după spusele lui Dyon, dacii își tămăduiau durerile de oase, datorate frigului iernii, scăldându-se în aceste ape calde.”

Este cât se poate de clar că aici dacii veneau la tratament și că era bine cunoscut efectul curativ al apelor termale de aici. Apele izvoarelor tămăduitoare erau renumite între daci și apele lor calde au dat numele locului care se numea Clocota:

„Am construit în acest loc, denumit de daci Clocota, ...”

Acest cuvânt Clocota vine de la a clocoti, adică a fierbe, deoarece izvoarele ajungeau fierbând la suprafață. Locul, izvorul unde apa dădea în clocot fierbând se numea „o clocotă”. Probabil că dacă îl întrebai atunci pe un dac unde se ducea, el îți răspundea sigur că se duce să facă baie la... „clocotă”. De la acest mod de a vorbi a rămas numele locului de Clocota, iar în ziua de azi numele râului care traversează localitatea este Clocota. În vorbirea actuală și noi spunem despre mâncare de exemplu că trebuie „să mai dea un clocot”, iar Traian arată în text că este „denumit de daci Clocota”. Din cele două aspecte argumente, este clar că această denumire este strict dacică, fără putință de tăgadă.

Putem vedea astfel că în limba noastră actuală s-a perpetuat un cuvânt dacic, *clocot* - clar dacic, provenit din limba strămoșilor noștri cu toată familia lui de cuvinte. Dar în Dicționarul Explicativ al limbii române, *clocot* și *a clocoti* împreună cu toată familia lor de cuvinte, sunt date ca fiind de origine... slavă!!! Ce să mai zicem, că ne apucă disperarea când vedem cum sunt disprețuite cuvintele noastre strămoșești și cum sunt ele plasate în tot felul de alte limbi.

Nicum aceste cuvinte nu pot fi de origine slavă - clocot și a clocoti, deoarece de mii de ani apa ciobanului dădea în clocot ca el să-și facă mămăliga, și de mii de ani apele ieșeau la suprafață clocotind pe aceste locuri, unde el se îmbăia. Deci dacii, care vedem cât de inteligenți erau, aveau cuvintele potrivite cu care să vorbească în limba lor și să se înțeleagă unii cu alții și să-și ducă viața înainte. În plus, vedem că slavii au venit aici sute de ani mai târziu și erau și puțini, deci nu au

putut schimba modul de vorbire al unei populații atât de numeroase ca a dacilor. Adică dacii nu se mai trataseră cu apele acestea calde până la venirea slavilor și nu-și mai clocotiseră mâncarea? În fine, chiar împăratul spune că *e pe limba dacilor*, deci alt argument mai mare și mai tare nici nu ne trebuie.

Noi credem că toate dicționarele ar trebui rescrise și reanalizate cu mai multă responsabilitate. Trebuie analizate cuvintele și proveniența lor și din punct de vedere istoric, deoarece 85% din cuvintele limbii române actuale sunt de origine dacă. După cum am mai arătat, asemănarea cu alte cuvinte din alte limbi, provine din faptul că acestea sunt ramuri ale aceluiași trunchi și se trag toate din limba primordială, păstrând astfel multe asemănări între ele. Mare tristețe și cu filologia asta care ne desființează limba strămoșilor!

Traian era foarte interesat de aceste locuri cu ape termale și pentru aceasta și-a trimis medicul personal să le cerceteze:

„Am trimis acolo pe medicul meu Kryton, împreună cu un manipul, spre a cerceta la fața locului care este situația. Kryton, cercetând apele, a consimțit să amenajăm acolo băi, urmând ca ostașii care suferiseră cel mai mult de frigul iernii să se poată întrema, pentru că apele acelea după un timp reușesc să alunge răceala cuibărită în oase.”

După cum vedem, se cunoștea de la populația dacă faptul că apele se foloseau în cure de mai multe zile, că vindecau boli datorate frigului, dintre care prima după cum știe tot românul este reumatismul.

Dar după cum vedem, împăratul s-a gândit să confiște aceste băi tămăduitoare în interesul său și al soldaților lui. S-a hotărât să facă aici o bază de tratament

pentru soldații lui bolnavi sau răniți, privând astfel populația autohtonă de un loc binecuvântat pentru ei unde să se trateze. Astfel **dacii au fost nedreptățiți, căci romanii le-au luat această clocotă, pe care Dumnezeu le-o dăduse lor** să se tămăduiască de bolile lor. Aceste ape tămăduitoare renumite și efectul lor benefic, i-au determinat pe romani câțiva ani mai târziu, să construiască aici băi în toată regula pe care le-au botezat *Therme Dodon*, ba mai mult au mai făcut astfel de băi încă într-un loc pe valea Diernei, căruia i s-a spus *Ad Aquas Herculi Sacre sad Mediam* (ce nume complicate!)

Adică știți, romanii și-au cam întins „confortul” pe unde nu era al lor, că toate aceste locuri li se cuveneau dacilor, că de ei fuseseră ele folosite de mii de ani pentru tămăduire.

„După ce a cercetat locurile și s-a convins de eficacitatea acestor ape Kryton trimitea aici pentru odihnă și refacere pe cei slăbiți de oboseala marșurilor și a luptei. Într-adevăr, aceste ape aveau efectul tămăduitor de a reda înprospătate forțele irosite ale ostașilor.”

Adică soldații daci nu trebuiau să se refacă după lupte și răniții lor nu trebuiau să se vindece?! Familiile lor nu trebuiau să beneficieze și ele de aceste băi?! Romanii aceștia au transformat aceste locuri în băi romane, dar în detrimentul populației dace, care după aceea mulți ani nu au mai avut acces aici. Toate aceste așezăminte apoi, romanii le-au populat cu pleiada lor de zeități la care se închinau, că doar aveau timp stând la băi, nu? Și care zeități le erau complet străine dacilor. Noi azi admirăm ruinele unor astfel de locuri, pietrele, sculpturile, statuile de zei, dar nici o clipă nu ne gândim că ele nu aveau ce căuta aici. Romanii nu au avut nici un merit în faptul că apa binecuvântată venea din pământ.

Chiar și piatra cu care au construit băile provenea din pământul dacilor și nu era a romanilor. Intrarea acestui prolific politeism în Dacia o dată cu acești romani, era o scădere spirituală și noroc că dacii își țineau credința lor monoteistă și nu i-a interesat prea tare această idolatrie. A-i tot lăuda pe romani și a ne tot mândri noi azi cu realizările lor, este echivalent cu a-ți adula cotropitorul.

Noi azi am ajuns să spunem prin lucrările științifice cam așa referitor la Germisara:

„Funcționarea acestor bazine, cu precădere în epoca romană, este certă, mai ales prin descoperirea materialelor votive, numismatice...”

Nostim! Adică dacă s-au descoperit piese și elemente care au aparținut romanilor care s-au lăfăit aici, atunci înseamnă că totul este „cert” roman? Dar dacii, nu erau și ei prin zonă? Nu se scâldaseră ei aici înainte tratându-se, folosindu-se de ceea ce Dumnezeu le dăduse lor, și nu știau ei de ciocotele lor naturale, pe care de altfel le și botezaseră în limba lor dacă?!

Și uite așa persoana respectivă, nu spui cine că e persoană importantă, într-un articol de câteva pagini, ne povestește cu lux de amănunte câți soldați romani au trecut pe aici, cum îi chema și la ce se închinau, dar nu suflă o vorbă despre dacii care ar fi trebuit ei să se trateze aici și nu cotropitorii lor.

În loc să ne tot extaziem în fața romanilor aceștia și să ne luăm doctorate ridicându-i pe ei în slăvi, mai bine să ne gândim la înaintașii noștri daci și pe ei să-i lăudăm și pe ei să-i arătăm. La Geoagiu Băi, înainte de a fi confiscate aceste locuri de către invadatorii romani, **dacii** veneau cu miile la tratament. De ei de ce nu ținem cont? Ei cu familiile lor și cu copii lor, nu aveau nevoie de acele locuri binecuvântate? Dacii au fost cei care au

cunoscut primii efectele tămăduitoare ale apelor de aici și de la ei au furat romanii aceste cunoștințe.

Deci, noi ar trebui să ne reconsiderăm valorile și să prețuim ceea ce este al nostru și ceea ce Dumnezeu a dat pentru noi toți. Și dacă nu suntem atenți, la ora actuală se petrece un lucru asemănător și îngrijorător, prin care plajele de la malul mării sunt „confiscate” pe tot felul de căi, de diverși privați. Astfel poporul de rând nu mai are unde merge la mare și la plajă și la tratament, unde românul merge de mii de ani. Și marea și plaja ne-a dat-o Dumnezeu la toți deopotrivă! Deci iată că și în ziua de azi avem o grămadă de... „romani” de înfruntat, dar sub altă formă.

10. Metodele de luptă ale dacilor, erau extrem de eficiente!

La fiecare pas pe care la făcut în Dacia, împăratul roman a avut în față un dușman foarte puternic și uneori nevăzut, care era atât de eficient încât, legiunile sale erau mereu cu moralul la pământ. Acest lucru se regăsește consemnat în nenumărate pasaje în acest jurnal de război al lui Traian. Iată încă o dovadă:

„Pentru că dârzenia înverșunată a dacilor, șiretlicurile lor folosite în atacuri, precum și comportarea lor sălbatică față de ostașii noștri au contribuit nu puțin la demoralizarea lor...”

Adică **substanțial**, spunem noi!

Și ne mai mirăm de împăratul acesta, că dacă nu-i plăcea ce se întâmplă aici în Dacia, de ce nu a plecat înapoi la el acasă? Normal că soldații lui erau pe nicăieri, că doară oastea dacilor un era să-i primească cu flori și să-i pupe, când ei veneau cu gând de jaf și cucerire, nu? Se apărau și ei cum puteau și cum știau. Și

după cum vedem știau bine, chiar foarte bine știau să se apere, de vreme ce băgaseră groaza în romani.

După strădaniile disperate împăratul, mai drege puțin moralul soldaților săi și din nou avem o mostră de momire a acestora:

„În felul acesta a renăscut în sânul trupei nădejdea unei victorii strălucite, care să pună Dacia la picioarele noastre.”

Dacă nădejdea acestor soldați a renăscut, înseamnă că ea înainte chiar sucombese! Împăratul Traian era mânat numai de ambiții personale în acest război și nu prea era urmat de trupe, care trupe erau de cu totul altă părere. Dar îl urmau de nevoie, deoarece dezertarea i-ar fi costat viața, atât de draconice erau regulile militare. Și din nou vedem că numai poveștile despre aurul care va fi pus la picioarele lor îi mai putea motiva. Este foarte interesantă această constatare, care se degajă din manuscrisul lui Traian, din care reiese clar că soldații lui nu aveau nici un chef să cucerească Dacia și nu le plăceau deloc condițiile aspre și traiul greu din această țară. Atunci este sigur că la terminarea campaniilor militare aceștia nu au mai avut nici un chef de a coloniza această țară așa cum s-a afirmat în anumite studii istorice și că de abia au așteptat să plece dintr-un loc care pentru ei era infernal. Dorința lor fierbinte era să se întoarcă la Roma lor, care le oferea un cu totul alt confort și cu totul alte plăceri cu care ei fuseseră obișnuiți. Atunci din nou ne întrebăm, cum rămâne cu romanizarea, care romanizare se pare că nu a existat?

Hai să ne gândim logic! Romanii au intrat în Dacia în 101 și s-au retras definitiv până la ultimul soldat, pe vremea împăratului Aureliu. În tot acest timp ei au avut de înfruntat în această țară greutăți inimaginabile pentru

ei și numai sclipirea aurului și biciul generalilor lor i-a ținut aici sub ascultare, contrar tuturor dorințelor și intereselor lor. După cum vedem din documente, este sigur că ei au învățat foarte multe de la daci și că și-au însușit foarte multe cunoștințe din înțelepciunea acestora, ceea ce duce clar la concluzia că de fapt a avut loc un proces de ...**dacizare a romanilor!**

În orice caz, romanii au avut ce învăța de la acest popor viteaz și înțelept! Chiar aceste mărturii ale împăratului lor stau dovadă a acestor afirmații. Dacii și Dacia le erau superiori romanilor și Romei din toate punctele de vedere, dar orgoliul nemăsurat al împăraților romani și mai ales al lui Traian, nu putea accepta așa ceva! Acesta este de fapt adevărul istoric la care noi azi trebuie să luăm aminte.

11. Toaca și tulnicul – străvechi instrumente de origine traco-geto-dacă!

Toaca și tulnicul era folosite de daci pentru a transmite mesaje prin semnale sonore în mod rapid și eficient. Toaca pe timp de război era folosită pentru a da semnalul de luptă întregii oștiri și după felul în care era bătută, mai lent sau mai rapid, transmitea dacă atacul trebuia pornit mai lent în prin învăluire sau rapid în trombă. Oriunde era bătută toaca semnalul ei sonor se auzea cu mare acuratețe și foarte departe, astfel că cineva care se afla la câțiva kilometri distanță și auzea toaca cum este bătută știa exact dacă se declanșase un atac sau dacă se sunase o retragere.

Astfel de la distanțe foarte mari se putea avea controlul asupra desfășurării luptelor și se puteau lua cele mai potrivite măsuri strategice. Totul secretul era ca cei implicați să cunoască... codurile sonore! Cine nu

crede toate acestea, să asculte toaca cum se aude și să vadă cât de departe se propagă sunetul ei, și mai ales cu câtă acuratețe, atunci când călugării o bat în mănăstiri în ziua de azi, pentru a-i chema pe frați la rugăciune. Iar tulnicul și sunetele lui funcționau exact la fel.

Și iarăși cine nu crede toate acestea de mai sus, să citească jurnalul lui Traian. Din scrierile lui reiese clar că el nu mai văzuse nicăieri în imperiul său așa ceva și ineditul acestor instrumente și mai ales la ce erau folosite de către dacii – telefoane fără fir! - l-a determinat să le consemneze în notele sale de campanie. Iată întâmplarea respectivă, care s-a produs când încerca el să atace cu soldații săi o colină numită Măgura, cu două cete conduse de nepotul său Hadrianus:

„Când acestea au început să urce o pantă ușoară apropiindu-se de poalele colinei s-au auzit dincolo de palisadele fortăreței bătăi repezi și repetate pe care dacii le făceau cu ajutorul unei scânduri de paltin în care loveau puternic cu două ciocane de lemn. În felul acesta anunțau celor din cetatea de peste vale apropierea romanilor de cetățuia lor. Nu mult după aceea, dacii începură să dea semnale de luptă unii altora, din colină în colină, cu ajutorul unor trâmbițe lungi, făcute din scoarță de copac și numite în limba lor „tolinicus” ale căror sunete erau grave, amintind de mugetul bourilor sălbatici.”

Toaca avea o întregă gamă de semnale sonore pe diferite tonalități, foarte bine cunoscute de toți membrii obștilor. Pe timp de pace ea era la fel de necesară, deoarece cu ajutorul ei se transmiteau în toate așezările informații despre anumite evenimente sau despre pericole datorate atacului animalelor sălbatice.

După cum vedem un alt instrument străvechi dacic era tulnicul care e frate cu buciumul, care erau folosite tot pentru semnalizare. Dacă ne uităm bine aceste instrumente de semnalizare sonoră străvechi, au fost precursorile alfabetului morse și a telegrafului de mai târziu și a telefonului de azi, care au la bază un anumit mod de a „bate” semnalele sonore. Sunetele și codurile sonore au avut un rol foarte mare în viața traco-geto-dacilor și aceste instrumente simple puteau fi folosite tocmai datorită reliefului muntos și culmilor, care făceau posibil fenomenul de reflexie a sunetului, care astfel putea fi auzit din multe direcții și la mari distanțe. În zonă de câmpie aceste instrumente nu mai au chiar aceiași bătaie a sunetului și nici chiar aceiași acuratețe, deoarece reflexia sunetului este mai slabă.

În multe sate românești în ziua de azi când vie omul cu ciurda, care strânge animalele și le duce la păscut, are un corn sau ceva asemănător și sună într-un anumit fel pe o anumită tonalitate. Gospodarii care până atunci își văd liniștiți de treburi, știu că trebuie să scoată în drum vacile. După un timp vine un alt ciurdar, care și el sună, dar de data asta altfel, pe altă tonalitate și atunci gospodarii știu că trebuie să dea drumul la bivoli sau la cai, etc. Deci iată cum înțelepciunea populară a folosit și a perpetuat până în ziua de azi obiceiul și comunicarea prin coduri sonore.

Aici în aceste rânduri, noi avem din nou o dovadă a marii înțelepciuni a neamului nostru binecuvântat de Dumnezeu, care i-a uimit pe mai marii lumi prin simplitate și eficiență.

Bun! Dar dacă Traian ne-a făcut dovada că *toaca* și *tulnicul* erau specifice dacilor, că în limba lor dacă așa se numeau, atunci noi ne-am dus la Dicționarul

explicativ al limbii române să vedem ce zic ai noștri literați:

Toacă = „Placă din lemn sau din metal pe care se bate ritmic cu unul sau două ciocănele...” iar de origine este considerat derivat regresiv din *toca*. Cuvântul *toca* la rândul lui este considerat ca provenind din... latinul *toccare*! Ne întrebăm, cum este posibil să-și aibă originea cuvântul toacă în latină, că romanii nu cunoșteau această toacă, pentru ei era ceva nou, inedit, iar dacii o foloseau deja la venirea lor de sute de ani, că de aceea era atât de eficientă?! Cum se poate o așa eroare la nivel înalt al limbi române?

Tulnic = „Vechi instrument muzical de suflat popular, asemănător cu buciumul...” iar de origine este dat ca fiind... total necunoscut!!! După cum vedem latini aceștia de romani nu cunoșteau tulnicul, că nu mai văzuseră așa ceva și nici nu știau cum se suflă în el, dar dacii îl cunoșteau preabine și îl moșteniseră de la moșii lor și îi știau toate rosturile, și cum se face și cum se sună cu el. Deci, dacilor le aparține de fapt și de drept și instrumentul și cuvântul! Întrucât nu l-au putut plasa în latină, lingviștii l-au dat... dispărut în neant!

Bucium = „Instrument muzical de suflat în forma unui tub tronconic foarte lung, făcut din coajă de tei, din lemn sau din metal și folosit în special de ciobani pentru chemări și semnale...” iar originea este... latină!!!

Și uite, așa tot ceea ce romanii au recunoscut indubitabil că este de origine dacică, ai noștri lingviști pasează înapoi cu nonșalanță cum că este latin!... În această situație în care ne aflăm noi ce să mai credem? Înseamnă că noi azi avem de ales: ori continuăm să vorbim în limba aceasta care este... ori total necunoscută, ori latină ori slavă, după cum ni se

sugerează de către unii literații ori ascultăm de strămoșii noștri care își „buciumă” limba lor adevărată și vie peste veacuri și continuăm să vorbim în limba ea dreaptă.

...Și noi ascultăm de strămoși! Ținând cont de aceste dovezi istorice inestimabile, noi am hotărât să reîncepem să vorbim în limba noastră cea adevărată de veacuri, limba traco-geto-dacă, a cărei continuatoare este limba română de azi, deoarece acesta este adevărul lingvistic și istoric. Singura soluție adevărată, care ne salvează este să ne reîntoarcem la obârșii și să ne reînvățăm istoria cea adevărată și limba noastră cea adevărată.

12. Oștenii daci nu-și părăseau pe câmpul de luptă nici morții, nici răniții!

Din relatările acestui jurnal de război, reiese foarte clar o mare și deosebită calitate a dacilor, pe care o regăsim consemnată cu grijă și subliniată în mai multe locuri: întrajutorarea în luptă a dacilor. Nevoiți să se retragă temporar de pe o colină fortificată, iată ce atitudine au adoptat dacii, această minunată oaste a lui Decebal, atât de bine instruită:

„În cele din urmă, când soarele se apropia de apus, au început să cedeze treptat din teren. Această retragere s-a făcut sub protecția unor grupuri care **continuau îndârjit să lupte, în timp ce alții îi cărau pe cei răniți, fie pe cei morți.**”

Dacă acest gest la mirat pe Traian și l-a privit admirativ, noi ne punem întrebarea cam care era soarta soldaților săi căzuți în luptă și cum erau ei abandonați fără milă de către ceilalți și pe unde? Sigur, era treaba lor. Dar gestul pe care îl făceau soldații lui Decebal, face dovada unui înalt spirit de întrajutorare în

luptă, a unei înalte discipline și compasiunii pentru cel rănit, un mare respect pentru tovarășul căzut în bătălie. Este dovada unei mari decențe cu care era tratat trupul unui viteaz căzut în luptă și cum se preocupau conducătorii cetelor dacice ca aceștia să fie recuperați cu grijă. Se oficiau toate onorurile militare meritate și toate ritualurile religioase cuvenite, după care urnele lor funerare erau păstrate cu grijă și cinstită memoria lor.

Acest obicei funerar al incinerării era specific și dacilor și romanilor. Motivul pentru care în Dacia s-au găsit foarte multe stele funerare cu inscripții romane și nu s-au găsit decât puține morminte cu inscripții dacice se datora faptului că dacii, preferau să rămână anonimi neglorificând trupul, ci sufletul.

Pe de altă parte trebuie avut în vedere că mulțimea acestor vestigii arheologice și inscripții funerare romane, nu arată cât de mulți erau romanii în Dacia și cât de tare ne-au colonizat ei pe noi, ci arată cât de repede mureau romanii în Dacia. Ei mureau datorită pierderilor grele suferite de armatele romane în lupte, lucru recunoscut și consemnat de Traian și datorită deceselor nenumărate ale celor care nu puteau supraviețui în condițiile vitrege ale acestei țări și a iernilor atât de aspre. Normal că Traian era obligat să aducă mereu și mereu alții, că să-și poată menține teritoriile vremelnice ocupate, și astfel a rămas impresia că numărul celor care ocupau Dacia era foarte mare. Dar nu era deloc așa. Numărul lor era mare, dar mai mulți pe sub glie, decât pe deasupra! Dovada care susține aceasta o furnizează după cum am mai spus, chiar împăratul lor.

Păi, dacă vedeau soldații legiunilor cum mor romanii pe capete din diferite motive, și mai ales din neadaptarea la clima acestor ținuturi cu geruri năprasnice

de crăpau pietrele, când ei proveneau dintr-o climă blândă mediteraneană, le mai ardea lor de teoriile lui Traian și de măreția Romei! Le mai ardea lor de romanizare? Noi regretăm că ei atunci au murit, dar și-au căutat-o cu lumânarea! De ce n-au stat bine mersi pe la casele lor călduțe?

Încă o dovadă a faptului că dacii își incinerau morții și că cenușa lor o păstrau cu grijă în urne funerare, cinstindu-le memoria, se regăsește în înțelepciunea populară, și anume, în expresia care zice că dacă mori devii „oale și ulcele”. Normal că omul decedat devenea prin incinerare un pumn de cenușă, care se așeza într-o ulcea cu forma specifică acestui ritual funerar, și care ulcele s-au găsit cu miile în Dacia de către arheologi. Ulcelele acestea se păstrau de către fiecare familie într-un anumit loc și astfel la un moment dat o familie ajungea să aibă mai multe „oale și ulcele” din acestea adunate, cinstindu-și astfel pe membrii familiei lor. Bazat pe acest fapt expresia lingvistică este foarte corectă și clară și nu este deloc o metaforă, ci are acoperire în fapte reale. E a desemnat o realitate legată de viața și tradiția strămoșilor noștri, aceea de a-și incinera morții. Dacă dacii și-ar fi făcut morminte obișnuite, atunci ar fi trebuit să spună poporul hâtru cum era, că devii „oase și osicioare”! Dar ei nu spuneau așa. Cel mult noi cei de azi putem spune așa, care avem o mare problemă la ora actuală, în care cimitirele se întind pe suprafețe care aproape că egalează suprafața localităților. Ba mai mult, cavourile rurale și urbane din cimitire sunt din ce în ce mai betonate, cu confort sport, confort 1, confort 2 sau confort redus, după starea financiară a familiei. Și astfel în ziua de azi din neștiință

și din neînțelegere, se acordă o preamărire trupului trecător și este neglijată total starea sufletului nemuritor.

Dacă strămoșii noștri ar fi procedat în acest mod atât de greșit, atunci noi cei de azi nu am mai fi avut loc unde să ne ridicăm noile așezări sate și orașe, peste tot fiind numai cimitire de piatră. Ei însă ne-au lăsat un spațiu foarte curat, pe care noi l-am poluat și continuăm să o facem cu... cimitire! Betonul din cavourile și crucile de azi este foarte greu degradabil și abia în sute de ani se reîntoarce în circuitul natural. În mod normal un om decedat ar trebui să aibă la cap o cruce de stejar și când crucea sa, datorită trecerii timpului se dezintegrează, acel trup îngropat acolo este și el complet reintegrat în circuitul naturii, pentru că ceea ce este din țărână trebuie să se reîntoarcă în țărână. Sufletul care este nemuritor nu se află în acea groapă, deoarece el s-a desprins de acel trup vremelnic pe care l-a avut, și el sufletul, format din materia cea mai diafană, se ridică la Ceruri după cele 40 de zile. Apoi el este supus Judecății și așezat la locul său meritat, după cum i-a fost viața. Deci cavourile sunt inutile și îi încurcă pe cei plecați dintre noi, iar pe urmașii noștri îi va încurca și mai tare.

Deci tradițiile dacice aveau rosturi bine gândite, care ușurau reîntoarcerea sufletului la Cer, la Cel Preaînalt și la Marele Zamolxe. Azi ar trebui să luăm în mod serios aminte la aceste dovezi ale tradițiilor dacice, care erau extrem de benefice.

Mai există totuși în satele românești de azi obiceiul de a duce ulcele cu jar aprins presărat cu tămâie la cimitir, și de a tămâia mormintele. Mai este obiceiul de a așeza pe mormântul proaspăt al unui om, o ulcea așezată cu gura în jos. Oamenii, în simplitatea lor, au păstrat memoria ancestrală a acelor vremuri de altădată și a

acelor datini străvechi, prin care oalele și ulcelele de lut aveau și funcții funerare. Datinile pe care ei le țin azi, sunt reminiscențe ale tradițiilor străbune legate de momentul plecării în Cerurile celui Preaînalt a unui suflet, așa cum îi învățase străbunul lor Marele Zamolxe. Nu au uitat!

13. Dacii i-au bătut pe romani la Tape cu...copaci!

De multe ori dușmanii invadatori au fost bătuți măr de către daci. Aceștia se foloseau într-un mod foarte ingenios de copaci pădurilor și le puneau romanilor la cale tot felul de ambuscade, dintre care cea mai renumită se numește... o tapă! Iată și istoria ei:

Traian fusese informat cu grijă de către generalii săi cam ce pățise „divinul său predecesor” Tetius, când a ajuns în această zonă a Daciei, peste care dacii prăvăliseră o întregă pădure în sistem „tape” tăindu-le calea și oprindu-le înaintarea. Așa încât, atunci când s-a apropiat de acest loc, el și-a luat nenumărate măsuri de precauție, consemnând:

„Valea pe care am urmat-o tot timpul devenea prea îngustă pentru desfășurarea noastră în siguranță, fapt ce începea să devină supărător pentru înaintare. Trebuia să ne consolidăm în mod deosebit... ne aflam în apropierea locului numit de daci Tapae (Tape), loc foarte strâmt și cu desăvârșire împădurit. Aici avusese loc lupta lui Tetius Iulianus cu dacii, în urmă cu 15 ani, când spre a împiedica pătrunderea romanilor, localnicii făcând tăieturi meșteșugite în copaci, au prăvălit peste romani o parte din pădure. Acest meșteșug de doborâre a copacilor se numește în limba dacilor tapae.”

Amănunte ne mai dă și domnul Simion Lugojan, autorul extrem de documentat care s-a îngrijit de tipărirea acestui jurnal de campanie al lui Traian:

„În unele zone din țară, ca de pildă în Subcarpații Getici, s-a păstrat atât obiceiul, cât și denumirea „tapelor”. O tapă este un sistem de doborâre a copacilor așezați pe o coastă de deal, tăiați doar atât cât să se poată menține în picioare; se doboară doar șirul de copaci așezați pe coastă și, prin prăvălirea lor peste cei din vale, antrenează căderea acestora. Sistemul, conceput pentru a ușura munca tăietorilor de lemne, a fost folosit de multe ori în istoria poporului nostru ca sistem de apărare. În acest sens amintim bătălia de la Posada (1330) și luptele lui Ștefan cel Mare de la codrii Cosminului... Se pare că localizarea punctului Tapae (Tape) trebuie făcută la Porțile de Fier ale Transilvaniei, aici fiind cel mai potrivit loc din culoarul Bistrei pentru organizarea unei „tape”.”

Ne putem da seama cam ce efect avea prăvălirea unei păduri peste atacatori prinși la mijloc, ce muncă uriașă și ce corvoadă trebuie să depună niște soldați ca să înlăture sau să-și croiască drum printr-o pădure căzută la pământ, și cam câte sute de bușteni grei sunt ei obligați să ridice sau să taie. Nu degeaba se spune că românul este frate cu codrul, căci în situații extreme și pădurea și copacii ei pot deveni arme de apărare și românii au simțit asta pe pielea lor.

Codrul frate cu românul! Vorba aceasta românească pe vremea dacilor avea acoperire perfectă în fapte. Peste tot Traian era exasperat de păduri, de faptul că luptătorii daci îi puneau la cale cele mai istețe și năstrușnice ambuscade. De aceea el a construit foarte multe castre din lemn, deoarece altfel nu se putea apăra, căci dacii

apăreau de peste tot și tocmai când nu se aștepta. Bieții soldați romani în viața lor nu mai depuseseră așa o corvoadă cruntă. Peste toate acestea împăratului i-a venit ideea că aceste construcții pasagere, castrele, nu pot fi apărate decât numai dacă face un luminiș în jurul lor, așa că iar îi pune pe bieții soldați romani la tăiat de bușteni din greu. Și vă asigur că pe vremea aceea pădurile erau seculare...

În orice caz, dacii sunt de admirat și ei și ingeniozitatea lor. Lui Traian și soldaților lui nu le-ar fi trecut niciodată prin cap cum se face o tapă și aceasta înseamnă că pur și simplu dacii erau mai deștepți decât romanii. Și mai înseamnă pur și simplu că traco-geto-dacii nu puteau fi romanizați așa cu una cu două, deoarece de obicei cel ager la minte învață, pe cel cu minte mai puțin ageră și nu invers!

Și uite așa strămoșii noștri viteji le-au dat o „tapă” romanilor, de nu s-au văzut. Asemănarea foarte mare dintre tapă și țepă și faptul că amândouă sunt făcute din trunchi de copac, a dus la expresia românească „Ai luat țepă!” Acum ne dăm seama de sensul adevărat al expresiei, care înseamnă de fapt că: **te-ai lăsat păcălit de aparențe, precum romanii la Tape!** Vă dați seama ce rușine era pentru careva să fie...tapat!

O altă constatare din consemnarea tapelor în jurnalul lui Traian, este faptul că tapele nu erau cunoscute la alte popoare din imperiul roman, ci numai aici. Deci erau ceva specific, autentic și ingenios, o metodă de apărare inspirată de marea înțelepciune dacă. Deci și procedeul și cuvântul care îl desemnează, este de origine clar dacă. Ne-am uitat de curiozitate iar în *Dicționarul Explicativ al Limbii Române* scos la

Editura Academiei Republicii Socialiste România 1975 și citim:

Tapă = „Scobitură, tăietură care se face la capătul lemnului de construcție, pentru a le putea îmbina unele cu altele; Tăietură care rămâne în trunchiul unui copac când tăietorul lovește cu toporul o dată pieziș și altă dată orizontal;”

Și acum marea surpriză: în dreptul acestui cuvânt scrie negru pe alb - Et. nec!!! – adică Etimologie (origine a cuvântului) necunoscută! Ca să vezi!... Adică cum, dacii, strămoșii noștri erau necunoscuți, când toată lumea antică îi cunoștea și aveau numai cuvinte laudative la adresa lor? Cum era acest cuvânt necunoscut, când strămoșii noștri aplicaseră dușmanilor lor deja câteva „tape” celebre? Hotărât lucru lingviștii aceștia nu prea citesc istoria. De aceea îi rugăm pe toți cei care dețin dicționare ale limbii române să le caute și în dreptul acestui cuvânt să scrie cu pixul și cu mâna lor: ***de origine traco-geto-dacă!***

Probabil că dintr-o vastă necunoaștere și dintr-o totală lipsă de responsabilitate, lingviștii au dat mii de cuvinte ale limbii traco-geto-dace, care au ajuns firesc în limba română actuală, ca având origine ori necunoscută ori plasându-le în cu totul alte limbi. Noroc că poporul român și limba română nu ascultă de aceste „tipare” forțate care i se impun și că atât limba, cât și poporul își continuă evoluția lor imperturbabilă, după marile legi cosmice ale lui Dumnezeu.

În limba română acest cuvânt ***tapă***, are o mică familie de cuvinte în jurul lui, pe care am fost curioși de asemenea să o vedem:

A tapa = „a lua de la cineva bani cu împrumut, fără a mai avea intenția de a-i restitui.” Aici cuvântul are clar

sensul de păcăleală cu bună știință a celui credul,...precum au pățit romanii la Tape.

= „a pieptăna părul astfel încât să fie cât mai sus și cât mai înfoiat.” După cum știm tapajul se face prin încâlcirea părului în mod deliberat cu un pieptene. Prin asemănare cuvântul sugerează o încâlceală, aidoma încâlcirii crengilor arborilor după o tape. Acolo rămânea în urmă un morman de arbori încâlciți, tot așa după cum arată și părul tapat.

Iar la urmă vedem că în dicționar acest cuvânt este considerat de origine...franceză!!! Domnule, până acum numai francezi nu au venit peste noi! Cum să fie cuvântul franțuzesc, că ei nu aveau tape, iar romanii aici le-au pățit pe acestea, în Dacia?

Și exemplele pot continua...Oare când se va scrie un dicționar corect al limbii române de către lingviștii-istorici sau de către istoricii-lingviști? Oare până când noi vom fi „tapați” de propriile noastre cuvinte prin dicționare? Noi numai că nu vrem să lungim prea mult cartea aceasta, dar am putea să vă spunem și să vă arătăm multe cuvinte care nu sunt deloc la locul lor.

14. Romanii nu au fost niște civilizatori, ci au fost niște distrugători!

Chiar ei zic asta:

„Atunci când am intrat în cetatea dacilor ...am dat foc la tot ce putea să ardă, i-am distrus zidurile cu berbecii...am dat pradă focului satul aflat în fața colinei și alte așezări destul de numeroase, care împânzeau coastele dealurilor...”

„...am dat foc caselor și le-am împrăștiat temeliiile...”

Și pentru toate aceste fapte îngrozitoare și multe altele, total condamnabile, pe care ei le-au făcut și pentru că au pricinuit strămoșilor noștri atât de multe suferințe, noi românii de azi îi lăudăm... Pentru toate acestea de mai sus noi îl considerăm pe Traian un mare erou național și îl adulăm în fiecare dimineață... Pentru toate acestea și multe altele continuăm noi să-l cântăm în imn, să-i admirăm statuile, să-l lăudăm prin cartea de istorie și prin tot felul de opere de artă, așezându-l în galeria marilor bărbați ai neamului...

Dacă noi azi facem toate acestea, înseamnă că nu suntem în regulă: nici cu noi, nici cu memoria străbunilor și nici cu propria noastră conștiință!

Ce bine ne-a adus nouă Traian? Că a semănat moarte și distrugeri printre ai noștri, pentru aceasta îl glorificăm? Cât de nedemn este aceasta, ca să ne exprimăm elegant, că ni se răsucesc strămoșii în morminte, când văd toate acestea.

Poporul dac și toate semințiile din Dacia își iubeau conducătorul lor și îl urmau cu credință!

Atașamentul față de regele lor, disciplina care domnea în obștile din Dacia, le-au dat străbunilor tăria de a rezista întotdeauna în fața dușmanilor lor. Traian a observat imediat această ascultare desăvârșită a supușilor lui Decebal și a fost impresionat, deoarece după cum s-a văzut el nu prea avea parte de așa ceva în cazul soldaților lui. De aceea, fiind impresionat, a consemnat cu atenție care era comportamentul dacilor:

„Între timp, am trimis cercetași prin împrejurimi, atât pentru a cunoaște regiunea și eventualele intenții ale dușmanului, cât și pentru a culege informații în vederea luptelor noastre viitoare. Când reușeam să prindem un prizonier îl interogam despre Decebal, oastea și intențiile

sale. Dar oricât ne sileam pentru a-l face să vorbească, de cele mai multe ori nu obțineam nimic...”

Se pare că acest împărat nu a înțeles un lucru foarte simplu: dacii nu ar fi putut rezista și supraviețui pe aceste meleaguri de mii de ani, decât în deplină ascultare de Legea Celui Preaînalt. În Lega aceasta erau crescuți de mici și educați și ea le cerea să dea ascultare ordinelor conducătorilor. Această credință și această cunoaștere le-a fost sădită de către marele străbun Zamolxe, iar marii regi daci care au urmat, dintre care cel mai de seamă a fost marele rege Burebista, împreună cu marele preot Deceneu, au desăvârșit organizarea obștilor și respectul față de lege. Decebal a continuat această tradiție a înaintașilor lui și astfel a ajuns ca Statul Dac să fie puternic și înfloritor, cu o populație extrem de disciplinată și cu suflete curate.

Deci unitatea și ascultarea erau armele redutabile ale dacilor, care îi exasperau pe romani. După cum vedem dacii erau extrem de dibaci, deoarece nu cădeau în mâna romanilor decât extrem de rar și atunci nu trădau. Aceasta înseamnă că romanii aveau în față o populație foarte bine instruită în arta războiului, extrem de inteligentă și foarte devotată conducătorilor ei, **de o înaltă moralitate.**

În mod sigur romanii au avut ce învăța de la daci, și în mod sigur un astfel de caracter uman puternic ca al dacilor nu se formează într-o zi două, ci în sute de ani! Deci noi azi trebuie să avem toată admirația și respectul nostru pentru străbunii traco-geto-daci, din care provenim direct și să înțelegem o dată pentru totdeauna că noi nicidecum nu provenim din romanii cotropitori.

15. Veteranii de război romani nu voiau pământ în Dacia!

Exista obiceiul ca soldații romani care își încheiau serviciul militar și care erau considerați veterani de război, să fie recompensați cu pământuri din zonele cucerite de armatele romane. Pornind de la acest fapt unii istorici români au susținut că Dacia a fost complet romanizată de către acești veterani, care ar fi rămas aici pe teritoriile acestea și ar fi dus glorioasa cultură romană mai departe, influențând atât de mult viața dacilor încât le-ar fi schimbat complet și limba și tradițiile. Această ipoteză a istoricilor noștri este falsă total, deoarece după cum vedem din jurnalul de război al lui Traian, soldații lui de abia așteptau să plece din această țară atât de neprielnică lor, iar pe de altă parte dacii nu se bucurau deloc la vederea lor, darmite să-i mai și accepte de stăpâni. Mai putea să stea liniștit un soldat roman lângă un dac, după ce împăratul lor Aurelian a retras toate armatele romane din Dacia, și să ciobănească ei împreună? Greu de presupus după tot ceea ce făcuseră romanii! Sau puteau să are pământul frățește soldatul roman cu cel dac, când cel din urmă avea proaspăt în memorie cam cum au fost asupriți și jefuiți cei din neamul lui? Greu de crezut! Este greu de presupus că acești veterani răzleți pe ici pe acolo, rămași singuri fără protecția armatelor lor au fost primiți cu brațele deschise de către daci, după toate cele ce se întâmplaseră. Că eforturile sale de a stabili aici veterani de război erau zadarnice, ne arată chiar Traian:

„Acest sat dacic, pe care l-am transformat în tabără romană, era numit Bretonia (Brătunia, în limba dacilor) după numele unui strămoș al sătenilor care îl întemeiase, și anume, un oarecare Braton (Brateș, pe limba dacilor).

Noi însă am denumit această așezare a noastră Colonia Dacica și am promis veteranilor ca participau la acest război pământul din jur. După cum s-a dovedit însă mai târziu, acest teren era pietros și greu de lucrat pentru a obține roadele lui Ceres. De aceea ulterior **nimeni dintre veterani nu și-a manifestat dorința de a obține în această regiune o bucată de pământ.**”

Ați văzut, ce scrie negru pe alb? Romanii nici un moment nu au avut de gând să rămână aici și să se chinuie în acest ținut pietros și neprimitor, nicidecum să-i mai și schimbe pe daci, care erau oameni atât de dârji și greu de stăpânit. Acești veterani romani după cum vedem, nu prea au gustat din „momeala” lui Traian și nici din promisiunile lui deșarte și până la urmă celebra lor colonie a fost reluată în stăpânire de daci, după cum se va vedea mai departe și după cum arată documentele locului. Și noi cei de azi credem acestea, deoarece a spus-o chiar unul de-al lor.

Concluzia este iarăși clară și aici: soldații romani nu prea se omorau să colonizeze Dacia sau pe cineva de aici, deoarece aici nu aveau confortul și clima blândă de acasă!!! Așa că istoricii și lingviștii români trebuie să-și revizuiască toate ipotezele pe care le-au avansat până acum și să recunoască că pentru romani Dacia era de fapt un ținut total inospitalier, unde nu erau nici bineveniți și nici bine primiți. Aici erau geruri năprasnice și nici ei și nici animalele lor nu făceau față, întrucât ei proveneau dintr-o climă caldă mediteraneană. Dovadă că Traian a dus cu soldații săi discuții interminabile pentru a-i lămuri să nu dezerteze și să abandoneze lupta:

„La aceste greutateți ale luptelor se adăugau cele îndurate mai înainte și perspectiva deloc încurajatoare a

venirii iernii, fapt ce i-a făcut pe mulți ostași romani să se lase copleșiți de greutatea războiului. Semnele lor de oboseală și îngrijorare față de viitor mi-au atras atenția asupra faptului că nu trebuie trecute cu vederea. Circulau diverse zvonuri și mă temeam ca această demoralizare să nu fie fatală.”

Având în vedere că soldații romani ascultau mai mult de părerile veteranilor, decât de a lui Traian, este sigur că nici ei nu erau prea entuziași în a „romaniza” pe cineva și de a se instala pe pământurile de aici:

„Legionarii se strâneau în grupuri în jurul veteranilor, în care aveau mare încredere datorită experienței lor îndelungate, și aprobau părerile acestora cu privire la faptul că ritmul înaintării, pe bună dreptate de altfel, este încet și greoi, fapt neobișnuit la romani.”

Deci numai naivii ar putea crede că acești copilandrii tineri, înrolați în armata romană cam cu forța, gândeau altceva decât soldații veterani experimentați, care cu toții de-abia așteptau să plece pe la casele lor:

„Cele mai mari greutăți pentru liniștirea spiritelor le-am avut în cadrul unităților de auxiliari din Galia și Germania, în rândurile cărora începea să-și facă loc spaima la gândul că iarna îi va apuca în aceste locuri. În rândul călăreților germani, deși mult mai obișnuiți decât restul trupelor cu asprimitățile iernii hiperboreene, au fost chiar încercări pentru formarea unei opinii care să ducă la încetarea luptelor.”

Grăitor! Ce scrie aici în acest jurnal chiar împăratul Traian este grăitor și concluzia la fel. Soldații aceștia ținuteți cu forța în armata romană, odată scăpați de obligația serviciului militar, nu mai aveau nici un chef să mai îndure astfel de vicisitudini, când clima lor era blândă și bunăstarea îi aștepta la Roma sau prin în alte

părți. Atunci noi întrebăm iar, cine o fi făcut mult trâmbițata romanizare? După cum am văzut mai sus, alți sclavi sau categorii sociale nu mai erau aduse în Dacia pentru colonizare, deoarece îl încurcau pe Traian și oricum el nu vroia să împartă aurul cu aceștia și atunci cine mai rămâne să fi romanizat?

Uneori se pare că istoricii și oameni politici croiesc ipoteze false și obligă istoria să intre în tiparele lor. Noroc totuși că ea, istoria nu vrea, și mai devreme sau mai târziu adevărul iese la suprafață, făcându-i... de pomină!

16. Iarna a fost cel mai mare aliat al dacilor și cel mai mare obstacol în calea romanizării!

După cum am văzut și mai sus aceste drastice ierni hiperboreene, de care Traian avea știință de la informatorii lui, au fost motivul pentru care la apropierea iernii, care risca să-i decimeze legiunile, el a schimbat tonul și a devenit foarte cooperant cu localnicii și de aici ne dăm seama de caracterul său ticăloșit. El a încercat să îi momească pe localnicii daci în fel și chip, pentru a și-i face prieteni și a obține de la ei astfel hrana de care avea nevoie pentru armatele sale. Traian dorea să-și formeze în fața localnicilor daci o aură de om bun și blând, de mare civilizator. Iată cum sună aceste intenții necurate, mascate de el sub un limbaj diplomatic elegant:

„Ne-am gândit că folosirea forței nu ar fi fost în favoarea romanilor, întrucât ar fi agitat puternic spiritele dacilor împotriva noastră, lucru complet nedorit acum, în perspectiva condițiilor de iarnă. Doream să evităm pe cât posibil, orice ciocnire în timpul iernii. Aceasta a fost motivul pentru care primeam cu multă bunăvoință trimiși ai populației supuse și încurajam pe cât puteam

ca să vină în tabăra noastră asemenea delegații, fapt ce a stârnit un larg ecou în rândurile populației cucerite.”

Ne putem imagina cam cât de „larg” era ecoul acesta în rândul populației cucerite, care abia aștepta să scape de romanii aceștia care îi jefuiau.

La iarna cumplită care venea, regele Decebal a mai adăugat hărțuirea permanentă a soldaților romani, care nu puteau pune geană pe geană și odihnă nu aveau. Luptătorii daci atacau convoaiele de aprovizionare, distrugeau castrele, astfel încât romanii să nu se plictisească de loc și să aibă neconținut și de lucru și pierderi grele. Iar Traian recunoaște toate acestea:

„ ...dar toate aceste locuri erau muntoase și nu puteam ține sub puterea armelor decât părțile joase ale văilor de-a lungul cărora am înaintat în Dacia.”

„...Totuși castrele și transporturile efectuate pe drumurile făcute de noi se aflau permanent în primejdia de a fi atacate de numeroasele cete de daci, care coborau pe partea din spate din partea superioară a munților. Trebuia să ne așteptăm la acest lucru, pentru că, după cum se știe, viața dacilor este legată de munți, ale căror culmi le cutreieră întreaga vară cu turmele.”

Păi domnule Traian, cu luptătorii și cu ciobanii daci ți-ai găsit să te pui?

17. Traian a suferit o pierdere uriașă la Adamclisi!

Iarna fiind aliatul lui Decebal, acesta a dezlănțuit o mare contraofensivă împotriva lui Traian, aliind alături de el pe sarmații și pe burii. Ei au trecut Dunărea înghețată și i-au atacat pe romani în mai multe locuri, dintre care cele mai grele lupte s-au dat în Dobrogea de azi. Cu ocazia acestor lupte romanilor le-au fost

pricinuite pierderi uriașe, iar dacii cu aliații lor, în momentul când Dunărea a început să se dezghețe s-au retras în mod strategic înapoi, tot pe podul de gheață, în zona liberă. Această retragere strategică a dacilor, era necesară din motive de siguranță. Traian însă a consemnat însă acest eveniment ca fiind o victorie a sa, pe când adevărul este de fapt altul.

Aici la Adamclisi el a suferit o înfrângere de-a dreptul... glorioasă, pe care a ținut-o minte toată viața!

Iată câteva aspecte din aceste lupte consemnate și recunoscute totuși de Traian în jurnalul său, și care confirmă de fapt cele de mai sus:

„Întâlnirea dintre Claudius Livianus cu forțele dușmane s-a făcut pe un platou de miazăzi de Axiopolis, în locul unde drumul din Scythia Minor (Dobrogea), spre trecătorile Haemusului (Munții Carpați), face un cot. Dacii împreună cu sarmații și cu burii au făcut din căruțele lor un careu asemenea unui castru, în interiorul căruia și-au organizat apărarea. La sosirea noastră lupta începuse și devenise tot mai îndârjită. A fost necesar să ne desfășurăm toate tipurile de arme și în pripă nu am avut timp să deshăimăm catârii înhămații la catapultele noastre pe roți, ci am început să aruncăm pilum-urile (sulițe mici azvârlite de catapulte) aproape din mers. **Atunci am avut pierderi foarte mari și nenumărați răniți. Pentru a putea face față îngrijirii răniților atât eu cât și ofițerii mei ne-am sfâșiat veșmintele din care am făcut fașe pentru oblojirea rănilor.** În această luptă a murit și paraephectus castrorum Claudius Livianus”

„După terminarea luptei am dat dispoziții pentru incinerarea cu toate onorurile a morților noștri și am hotărât să ridic pentru cinstire veșnică un monument celor căzuți aici”

Deci din start vedem că acest monument de la Adamclisi este de fapt un mormânt colectiv al soldaților romani și nicidecum un monument care să marcheze o victorie strălucită a lor, căci și lui Traian îi era cam rușine de ce pășise aici el cu soldații lui. Așa că această pierdere uriașă, trufașul și șmecherul împărat a acoperit-o cu un monument, ca să dea o față onorabilă la toată întâmplarea aceasta, ca să nu fie luat la întrebări de concetățenii lui pentru pierderile catastrofale suferite. Ca să mai ridice moralul soldaților lui și ca să-și mai dreagă imaginea personală, el a trecut la recompensarea soldaților săi cu sume uriașe de bani, venite din visteria Romei și din alte prăzi de război:

„Aceste recompense, precum și faptul că le-au fost înmânate personal de împărat și în fața comandanților ce i-au purtat în lupte au contribuit la menținerea și ridicarea moralului, de altfel greu zdruncinat de greutățile prin care trecuseră.”

Deci este foarte clar cât de „greu zdruncinat” fusese Traian cu soldații lui, de către vitejii daci, și cam cât aur a trebuit el să împartă soldaților săi ca să-i motiveze să mai lupte. Vai de gloria lor!

Iată ce ne spune și domnul Simion care s-a documentat foarte bine și minuțios despre toate acestea:

„La Adamclisi, în iarna anilor 101-102 e.n. s-a desfășurat suprema fază a unei campanii pentru a face față puternicei diversiuni organizate de Decebal potrivit unui iscusit și vast plan strategic...Nu știm câți eroi au căzut de partea dacilor și a aliaților lor. Romanii au pierdut aproape efectivul unei legiuni. Ulterior, aici a fost ridicat un altar pentru romanii căzuți în luptă, unde se aduceau jertfe anuale. De formă pătrată, cu latura de

12 m, din calcare cochilifere, cu înălțimea de 6 m, are înscrisă lista celor **3.800 de romani căzuți.**”

După cum vedem aici a fost o pierdere uriașă a romanilor care au pierdut un efectiv cât o legiune, 3 800 de morți romani nefiind chiar o glumă. Inscripția de pe acest altar, pe care împăratul a pus să fie scrisă, nu pomenește deloc nici ea de o victorie glorioasă, ci numai de o comemorare dramatică a celor căzuți:

„În onoarea și în memoria bărbaților preaviteji care luptând pentru cauze obștești au fost doborâți de moarte.”

Deci ei nu s-au acoperit deloc de glorie, căci nu se spune. Vedem că au murit pentru treburi obștești după cum se spune, deci nu au învins pe nimeni! Măcar aici în această inscripție și din acest punct de vedere Traian a spus adevărul. Ulterior după mai mulți ani, un guvernator roman local primește sarcina de a ridica pe locul bătăliei, la 50 de metri de acest altar un monument, adică un Tropheum.

Aici la Adamclisi noi românii ar trebui la rândul nostru, să ridicăm acum un altar mai mare și mai frumos, în memoria alor noștri, a străluciților luptători daci care au luptat și s-au jertfit aici vitejește obținând o strălucită victorie! Abia atunci s-ar restabili aici normalitatea care trebuie să fie.

Ar merita dacii din partea noastră a celor de azi, să restabilim acest adevăr istoric și nu să ne tot posternăm la infinit în fața străinului Tropheum Traiani, cu care ne tot fălim prin cărțile de istorii, prin studii și conferințe, prin pliante turistice, chipurile mândri de originea noastră romană.

Victoria de la Adamclisi a romanilor nu a existat! Retragerea dacilor peste Dunăre pe podul de

gheață, l-a determinat pe împărat să spună că a fost victoria lui, dar faptele și adevărul arată că a fost o victorie strălucită a dacilor.

Este de neînțeles. De când un popor își venerează cotropitorii? De fapt, de atâtea mii de ani acest monument trebuia să fie „oale și ulcele” cum zic românii, și nicidecum întreg și frumos, cum este el astăzi cu tot felul de variante de reconstituire, ca simbol veșnic al cui? Al cotropitorilor? Numai o istorie falsificată și greșit interpretată a putut duce la anomalia aceasta.

La Adamclisi **dacii au învins!**

18. Munții Carpați au fost arma de tărie a dacilor, în războaiele cu romanii!

În jurnalul acesta de campanie al lui Traian, revine mereu în mai multe locuri una și aceeași afirmație, prin care el recunoaște că munții Daciei i-au fost întotdeauna o piedică foarte mare și că întotdeauna luptele date în munți îi favorizau pe luptătorii daci:

„Cele mai mari griji în purtarea acestui război le puneau regiunile muntoase, căci Dacia în foarte largă măsură este alcătuită din munți înalți și puternic împăduriți.”

„Luptele s-au purtat îndelung și din greu pentru că dacii nu dădeau înapoi, iar munții, adăpostul lor de predilecție, erau puternic întăriți de ziduri.”

„Am simțit greul luptelor și datorită faptului că soldații noștri au fost nevoiți să se bată fără platoșe și fără cămăși de zale, care îi stânjeneau în mișcări sporindu-le considerabil eforturile. Căci trebuiau să biruiască greutatea puse în cale de stâncile și coastele abrupte, aproape de neumblat, înainte de a întâmpina furia dacilor, devenită din ce în ce mai violentă.”

Și exemple din acestea sunt foarte multe, care toate atestă cât de isteți erau dacii și cât de bine știau să folosească configurația ternului în favoarea lor, în timp ce lui Traian și soldaților lui îi provocau disperare. Și atunci, să nu admiri înțelepciunea dacilor? Și atunci cum să te dai că ești roman? Cum puteau soldații aceia devitalizați, care nu erau în stare să urce ca lumea o creastă de munte, să domine un popor ca al dacilor și să-l mai și romanizeze pe deasupra? Vedeți cum scârțâie din toate încheieturile teoria aceasta...

19. Dacia era o țară foarte bogată, locuitorii ei aveau mare credință în cel Preaînalt, iar sistemul de organizare al societății era desăvârșit!

Culmea paradoxului este aceea că, avem cea mai completă descriere a strămoșilor noștri, a țării lor Dacia și date certe ale istoriei lor, făcută tocmai de un împărat roman. Prin faptul că a consemnat meticolos tot ceea ce a văzut aici și toate informațiile pe care le-a primit de la iscoadele lui, el a lăsat un document istoric important pentru noi. Una din aceste iscoade bitynul Dyon Crysostomos a petrecut mai mulți ani în Dacia și chiar la curte regelui Decebal, astfel încât cunoștea foarte bine regiunile, viața oamenilor, moravurile și tradițiile dace.

Traian a scris toate aceste informații cu gândul ca ele să rămână ca date utile pentru urmașii lui, care ar fi venit în Dacia, probabil tot cu gând de cucerire. Noroc că nu le-a mai ajutat Dumnezeu și după moartea lui Traian imperiul a început să scârțâie din toate încheieturile, iar pe vremea împăratului lor Aurelian ei s-au retras definitiv de aici. Deci fără să vrea, el ne-a lăsat nouă celor de azi, un document deosebit de important despre strămoși. Aceste informații extrase cu

grijă și analizate ne fac să fim extrem de entuziasmați, văzând ce popor viteaz am fost și ce străbuni străluciți am avut. Aceste informații prețioase nouă ne vin la „fix” acolo unde istoricii noștri nu au avut documente clare și au mers pe ipoteze, dintre care unele trebuie să recunoaștem că sunt total greșite.

Statul Dac pe vremea împăratului roman Traian, îl regăsim complet situat dincolo de Dunăre, întins între Tisa și Prut, după cum s-a văzut mai sus. Aici erau câteva seminții principale, care proveneau din același neam trac și care erau frați între ei și vorbeau aceiași limbă - limba traco-geto-dacă, și aceștia erau: dacii, geții, costrobocii și carpi. Pe vremea lui Burebista acest regat fusese unit și mult mai întins până în Câmpiile Panoniei, unde ulterior a venit o populație a iazigilor:

„Dacia este despărțită de provinciile Panonia, Iliricum și Moesia prin fluviul denumit de noi Danubiu, iar de greci Istros. Acest fluviu, al doilea ca mărime din lume (lumea cunoscută de romani pe atunci-n.n.), după fluviul Nil, ce se numește în limba dacilor Dunara”

Despre Dunara aflăm că iarna când gerurile erau cumplite, apele ei înghețau complet, dacii o traversau des:

„...treceau Danubiul înfruntând apele lui pe vremea cea mai neprielnică sau iarna peste podul de gheață care lega cele două maluri ale lui.”

Vorbind de țările vecine Daciei, care acum erau provincii romane, Traian le nominalizează clar: Panonia, Moesia Inferioară și Moesia Superioară și care toate se aflau sub stăpânire romană, drept pentru care erau guvernate de oamenii lui Traian.

Dacii însă aveau și vecini buni, care chiar l-au somat pe împărat să oprească războiul cu dacii:

„Din partea burilor din neam suev, un popor aliat cu dacii, am primit o solie plină de amenințare prin care ne somau să oprim orice pregătire de război și să renunțăm la încălcarea unui pământ care nu era al nostru. Burii nu doreau acest război pentru că le-ar fi stânenit complet relațiile comerciale cu dacii, întrucât apreciau produsele date de turmele acestora, ei înșiși neștiind sau fiind prea comozi să învețe cum să le dobândească.”

„... fiindcă burii - un neam germanic – sunt deprinși să-și ducă traiul mai mult călare. Ei rătăcesc de acolo-acolo, mai ales la hotarele de miazănoapte ale Daciei, unde își mână hergheliile de cai mereu în căutare de pășuni proaspete.”

Mai erau din același neam cu dacii: sarmații, roxolanii și încă câteva seminții vecine, dintre care sunt amintite semințiile: bessii și scodriși din Moesia, ținut din sudul Dunării care căzuse vremelnic sub stăpânire romană. Despre aceste seminții se spune că erau frați cu dacii și cu geții de la nord de Dunăre:

„...voiam să fiu sigur de fidelitatea populației trace, rude de sânge cu dacii de peste Danubiu...”

Deci avem dovada iarăși că neamul trac, era cel mai mare și că din el se diferențiaseră mai multe grupuri și seminții mai mari, dar care toate aveau aceiași obârșie, erau frați din același neam și aveau aceiași limbă. Teoriile acelor istoricilor care susțin migrația succesivă din Carpați sunt singurele adevărate și care pot explica corect de ce atâtea seminții din această zonă vastă erau frați, de același neam și vorbeau aceiași limbă.

Privind la aceste mărturii, în privința granițelor de atunci, ne putem da seama cât de greșite sunt anumite

revendicări ale unor vecini de-ai noștri, care vorbesc despre foste granițe ale unor foste imperii atât la est, cât și la vest.

Populația care trăia pe teritoriul Statului Dac pe vremea lui Decebal, era foarte numeroasă. Limba vorbită de ei era foarte asemănătoare cu limba latină străveche, pe care romanii o mai numeau priscă sau ausonocă. Dar limba dacilor era de sine stătătoare. Ea **semăna** cu latina, având anumite diferențieri de rostire și aceasta a făcut ca dacii și romanii se înțelegeau între ei fără translator:

„Limba lor nu este greu de învățat de către noi, romanii, întrucât prezintă mari asemănări și după spusele unor cunoscători s-ar apropia mult de vechea noastră latină cunoscută sub denumirea de limba priscă sau ausonică. Ea este vorbită și la miazăzi de Danubius, adică în ținuturile tracilor, aflați mai de demult sub stăpânirea noastră, căci dacii tot o seminție tracică sunt. Asemănătoare foarte mult cu limba tracă, până într-atât încât nu poate fi deosebită de ea decât prin unele expresii locale... De latină o desparte mai mult înglobarea unor sunete aspre, necunoscute de latină și pe care gura unui roman numai cu greu ar putea să le reproducă.” (cum ar fi litera ș și ț)

Deci, dacii și toți frații lor vorbeau cu toții aceiași limbă unică limba traco-geto-dacă, care prezenta asemănări foarte mari cu limba latină populară, ceea ce dovedește proveniența celor două dintr-o limbă unică primordială, din același filon lingvistic primordial.

Dacii erau un popor harnic și viteaz, lucru recunoscut chiar de către unul dintre cei mai importanți oameni ai lumii de atunci, împăratul roman:

„Nevoiți să-și apere în permanență turmele, atât de fiare cât și de oameni, a căror rapacitate nu e mai mică

decât a fiarelor, dacii au devenit cu timpul un popor războinic, neînfricat în lupte.”

După cum s-a văzut, Dacia era unul dintre cele mai puternice state ale antichității, considerat al doilea după Statul Romei de către romani, și considerat primul de către noi. Iată mărturia:

„...nu puteau lăsa imperiul nepăsător, la marginea stăpânirii sale întărindu-se considerabil în ultimul timp **cel mai puternic stat după Roma.**”

Bogățiile din Dacia erau nenumărate: aurul, sarea, fierul, lemnul, grâul, meiul, plante medicinale, via și produsele ei și nenumărate produse animaliere cum sânt: carnea, lâna, cașul, brânza, mierea și pieile. Aflăm despre creșterea în Dacia a bourului, animal puternic și renumit:

„...pe râul Pogoniscus, ce înseamnă în limba dacică „drumul bourilor”, fiind această vale drumul obișnuit pe care migrează la venirea iernii bourii de la munte la câmpie.”

Traian, fără să vrea, nominalizează aici din nou, clar existența limbi dacice. Aceasta era puternică și de sine stătătoare deoarece el folosește expresia - **ce înseamnă în limba dacică**. Ce dovadă mai mare și mai autentică ne trebuie decât aceasta, despre limba dacilor, care se vorbea pe un mare teritoriu și de mulți indivizi? Fosta lor limbă dacă, este actuala noastră limbă română!

Ocupația cea mai importantă a dacilor era oieritul, dar cunoșteau perfect și agricultura, prelucrarea aurului, extragerea și prelucrarea fierului, navigația pe Dunăre și pe râurile interioare.

„Creșterea oilor este aici la loc de cinste. Localnicii duc aceste animale, de care se ocupă cu deosebită grijă, la pășunat pe timp de vară în munții lor, de unde spre

iarnă le coboară. Unele în bălțile revărsate ale fluviului Tisia (Tisa), altele în bălțile dinspre brațele Danubiului (Dunărea) de lângă Scythia Minor (Dobrogea) și încă altele în câmpiile aflate dincolo de Tiras (Nistru), înspre răsărit. Ei cunosc bine și muncile câmpului, dar mai ales datorită condițiilor pe care le are clima în Dacia, nu le dau aceiași importanță pe care o acordă creșterii vitelor, cu excepția ramurii getice, unde se întâlnește o cultură destul de ridicată și chiar a viței de vie.”

De ce se practica oieritul strâns legat de tranșumanță? Iarna în munte, animalele nu puteau găsi hrană, dar în bălțile de la Dunăre sau în zona de mlaștini de pe râurile Timiș și Caraș, încă animalele mai găseau hrana necesară:

„Și totuși câmpia umedă și nesănătoasă nu este pustie de locuitori. În ea se află nenumărate așezări ale dacilor, unde își duc spre sfârșitul verii oile pentru a le ține aici peste iarnă, căci pășunile se mențin mănoase și în acest anotimp, iar pe văile joase ale câmpiei și sub perdelele de stuf și sălcii, turmele sunt ferite de vicisitudinile iernii.”

Organizarea și administrația societății dacice a fost cu mare grijă consemnată de către împăratul, pe mai multe pagini, întrucât el a fost impresionat de cele ce a găsit aici, unde nu se aștepta să vadă oameni atât de evoluți. Datorită importanței pe care o au aceste consemnări le vom analiza mai departe:

„La daci populația este diferențiată după ocupații și poziția în societate. Pătura cea mai înaltă, din rândurile căreia se alege conducătorii, o formează pileati (purtătorii de tiare – un fel de căciulă asemănătoare bonetei frigiene, dar fără să aibă clape pentru urechi); în limba dacă tarabostes, ceea ce vrea să zică „preastrălucii”

sau „cei mai străluciți”. Ei sunt aceia care conduc satele și au pe câte unul care este mai mare peste mai multe sate, așezate de obicei de-a lungul unei văi. Dar și între aceștia există diferențieri, vârfurile formând o pătură superioară, numită a sarabilor, din rândurile cărora se aleg marile căpetenii și mari lor preoți. Tarabostes-ii conduc poporul la război și nimeni nu iese din cuvântul lor. Ca semn distinctiv, ei poartă pe cap acele bonete pe care noi le numim „pilum”, iar în limba dacică „tiare”.

Aici facem o mică pauză, că ne-am uitat iar în Dicționarul explicativ al limbii române amintit mai sus și iată ce am găsit:

Tiară = „Coroană purtată de către regii vechilor perși și de către conducătorii altor popoare orientale; mitră papală formată din trei coroane suprapuse, decorate cu flori de crin stilizate.” Și ...surpriza! Dicționarul românesc zice cum că acest cuvântul provine din ...francezul *tiare*, și din ...latinul *tiara*!!! Ei asta da! Traian zice că tiara este dacică - „**iar în limba dacică „tiare”**”, iar noi zicem că ea e latină, chit că la ei nu exista, că la ei era „pilum”! Și cine putea să știe mai bine decât acest împărat, care era și pontif în același timp? Adică, nu știa el că nu poartă tiară, ci poartă pilum? Dar după unii de-ai noștri desprinși de realitate, poate fi acest cuvânt - tiara dacică, de orșice origine, chiar și franceză, numai dacic să nu fie!

Privind la aceste „întâmplări” lingvistice avem impresia că cineva a dorit să șteargă în mod deliberat urmele strămoșilor noștri daci din istorie, iar cuvintele limbii dace le-au mistificat, le-au ascuns sau le-au plasat în alte limbi. Mulțumim Bunului Dumnezeu că au rămas totuși aceste manuscrise, chiar dacă ale unui cuceritor,

unde se află dovezi clare și solide, despre neamul nostru și limba noastră străveche - **limba dacă**.

Mai departe:

„Pătura inferioară a populației dace o formează comates (pletoșii), denumiți astfel pentru că nu-și acoperă capul cu nimic, ținându-l descoperit, și doar pletele lor bogate îi apără de arșițe și ploii.”

Iarăși facem o mică oprire. Dacă ținem cont că romanii pronunțau puțin deformat cuvintele dacice și că astfel le-au și scris, ajungem să înțelegem cuvântul comates, care în dacă era...*comați* sau *comași*, adică acei daci pletoshi aveau părul lung, aveau o coamă bogată capilară. Cuvântul este iarăși clar de origine dacă, menționat expres pentru oamenii pletoshi. În actualul dicționar al limbii române avem:

- coamă = „păr lăsat să crească lung pe capul unei persoane, mai ales al unui bărbat”, iar originea este considerată din... latinul „coma”!!!

Aici avem de a face cu aceeași metodă prin care un cuvânt dacic este anulat, este contestat ca făcând parte din limba străbună dacă, numai pentru faptul că același cuvânt se regăsește și în altă limbă, respectiv latină. Dar dacă Traian găsește aici la venirea sa o mare masă de luptători comați, cu păr lung și fără căciuli pe cap, înseamnă că ei existau deja de sute de ani, formați în legea străbună pe care o respectau. Aceasta înseamnă că și cuvântul exista și dăinuia aici tot de sute sau poate de mii de ani și acest cuvânt dacii nu l-au putut învăța de la romani. În România există și azi nume de așezări și de familii care amintesc acest nume și acest cuvânt: Comana, Comănești, Comănescu, Comănești, etc.

„La acești comates toate pricinile ce apar între ei sunt rezolvate de toți împreună, când se constituie într-o

„adunare a satului”. În viața de toate zilele treburile mărunte sunt cercetate și rezolvate de „aleșii satului”, adică oamenii cei mai bătrâni și cu experiență. Aceștia, conduși de un tarabostes cercetează, hotărăsc și acordă pedepse, după ce primesc diverse jeluiri și cheamă în fața lor pe cei în cauză. În hotărârile lor se conduc și țin seama de datini și reguli străvechi, care sunt bine cunoscute de cei „aleși”. Aceasta se referă la viața de toate zilele, la drepturile și obligațiile fiecăruia și la măsurile ce se iau când prescripțiile sunt încălcate. Ei le numesc „legi ale oamenilor conduși de blândețe” sau „legile celor blânzi”.

Tarabostes era de fapt pronunția romană pentru *staroastele* dac, acei staroști care conduceau obștile sătești și pe care îi mai știm și azi.

După cum vedem de mai sus, organizarea obștilor era desăvârșită, iar diferendele dintre oameni se rezolvau în spiritul dreptății, ascultând de ce mai bătrâni și cu mai multă experiență în ale căror judecăți de valoare obștile aveau încredere. Oamenii care le aplicau, trebuiau să fie nepărtinitori și să judece cu blândețe **în spiritul legilor moștenite de la străbuni lor înaintași numiți blajini**. Acești blajini, sunt cunoscuți în tradiția poporului nostru, după cum arată și domnul Simion Lugoian:

„Jordanes, în lucrarea sa *Getica*, amintește despre legile după care se conduceau dacii și le numește „*Lex Belagines*”. Menționăm că limba latină n-a cunoscut acest termen *belagines*. Este ușor de presupus corespondentul lui românesc actual în „blajini”.”

Aflându-ne din nou în fața a două cuvinte de sorginte dacă amintite de documentele antice: blând și blajin, am plecat pe urmele lor în Dicționarul explicativ al limbii române să vedem ce găsim:

Blând = „Care este omenos, pașnic, prietenos: blajin” și este considerat de origine...latină!!! Dar, ce facem că legile „blânzilor” erau cunoscute și aplicate în Dacia deja de sute de ani când romanii au sosit aici, căci se spune: **și țin seama de datini și reguli străvechi!** Atunci cum se poate ca acest cuvânt să-și aibă originea în limba latină, care latini pe vremea când s-au întocmit aceste legi ale blânzilor nu existau în nici un fel în Dacia? Drept urmare, trebuie să recunoaștem că acest cuvânt este din limba dacă. Există și în limba latină un corespondent *blandus*, dar aceasta numai pentru faptul că a fost adus la ei din limba primordială ancestrală.

Blajin = „blând, omenos, pașnic” și este considerat ca provenind din limba ...slavă!!! Aici situația este și mai gravă, deoarece distanța istorică între strămoșii daci și slavi este și mai mare. Dacă de mii de ani dacii aveau „legile blajnilor” și dacă Traian le găsește aplicate în obști și dacă și recunoaște că sunt străvechi, iar istoricul Iordanes le confirmă și le consemnează și el, atunci cum putem noi azi să spunem că acest cuvânt este de origine slavă? Deci iarăși avem aici o foarte gravă eroare lingvistică, care ar trebui corectată urgent.

Mai aflăm din textul dedicat organizării Daciei, ceva de toată cinstea:

„La daci nu există sclavi, decât foarte puțini și numai la curtea regelui.”

Aceștia care sunt amintiți de la curtea regelui, nu erau sclavi ci erau slujitori, ceea ce nu este același lucru! Dacii nu aveau nevoie de alții care să le facă treburile, deoarece erau foarte harnici și activi și aveau o mare considerație pentru om și viața lui, ceea ce venea din înțelepciunea lor străbună. Aceasta nu trebuia să-l mire prea tare pe Traian, dar după cum vedem l-a mirat, chiar

foarte tare, pe el, care nici nu concepea că romanii ar trebui să-și facă singuri muncile lor.

Mai găsim consemnate câteva obiceiuri ale dacilor care lui Traian i s-au părut curioase, iar nouă ni se par interesante:

„Mai adaug aici un lucru curios, și anume obiceiul ca pe timp de furtună să se tragă cu arcurile în nori, având credința că furtuna este o expresie a luptei dintre zeii buni cu cei răuvoitori, iar dacii fac acest lucru doritori să fie părtași zeilor la această luptă. Mai este demn de amintit și obiceiul dacilor ca înaintea unei lupte să bea apă din Danubius, care este pentru dânșii un fluviu sfânt. Cât privesc morții ei obișnuiesc, asemenea romanilor, să-i incinereze.”

După cum vedem credințe ancestrale și obiceiuri străvechi erau adânc înrădăcinate în obiceiul poporului dac și în mod sigur avea un rost logic tot ceea ce făceau, iar înțelesul provenea din adâncă înțelepciune. Nu prea făceau dacii lucruri fără rost! Că și astăzi s-au apucat unii să tragă cu rachete ca să împrăștie norii de grindină și după cum vedem nu e nimic nou, că și strămoșii tot așa făceau trăgând cu săgeți. Diferența este că instalațiile acestea nu prea ne folosesc la nimic, după cum s-a văzut în inundațiile din anul acesta 2 006, deși s-au dat bani grei pe ele, iar la daci era eficient și pe gratis! Deci, a cui este înțelepciunea și de la cine provine? Deci are rost trasul cu săgeți în nori? Culmea e că are!

Când te duci să-ți vizitezi locurile natale, de-abia aștepți să respiri aerul de acolo, să bei apă din izvorul de acolo, să mănânci bucate de la mama de acasă, adică să te impregnezi cu tot ce este de acolo și astfel îți reîncarci bateriile. Cam acesta era și rostul băutului apei din Dunăre, a se impregna cu vibrațiile respective. Dunărea

era numită de daci DUNARA care înseamnă DU NA RA cu sensul: „Care duce lumina!” Privit de la mare distanță de pe creste, fluviul pe vremea aceea era mult mai curat și unda sa sclipea în bătaia soarelui apărând luminos și strălucitor. Deci numele pe care dacii i l-au dat - Dunara, fluviul îl merita din plin. Dacă pe vremea aceea or fi fost și viituri pe Dunăre, care venea învolburată și vijelioasă și noi știm cam ce pagube poate provoca, era normal ca ea, Dunărea să fie privită cu respect când era calmă și se înfățișa în toată splendoarea ei. Unde mai pui că dacii circulau pe Dunara foarte des cu bărci sau pe podurile ei de gheață și aveau tot interesul să fie feriți de rele și fluviul să le fie un bun aliat. Pe vremea aceea Dunărea era și albastră și era considerată și sacră.

20. Preoții daci erau mari inițiați!

Mai departe în jurnalul lui Traian, apar pe mai multe pagini informații despre preoții daci. Datele sunt foarte clare, exacte și minuțios consemnate, dovadă că s-au bucurat de o atenție deosebită din partea lui Traian. La început nu am înțeles de ce această atenție deosebită, apoi am priceput: el era și împărat și mare pontif, fiind cel care oficia marile ceremonii. Era normal să-l intereseze o castă a dacilor care avea aceleași preocupări ca și el. De aceea toate informațiile pe care le-a avut din diferite surse, cu privire la aceștia, el le-a redat în însemnările sale:

„O altă pătură o formează clerul dac, bine organizat, în „colegii”, având o ierarhie riguroasă. Dacii cred în diferiți zei, a căror importanță o ignoră însă, cinstind cu precădere doar pe unul singur, pe care îl consideră Stăpânul Absolut al Cerului și al Pământului. Nu se cunoaște numele acestui zeu, întrucât dacii

consideră că nu se cade să fie rostit. I s-a spus „Nebelizis”, adică zeul Cerului, dar astăzi dacii confundă persoana lui cu aceea a unui profet al acestui zeu, și anume Zamolxe, pe care îl identifică cu zeul însuși.”

În această parte a textului avem dovada că dacii erau monoteiști. Aveau ei tot felul de zeități mai mici, dar cel mai înalt era un Spirit Suprem, căruia nu se considerau vrednici nici să-I rostească numele, utilizând denumiri precum cele știute și de noi cei de azi: Cel de Nespus, Cel de Nerostit, Cel Preaînalt, Cel dintru Înălțime, Părintele Ceresc. Deci și din acest punct de vedere dacii le erau superiori romanilor, care se închinau la idoli nenumărați. Aceasta explică de ce dacii au fost atât de ușor încreștinați de primii apostoli care au pătruns în Dacia, printre care Sfântul Andrei și urmașii lui. Credințele dacilor erau extrem de înalte și corecte:

„În limba dacică Zamolxes înseamnă „locașul eliberării” sau altfel spus, cel care „deține eliberarea”, o aluzie la învățătura pe care o propovăduise odinioară, după care trupul este o închisoare a sufletului. Moartea nefiind decât o eliberare a sufletului din închisoarea trupului, ei disprețuiesc viața și avântându-se neînfricați în lupte, devin de neînvinși. Învățătura este cu grijă susținută și propagată de preoții lor, care se bucură de cea mai mare considerație. Grecii au susținut că Zamolxes ar fi luat această învățătură de la filozoful Pythagora, al cărui ucenic ar fi fost, dar eu cunoscându-i îndeaproape pe daci, nu pot crede acest lucru, convins fiind că învățătura lui Zamolxe se pierde în negura vremurilor, cu mult înainte de a vieții Pythagora. Învățăturile acestui proroc-zeu sunt mai profunde și mai

complexe, încât aş zice mai degrabă că dacul a fost dascălul grecului”

Ar trebui să ținem seama foarte tare de această afirmație, deoarece împăratul în calitate de preot suprem la romani, este de presupus că era în temă cu toate credințele existente pe vremea sa și că era un bun cunoscător al filozofii esoterice. Deci s-ar putea ca după ce Pitagora a preluat învățătura de la Zamolxe să fi deschis o școală de spiritualitate unde să transmită această știință sacră mai departe. Posibil ca Pytagora să fi fost „paravanul” pentru Zamolxe, pentru ca lumea greacă de atunci să accepte mai ușor și mai firesc această învățătură. În mod sigur viitorul va clarifica și această problemă. Important și demn de subliniat este însă că dacii cunoșteau foarte bine că sufletul este nemuritor și că el se reîntoarce în Cer de unde a coborât la întrupare.

În continuare aflăm amănunte interesante despre organizarea preoților în Dacia:

„Clerul dacic se împarte în două tagme. Una este denumită a „întemeietorilor” (în scrierile grecești, „ctiști”). Ei au în grijă problemele religioase, se ocupă de sacrificii, tălmăcesc poporului îndatoririle, dau învățătură tineretului, judecă anumite pricini și opresc de la sacrificii în unele cazuri, ceea ce constituie cea mai mare pedeapsă pentru daci. Sunt în același timp prezicători și buni medici, fiind uimitoare mai ales cunoștințele ce le dețin cu privire la folosirea plantelor de leac. O altă tagmă, o formează „cei curați”, (denumiți de greci „poliști”), un cler inferior, care îi ajută pe „întemeietori” în desfășurarea atribuțiilor lor. O bună parte din acest cler trăiește în peșterile munților, unde întreaga zi meditează și de unde se spune că sufletul lor, în viață încă fiind, se poate desprinde de trup și călători

temporar prin lume. De aici și denumirea de „călători printre nori”.”

Acest tip de cler, „acei călători printre nori” ne vin nouă iarăși la „fix”, deoarece pe Sarmisegetusa era Poarta Stelară și iată că avea cine să treacă prin ea și acești „călători” erau chiar foarte bine pregătiți în sihăstrie și puteau trece oricând precum o săgeată în altă dimensiune! Informația despre Poarta Stelară se găsește în cartea *Dacia* vol. III, din Seria „De vorbă cu Îngereii păzitori”. Vedem mai departe despre acești „călători printre nori”:

„Noi, în timpul războiului purtat cu dacii și după aceea, n-am reușit niciodată să dăm de un membru al acestui cler și nici de locurile lor retrase și bine ascunse din munți, de aceea nu pot să afirm cu tărie despre această calitate a lor sau altele, decât să spun ceea ce este știut de toată lumea. După câte am putut afla, există la daci un Mare Preot, care deține o putere totală și care nu ajunge la această treaptă decât după o îndelungată și grea învățătură. Preoții dacilor, ca și ai celților nu își lasă învățăturile în scris...”

Bineînțeles că nu i-a găsit pe preoții daci, și mai ales pe Marele Preot care își avea sediul în Sarmisegetusa și officia în Platoul Bucegi. „Stelarii” lui la rândul lor erau risipiți prin toată Dacia, iar la nevoie erau și excelenți luptători.

Iată ce cunoștințe înalte dețineau preoții în Dacia și ce îi învățau ei pe tinerii daci veniți în templele din munți:

„Ei au **cunoștințe remarcabile** despre cer și stele, despre natura lucrurilor, despre natura și atributele zeilor nemuritori, dar mai ales sunt mari tămăduitori de boli pe care le au oamenii sau animalele, cunoscând pentru aceasta o mulțime de ierburi și alte plante bune de leac,

despre al căror efect m-am putut convinge pe baza celor demonstrate de Kryton (medicul său).”

Da, așa este, și această înaltă cunoaștere deținută de preoții daci, a fost motivul pentru care Bunul Dumnezeu a hotărât ca Fiul Său, Copilul Iisus, după vârsta de trei ani să fie instruit în Dacia, după cum reiese clar din cartea **Domnului Zvezdomir Marinov** numită *Ispita*.

În această carte este înfățișat tocmai acest episod al venirii în Dacia al lui Iosif și Maria cu Pruncul Iisus, în timpul refugiului lor de Irod și momentul substituirii Copilul Iisus cu un alt copil orfan pe nume Andrei, cel care mai apoi a devenit Sfântul apostol Andrei. După dezvoltarea Lui armonioasă și acumularea cunoștințelor necesare, după ce preoții daci din Marele Templu din Carpați i-au transmis lui Iisus toată cunoașterea pe care ei o dețineau, prin viu grai, Domnul a plecat spre alte țări unde erau de asemenea puternice centre de spiritualitate: Persia, India, Tibet și Egipt. Din acest periplu al Său au rămas consemnări în documente aflate în Tibet, unde Domnul Iisus era numit „Sfântul Isa”. Era normal ca Domnul Iisus Christos înainte de a-și începe misiunea Sa în Palestina, să cunoască toată învățătura esoterică, științifică și religioasă existentă în acel moment pe planetă. Și începutul s-a făcut în Dacia. Din cauza acestei taine în *Biblie* nu prea găsim date despre copilăria Sa.

Cele ce a scris Traian despre preoții daci și despre Zamolxes, ar trebuie să fie o mândrie pentru actualii preoți creștini, deoarece ei au fost continuatorii lor în timp. Iar cele se s-au scris aici despre Zamolxe trebuie să fie o mândrie națională și să-l reaşezăm la locul de cinste pe care îl merită în galeria marilor străbuni!

21. Luptătorii daci erau impecabil organizați!

Iată ce găsim în însemnările împăratului roman, referitor la luptătorii daci:

„Demnă de amintit a fost excepționala lor supunere la ordinele date de cei care îi conduceau în luptă, ce nu erau alții decât tarabostes-i, la fel de înfocați și neînfricați ca simplii comates-i.”

„Față de aceste forțe ale noastre, după cum am fost informat, Decebal urma să ne opună un număr mic de luptători, care se ridica doar la $\frac{3}{4}$ din numărul ostașilor noștri.”

„Dacii erau așezați pe grupe conduse de căpeteniile lor numite tarabostes, care se aflau în primele rânduri și nu se cruțau câtuși de puțin în luptă. Niciodată nu mai văzusem o asemenea îndârjire a unor luptători.”

„Cetele dacilor se strecurau însă pe poteci cocoțate deasupra prăpăstiilor, pe unde numai caprele de munte puteau umbla și, pornind din locuri numai de ei cunoscute, după ce coborau de pe creste, năvăleau asupra castrelor noastre, dar mai ales asupra transporturilor care trebuiau să ne aprovizioneze.”

„...îndrăzneții atacatori care se arătau neostoți în cutreierarea regiunilor muntoase...”

„Acțiunile armate ale dacilor au urmărit în principal atacarea vilelor aflate pe latifundiile romane (întreprinderi agricole de tip sclavagist), de unde încărcăți cu pradă se retrăgeau cu repeziciune peste Danubiu.”

„Oricât de critică ar fi fost situația dacilor în aceste ciocniri cu romanii, nu uitau și nu ezitau niciodată să ia în retragerea lor pe toți tovarășii lor răniți și chiar pe cei morți în lupte.”

„Concomitent dacii au atacat castrele de la Danubiu punând în mare dificultate garnizoanele acestora... Devenise evident că prin aceste acțiuni dacii urmăreau dezorganizarea sistemului nostru de apărare pe acest fluviu...”

„...i-am înțeles că tot ce se petrecuse în Moesia nu erau simple expediții de pradă, ci acțiuni duse organizat după planuri bine chibzuite conform cărora eu și trupele mele urmam să fim prinși într-un cerc și izolați de Roma.”

„...(planurile lui Decebal) care intenționează să determine tocmai retragerea noastră din Dacia și să se mute teatrul de război în propriile noastre ținuturi.”

„...iscoadele inamice (adică dacii!) mișunau pretutindeni, iar noi doream ca deplasarea noastră să înșele vigilența inamicului.”

Bravo lor! Înseamnă că țara dacilor avea și un „S.R.I.” foarte isteț, activ și eficient.

„După ce lupta s-a sfârșit am fost informat că alături de daci și sarmați trecuseră Danubiul în provincia Sciția Minor (Dobrogea) și burii, un popor germanic aflat în alianță cu dacii, care se grăbeau să pătrundă în Moesia. Devenea din ce în ce mai evident că regele Decebal **urzise cu multă iscusință un plan vast de luptă împotriva romanilor.**”

Dacă însuși împăratul face această afirmație, a existenței unui plan iscusit de luptă, înseamnă că dacii erau deosebit de buni strategii și că aveau o minte luminată și o gândire sprintenă...

„Am constatat că dacii care luaseră parte la luptă erau o parte din regiunea cuprinsă de munți și fluviul Tyras (între Carpați și Nistru), cunoscuți sub numele de costroboci, iar altă parte din regiunile depărtate din

miazănoapte ale Daciei. Costrobocii luptau cu un fel de arme asemănătoare spadelor curbate ale dacilor (vestitele „sice”), dar prelungite cu o prăjină (de fapt erau coase legate așa că aveau forma unei sulite, metodă rapidă de înarmare folosită și de ostașii țărani ai lui Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare) și nu aveau scuturi. Dacii nordici, despre care aflasem că se numeau carpi, se foloseau de o sabie sarmată pe care o țineau cu ambele mâini. Se luptau goi până la brâu, întrucât nu erau obișnuiți cu blândețea iernilor de la noi, de necomparat cu iernile Scytice. Sarmatii, caracterizați printr-un păr bogat, purtau un fel de mantie lungă (suman) deschisă în față, în timp ce burii, asemenea dacilor nordici, luptau goi până la brâu cu un fel de pânză înfășurată în jurul gâtului, iar părul capului înnodat la tâmplă. Armele lor erau un scut, o lance și o spadă dreaptă.”

„...ca de obicei dacii s-au luptat cu îndârjire și răniții lor care nu mai puteau lupta, preferau moartea prin sinucidere, decât captivitatea romană.”

„...primisem din nou o știre plină de îngrijorare care mă anunța că regele Decebal începuse o puternică ofensivă în Colonia Dacica, producându-ne importante pierderi.”

„O dată cu venirea primăverii dacii au reluat atacurile, cu aceiași vigoare arătată în toamna și vara trecută. Erau de scurtă durată, dar se repetau des și în punctele cele mai diverse. Prin desfășurarea lor neașteptată, provocau pierderi serioase în rândurile noastre.”

După cum vedem armele dacilor erau destul de simple, dar extrem de eficiente: calul, sabia, arcul cu săgeți, praștia, copacii, crestele munților și... istețimea!

22. Romanii făceau poduri de piatră, iar dacii poduri de ...piele!

Orice s-ar spune, geniul dac a întrecut orice altă imaginație posibilă, în materie de luptă, strategie și apărare. Cred că arma numită geniu și Oștirile române ar trebui să studieze cu atenție mare de tot aceste scrieri:

„Fusesem informat că undeva între Troesmis și Arubium (Turcoaia și Măcin), prin bălțile și mlaștinile cuprinse între brațele despletite ale Danubiului, dacii au improvisat un uriaș pod alcătuit în cea mai mare parte din piei de bou, care puteau fi cu ușurință întinse sau strânse după voie.”

Nu numai că dacii își făcuseră pod din piei de bouri, dar se pare că era un pod și mare și foarte eficient, deoarece burii și cu sarmații s-au întâlnit în acest loc cu dacii la retragerea din Moesia, și cu toții au trecut pe aici Dunărea, fiind singurul loc posibil:

„...atât restul dacilor, cât și sarmații se retrăgeau grabnic din Moesia și se îndreptau spre Scyția Minor, acesta fiind unicul loc pe unde sperau să reușească trecerea Danubiului spre ținuturile lor... bănuiam că spre acest pod se îndreptau, fiind unicul mijloc de a trece apele fluviului în acest anotimp, așa cum am mai arătat. Ne-am grăbit cât am putut de mult și când am aflat că burii se întâlniseră cu dacii și sarmații...”

Deci iată că pe acest pod au trecut câteva mii de călăreți și el a făcut față cu brio. A asigurat retragerea trupelor aliate lui Decebal pe teritoriul Dobrogei. Și pe deasupra era un pod mobil, demontabil, că dacă-l ridicai dușmanul rămânea neputincios pe celălalt mal. Trebuie să recunoaștem că nimeni nu și-ar fi închipuit așa ceva și că aici geniul dac și-a spus din plin cuvântul. Și cum să

nu ne crească nouă sufletul de bucurie, văzând ce strămoși capabili am avut? **Adică pe daci!**

23. Marele secret al dacilor invincibili era... disciplina!

După cum vedem la tot pasul prin jurnalul de război al lui Traian, luptele cu dacii erau extrem de grele și desperate în ce îi privește pe ei, atât din cauza ținutului, cât și a vitejiei acestor minunați luptători daci. Dar „asul din mânecă” al dacilor era o tărie care le venea dintr-o disciplină de obște și o disciplină militară ieșite din comun, pe care romanii au admirat-o iar Traian a consemnat-o:

„Cele mai mari griji în purtarea acestui război le puneau regiunile muntoase, căci Dacia în foarte largă măsură este alcătuită din munți înalți și puternic împăduriți.”

„Luptele s-au purtat îndelung și din greu pentru că dacii nu dădeau înapoi, iar munții adăpostul lor de predilecție erau puternic întăriți cu ziduri.”

„Într-adevăr, numai printr-o înțeleaptă organizare, disciplină riguroasă și în primul rând prin **respectarea ierarhiei**, au putut aceștia să conducă **turme imense, de mii de capete** în peregrinarea lor periodică. **Acesta era secretul** respectului pe care îl aveau față de conducători și al supunerii întocmai la ordinele primite.”

Era și normal ca împăratul să consemneze așa ceva, deoarece soldații lui nu erau deloc așa. Oricât s-a străduit el să insuflă în ei patriotismul și măreția Romei, numai nu reușise după cum am văzut mai sus, și era nevoit să-i cumpere mereu cu mari sume de bani. Iată și altă apreciere admirativă a împăratului la adresa dacilor:

„De admirat la acest popor sunt aceia care i-au condus în luptă, atât pentru felul cum au reușit să se facă ascultați de oștenii aflați sub comanda lor, cât și pentru felul iscusit în care au știut să folosească cele mai izbutite manevre de luptă. Din cele ce îmi relatase Dyon Chrysostomul știam, iar acum mă convingeam personal că **această nemaipomenită disciplină, dacii o dobândiseră de generații** prin însăși ocupația lor.”

Invidios pe Decebal, pe care oștenii lui și întreaga populație din Dacia îl iubeau atât de mult și îl ascultau, Traian s-a gândit și el să facă ceva ca să fie iubit de soldații lui și atunci s-a gândit să-și cultive cultul propriei personalități în rândul acestora:

„Am considerat că în inima și mintea ostașilor trebuie să se afle permanent chipul împăratului lor și că orice îmbărbătare, cât de mică, contribuie în mare măsură la menținerea unor eforturi susținute, așa cum cereau privațiunile războiului, și că în mintea ostașilor trebuie să se imprime imaginea împăratului lor, Traian, ca fiind permanent alături de ei și veghind la bunul mers al războiului.”

Astfel el avea oamenii lui, care se ocupau numai cu ridicarea moralului soldaților, care după atâta război în Dacia, sătui de tot și de toate, loviți de lehamite și nu mai vroiau decât să se întoarcă la Roma. Aceștia „animatori” aveau grijă ca Traian să fie cât mai bine văzut și iubit, iar Traian el însuși a început să facă anumite activități și să fie mereu între soldați. Cu toate aceste strădanii, succesul lui a fost îndoielnic și el avea mereu o întrebare: Cum de acest rege dac, era atât de iubit și ascultat, ordinele lui cunoscute și atât de eficient și prompt îndeplinite până la hotarele țării lui, când el era mereu nevăzut? Aceasta a fost întotdeauna marea lui

dilemă! Niciodată nu a reușit să înțeleagă pe deplin marele secret al dacilor.

Dar împăratul acesta, care se lovea de un popor atât de viteaz, își aroga lui aceste merite, ascunzând slăbiciunea armatelor lui, în fraze întoarse cu dibăcie, astfel încât poporul roman, care asculta acest raport al luptelor sale, să vadă cât este el de merituos, glorificându-se pe el și armata lui:

„Toate acestea însă sporesc mai mult gloria poporului roman, care a izbutit să învingă un asemenea neam.”

Adevărul este că romanii nu au cucerit Dacia în primul război, că nu au adus nimic bun și nimic nou aici. Deci el nu are cu ce se mândri, că niciodată luptătorii lui nu au fost mai buni decât cei dacii, după cum s-a văzut mai sus și se va vedea și mai departe. De n-ar fi fost acel grec nenorocit care l-a trădat pe Decebal și dacă regele dac ar fi avut o armată măcar cât a lui Traian, în mod sigur că i-ar fi alungat pe romani din Dacia și în al doilea război și poate că ar fi ocupat el Roma, ca să le dea o lecție de pomină. Dar nici atunci și nici acum în vocația și destinul neamului nostru, nu a fost și nu este de a domina pe alții și nici de a cuceri și a subjuga alte popoare.

Înțelegând corect lucrurile și adevărul istoric, cu atât mai mult și mai înalte sunt meritele înaintașilor noștri daci, care s-au apărat neconținut și cu atât sunt mai de condamnat acești cotropitori la care ne închinăm noi astăzi și-i slăvim în fel și chip prin imnuri.

Privind acest trecut glorios al neamului nostru, ne întrebăm cum de este posibil azi să ne supunem noi, urmașii dacilor, fără nici o împotrivire, unor stăpâniri străine și să punem armata țării sub comanda altora?

Câtă lipsă de demnitate să devii supus la cheremul altora străini și să-ți pierzi suveranitatea națională. Oare unde sunt dacii de altă dată și vitejia lor? Oare unde este tăria și înțelepciunea conducătorilor de altă dată? Noi astăzi vedem numai servilism și spinări plecate în fața străinătății, dat fuga prin cancelarii străine după indicații și aprobări și mai ales, cel mai grav lucru, vedem în România fluturând nestânjenite tot felul de steaguri străine, așezate prin cabinetele conducătorilor statali.

Nu cred că se poate spune că națiunea noastră de astăzi prețuiește pe străbuni noștri de altădată, dacă cerșește unei Europe în decadentă spirituală, favoruri economice și politice, în genunchi și acceptând de bunăvoie un jug străin. Populației de rând nimeni nu i-a spus ce presupune de fapt așa zisa noastră integrare europeană și că de fapt noi ne îndreptăm încet și sigur spre un dezastru economic și financiar, în care poporului îi sunt luate toate drepturile. Ei ne vor pe noi deoarece vom fi cea mai mare piață de desfacere din Europa și astfel ei vor avea unde să-și vândă produsele lor. Acelea sunt pline de chimicale și nu au nici un gust, fiindcă oricine știe că ale noastre sunt mult mai bune decât ale lor. Acesta este adevărul!

După 40 de ani de comunism vor urma probabil, dacă nu ne trezim la timp, alți ani nenumărați de servilism, politic, economic și militar, nu la romani, nu la turci, nu la nemți, nu la ruși, ci la... buși! Să de-a Dumnezeu să ne trezim la timp!

24. Traian avea „turnători”, iar Decebal avea viteji!

Pentru a se asigura că-i va putea stăpâni pe daci, Traian a căutat să se informeze despre viața și

organizarea Statului Dac și pentru aceasta și-a ales un spion și un trădător pe care i-a infiltrat în Dacia, aceștia ajungând chiar la curtea lui Decebal. Aceștia au fost bitynul Dyon Chrisostomul și grecul Bicilius, fie-le memoria de tristă amintire! Pe aceștia Decebal îi primise ca oaspeți în țara sa și la curtea sa și îi tratase cu prietenie. Și ei cu ce l-au răsplătit? Cu trădarea cea mai josnică! Atunci, să nu ai un serviciu de informații puternic în țara ta, care să țină la distanță astfel de indivizi nepoftiți, și acum ca și atunci?

O vorbă la români zice că: *lupul își schimbă părul dar năravul ba* și la înțelepciunea aceasta populară trebuie luat aminte, căci străbunii noștri vorbeau puțin și în înțelesuri profunde.

Că Dyon Chrisostomos era spion în favoarea Romei reiese clar din scrierile lui Traian care iată ce consemnează:

„Soldații nu știau că în posesia mea se aflau informații amănunțite, migăloase, pe care mi le-au transmis Dyon Chrisostomul, retorul din Asia, cu care mă împrietenisem la Roma încă înainte de a fi adoptat de divinul meu părinte Nerva. Mulțumită acestor informații eu nu pășeam în Dacia ca într-un loc complet necunoscut...”

Această prietenie, după ce Traian ajunge împărat este ridicată la rang înalt, astfel încât Dyonul acesta devine „creierul secret” al lui Traian, fiind cel care dădea sfaturi la tot pasul:

„Discuțiile purtate la Roma cu Dyon mi-au sugerat acest drum...”

„După câte știam de la Dyon Chrisostomul, pe valea râului în fața căruia ne aflam...”

„...așa cum îmi spusese Dyon...”

„un rol deosebit în informarea noastră l-a jucat grecul Bicilis, aflat la curtea lui Decebal și ajuns aici ca tovarăș de drum al lui Dyon Chrysostomos...”

Ceea ce Traian arată clar, că acest Dyon era un spion al lui, unii istoricii de-ai noștri consideră a fi un bătrânel de treabă, care se plimba total nevinovat prin Dacia și care a scris și el acolo niște lucruri:

„Printre puținele mărturii relative la istoria geto-dacilor rămase de la autori antici, un loc aparte, prin valoarea deosebită, îl au cele relatate de Dio Chrisostomos.”

Domnule istoric român, care ai scris acestea de mai sus, de ce este de valoare deosebită acest trădător al neamului nostru? Iar mai jos în articolul respectivului istoric vedem iar:

„Și bătrânul Dio, care apreciază atât de frumos lupta strămoșilor noștri, îi va părăsi pe vitejii daci fără însă a-i uita vreodată... Spre sfârșitul vieții, cu înțelepciunea și dragostea față de toți oamenii, el va scrie...”

Într-adevăr, frumos i-a apreciat pe străbuni, „bătrânul” și „înțeleptul” Dyo, care de fapt avea memoria foarte scurtă, de vreme ce uitase atât de repede cât de bine fusese tratat la curtea regelui dac și a trădat tot ceea ce a aflat aici.

Acest Dyo Chrisostom, spion și trădător, este citat de asemenea cu multă convingere în cărțile noastre de istorie admirativ:

„Dacă adăugăm la toate acestea, datele transmise de un călător al vremii prin spațiul dacic, Dion Chrisostomos, întregim imaginea vieții spirituale și materiale coordonată de conducătorul statului dac.”

După cum vedem acele scrieri ale lui Dyon au fost studiate de istoricii români, dar au uitat să spună că moșulețul acesta aparent pașnic, era sfătuitorul de taină al lui Traian, care i-a arătat acestuia cum să procedeze în timpul războiului cu dacii. Noroc totuși că acest adevăr iese la lumină tocmai din scrierile împăratului.

25. Cum au pus dacii lupul paznic la oi?

Mărturia traiană zice:

„În timpul luptelor dacii îl urmau pe acela care purta stindardul lor sub forma pielii unui lup, înfiptă într-o prăjină. Ca semn de izbândă împotriva acestui animal hrăpăreț, care le era cel mai înverșunat dușman în ocupația lor de oieri, au făcut din acesta stindardul ce trebuia să ducă la victorie.”

Da, toate documentele istorice scrise și nescrise confirmă aceasta.

Bineînțeles că ciobanii daci, acești vajnici ai munților nu puteau rămâne indiferenți în fața haitelor de lupi care le prădau stânele și le provocau atâtea pagube. Când îi prindeau...îi transformau în stindarde! Pielea animalului cu cap cu tot era pusă într-adevăr într-un par și apoi acesta era înfipt în pământ la o oarecare distanță de stână. Alte haite de lupi care încercau să se apropie de stână, nu mai îndrăzneau să atace, văzând imaginea îngrozitoare a precedesorului lor, și se retrăgeau spre alte locuri. Și uite așa până la urmă dacii, în istețimea lor au reușit să pună lupii... paznici la oi! Sub formă de stindard! Ceea ce, trebuie să recunoaștem că nu e puțin lucru și că numai o minte foarte inteligentă și iscoditoare ar fi putut gândi așa ceva.

De la destinația de „paznic” al casei, al stânii, sau al cetății, nu a mai fost decât un pas până la adoptarea

„lupului” ca stindard de luptă, care probabil că trebuia să înspăimânte pe dușman cu înfățișarea lui fioroasă și dacă mai și șuiera după cum se spune, în mod sigur îi băga în sperieți pe aceia.

Pe de altă parte, așa cum lupul acesta le păzea stâna, tot așa era destinat și trebuia să păzească și ceata care pornea la luptă. Când lupii atacă, între ei este unul mai puternic, care este urmat de ceilalți. Tot așa dacul acela care purta stindardul cu lupul, era urmat de ceilalți. Prăjina cu lupul sau „lupul cu prăjină” made în Dacia, marca întotdeauna unde se afla conducătorul cetei respective în timpul luptei, pe care coastă de deal sau în care vale se afla și astfel ceilalți luptători daci știa exact în orice moment ce urmau să facă și încotro trebuiau să-l urmeze. Stindardul acesta era folosit și la semnalizarea intențiilor strategice în timpul luptelor de către conducător.

Legendele din neamul nostru care vorbesc de lupul alb din Carpați sunt foarte adevărate. Dacii aceștia simplii știa să facă armă de luptă sau de apărare din orice, geniul lui ancestral fiind extraordinar. Atunci cum putem noi azi crede despre ei, că erau niște barbari sălbatici și necivilizați, care aveau nevoie de alții să-i învețe cum să-și trăiască viața și ce să facă?

Pe frontispiciul cetății Sarmisegetusa, era săpat în piatră un soare, un spic și două stindarde cu lup. Lupii din această stemă aveau funcție protectoare de paznici ai cetății.

Aceste stindarde au fost abandonate numai în momentul în care tinerii lupi au început să fie dresați, au fost domesticiți devenind ajutoare ale oierilor.

Iată cât de eficace gândeau și acționau dacii și în ce mare simplitate stătea puterea lor.

26. Dacii făceau negoț înfloritor pe Mureș!

Tot plimbându-se Traian de la un castru la altul, își făcea planuri și vise de preamărire, dar realitatea îl aducea mereu cu picioarele pe pământ. El nu contenea să se mire de acest popor deosebit al dacilor, și de cât de inteligent și harnic era și care mereu îl surprindea cu ceva:

„Am ajuns...până la fluviul Maris (Mureș). Pe acest fluviu se desfășura, din primăvară până în toamnă, o navigație intensă, pe care noi o opriserăm acum. Acest lucru i-a stânjenit mult pe daci, întrucât pe fluviu, în luntri și pe plute, coborau până la Partiscum, pe Tisia (Tisa), lemne, lână, piei și mai ales sarea atât de cerută de lumea oierilor. Navigația intensă mi-a arătat importanța pe care o avea fluviul pentru comunicațiile din interiorul Daciei și m-am hotărât să țin seama de aceasta pe viitor.”

După cum vedem renumiții plutașii de pe Bistrița aveau pereche pe renumiții plutași și corăbieri de pe Mureș! Și era o navigație intensă, ceea ce denotă că aveau și ce transporta. Iar împăratul, care era un foarte bun cărmaci și conducea și el corăbii, deci era priceput în ale navigației, observă ceva ce istoricii nu au luat în seamă până acum: principalul sistem de comunicații al dacilor era... pe apă! Ținând cont că pe vremea acea pădurile erau foarte dese și sălbatice, era normal că turmele erau duse pe jos, călăuzite spre locul de iernare, dar mărfurile erau încărcate pe plute și rapid trimise pe apă. La fel se proceda cu multe alte mărfuri, printre care cel mai important era lemnul, atât de necesar dincolo de Tisa, unde aflăm că erau numai pășuni și nu se găsea lemn. Convoaiele de mărfuri pe ape, erau mai sigure și la

adăpost de eventualii atacatori și transportul mai ieftin și mai rapid. Pe malurile acestor ape se formaseră nenumărate așezări care beneficiau de pe urma acestui mod de transport și contribuiau la un comerț prosper și înfloritor:

„...pe valea râului în fața căruia ne aflăm există nenumărate așezări dacice, a căror existență se baza pe creșterea turmelor de oi.”

Deci aici avem dovezi grăitoare că pe toate râurile interioare și pe Dunăre, dacii erau navigatori iscusiți și mai ales, că aveau ce transporta.

Cum le-ar sta românilor din ziua de azi să se plimbe de la o localitate la alta cu șalupele și să nu mai plătească taxă de drum sau de autobuz și să-și transporte în voie lemnele de foc de exemplu? Și nici benzina nu i-ar mai costa. Tocmai s-a anunțat zilele trecute la televizor, că un gorjean a inventat motorul care merge cu apă, iar un altul de nu știu unde a văzut că tractorul lui merge cu ulei de floarea soarelui și că singurul inconvenient este că miroase a plăcinte. Deci românii și azi sunt descurcăreți foc, fiindcă văzând ei cum crește prețul la petrol, la pompa din sat, s-au gândit la alternative. Și când au văzut că merge șmecheria cu uleiul de floarea soarelui, bineînțeles că s-a molipsit tot satul și satele vecine de nu mai vezi tractoare, ARO-uri și alte Dacii, decât numai pe ulei. Ce s-au gândit ei? Nu mai bine semănăm un hectar de floarea soarelui și ne „stoarcem” „benzina” pe un an de zile? Și se pare că au avut dreptate, deoarece primul efect după anunțarea acestei știri pe postul de televiziune, a fost că a doua zi Rompetrol-ul a anunțat ieftinirea benzinei. Deci după cum vedem din nou, Dumnezeu i-a luminat pe țărani

aceștia, iar geniul poporului român, urmaș al dacilor străbuni este inepuizabil.

O singură întrebare ne punem: oare de ce România actuală nu s-a orientat spre reluarea acestor căi de transport ieftine pe ape, care nici gropi nu au și nici pinioane nu strică?

Noi români avem strămoși geniali, și până la sfârșitul cărții numai asta o să spunem, care strămoși aveau o gândire profundă și o minte iscusită. Noi trebuie să ieșim din acele idei de barbarie și sălbăticie, pe care le-au aruncat alții asupra noastră, să ieșim din aceste clișee nefaste și false care au fost fabricate la adresa noastră și cu care au fost etichetați strămoșii noștri.

Trebuie să încetăm să ne mai considerăm cetățeni de mână a doua, buni numai de a fi servitorii altora, de a face numai plecăciuni și de a sta cu mâna întinsă cerșind „Europei” ceea ce nu ne trebuie sau ceea ce avem mai bun la noi acasă. Până când nu ne vom reconsidera atitudinea față de noi înșine și până când nu vom restabili adevărul istoric atât de evident, până atunci alții nu ne vor trata altfel.

Acest document al lui Traian, are meritul că printre rândurile scrise de un conducător militar, se regăsesc redate multe aspecte ale vieții sociale din Dacia de atunci și multe informații corecte și bine cunoscute în toată lumea antică. Acest jurnal de campanie a fost consemnat corect în ce privește zona informațiilor geografice, organizării sociale și statale, a bogățiilor și a obiceiurilor dacilor, deoarece au fost gândite ca note de informare pentru următorii împărați care ar fi venit în Dacia. Aceia trebuiau să aibă la îndemână informații corecte despre aceste locuri și obiceiurile oamenilor.

Aici în Dacia locurile și relieful erau sălbatice și inospitaliere pentru romani, clima deosebit de aspră, dar oamenii de aici erau frumoși, puternici, curajoși, viteji și deosebit de inteligenți, după cum arată toate izvoarele istorice și imaginile de pe columnă.

Bine spune domnul Simion Lugojan în această carte, tot ce au spus romanii și toate imaginile de pe columnă trebuie dezbrăcate de aura de învingători pe care ei și-au arogat-o. Atunci vom vedea un adevăr istoric surprinzător și vom avea la îndemână argumente istorice imbatabile, în favoarea noastră, care de aproape două mii de ani... există! Ele acoperă toată aria istorică unde se credea până acum... că nu există! Credem că este momentul ca argumentele să iasă la suprafață și să fie cât mai cunoscute de către toată lumea. Așa să ne ajute Dumnezeu!

27. Dacii aveau și scrieri și alfabet propriu!

De ce nu au scris dacii și de ce nu ne-au rămas de la ei mai multe documente scrise? Nu știau ei scrie, nu aveau ei alfabet?

Ba da, aveau și alfabet și școli și scrieri! Și mai dețineau și o mare înțelepciune! Dar fiind mereu în bătaia vremurilor, se fereau ca aceste cunoștințe deosebite ale lor să cadă în mâna dușmanilor, așa că au scris foarte puțin. Multe cunoștințe le-au încifrat altfel, în tăcere și taina lor nu se descoperă decât printr-un limbaj al imaginilor, vizual. Altele le-au ascuns în cântece sau în povești, deoarece nimeni nu s-ar fi gândit să le caute tocmai acolo. Dacii când mureau se îngropau modest, fără monumente mărețe și inscripții funerare cum făceau romanii. Ei aveau un cult deosebit pentru Dumnezeu căruia îi spuneau Cel Preaînalt, dar credința o

transmiteau prin viu grai. Așa se face că dacii nu au lăsat multe înscrisuri.

Cunoștințele lor le transmiteau celor atent selectați să le preia prin viu grai și de aceea era la ei la mare cinste puterea cuvântului viu. Limba dacilor fiind în totalitate limba primordială, era o limbă foarte puternică, care permitea orice tip de comunicare cu mare acuratețe, în orice domeniu. Școala se învăța mai ales în templele din munți și predarea intra în atribuțiile preoților.

Iată ce zice chiar Traian despre toate aceasta:

„Preoții dacilor, ca și ai celților, nu-și lasă învățătura în scris, ci le predau numai prin memorare în versuri a celor ce trebuie învățate sau cântând, pentru că asemenea învățături, după credința lor, nu se cade să fie încredințate scrisului, atât pentru a nu se răspândi în popor, cât și pentru a nu slăbi memoria celor care și le însușesc. **Preoții dacilor cunosc totuși scrisul pe care îl folosesc, ca și pătura sarabilor, pentru treburi curente și profane, scriind cu un alfabet asemănător celui grecesc.** Cunosc însă și alfabetul nostru, pe care-l utilizează uneori în scopurile arătate mai înainte. Nu cunosc papyrusul și nici pergamentul, ci scriu cele de cuviință pe foite subțiri decojite din scoarța mesteacănului.”

Există expresii populare în ziua de azi, care fac trimitere la redarea cunoștințelor prin „cântat”. Uneori profesorul scoate elevul la tablă și îi spune: no, cântă! Elevul care știe lecția pe de rost începe și o turuie. Este un exemplu de păstrare în conștiința națională ca pe o reminiscență a deprinderilor practicate de demult: a „cânta” cunoștințele. Și mai sunt și altele, cum ar fi de exemplu liturghia ortodoxă, care se cântă de la început până la sfârșit...

În zona cetății Sarmisegetuza crește într-adevăr acest mesteacăn de care se spune aici. El crește pe culmile înalte și de pe trunchiul lui exfoliază coaja albă în foițe fine, numai bune de scris pe ele mesaje, fiind rezistente și la apă și la alte intemperii. Cei care au vizitat zona cetății pot confirma acest lucru.

Toți cei care s-au ocupat cu studierea inscripțiilor dacice au observat oarecare asemănare a alfabetului dac cu cel grecesc. Pentru explicarea acestei asemănări sunt posibile două variante: ori cele două alfabete au aceeași sursă grafică și să se fi diferențiat pe parcurs ori alfabetul grec să provină din cel dac!

Din rândurile de mai sus vedem că Traian nu se aștepta să găsească aici o populație atât de instruită și nici atât de avansată ca civilizație. Deoarece dacii aveau toată cunoașterea transmisă prin viu grai și ascunsă în basme, povești, snoave, ghicitori, cântece, doine, obiceiuri, tradiții, oamenii le-au purtat firesc din generație în generație și astfel ne-au adus-o nouă celor de azi. Dacă cercetăm folclorul românesc autentic, el este cel mai mare rezervor de înțelepciune dacă, iar limba română populară păstrează în ea vechea limbă a dacilor, a graiului viu. Cu cât suntem mai aproape de folclor, de tradiții, de portul și obiceiul popular, cu atât suntem mai aproape de strămoșii noștri traco-geto-daci. Cu cât suntem mai departe de ele, cu atât suntem mai departe de rădăcinile noastre ancestrale pe care ar trebui să le avem bine înfipite fiecare dintre noi în pământurile străbune d'aci!

Deci, dacă nici alfabet și nici scriere nu ne-au adus acești romani, deoarece poporul dac le avea, după cum nu ne-au adus multe altele după cum s-a văzut mai sus, atunci ce ne-au adus în afară de jaf? Și atunci, în ce a

constat latinizarea și romanizarea mult trâmbițată? Ce mai rămâne din acest eșafodaj de ipoteze total greșite? Cum au fost romanizate câteva milioane bune de traco-geto-daci trăitori pe aceste meleaguri, milioane bune nu glumă, care au fost foarte puțin în contact cu acești soldați romani al căror nivel de cultură era îndoielnic, ei fiind mai mult niște brute bune de război, decât niște profesori, și care în mod sigur nu știau nici să scrie și nici să citească? După cum vedem din mărturii, conducătorii dacilor cunoșteau și alfabetul lor dac, dar și pe cel latin așa că nu putem spune că a fost nevoie să învețe ceva nou pentru a se înțelege cu cotropitorul, deoarece la venirea romanilor toate acestea ei le cunoșteau. Atunci ce cunoaștere au transferat acești romani spre daci? În ce a constat acest proces?

Din faptul că un ocupant staționează vremelnic pe teritoriul tău, nu decurge faptul că el îți schimbă automat toată limba ta și obiceiurile tale de viață și nici nu înseamnă că el te învață ceva bun, dar înseamnă sigur că te jefuiește și te asuprește. Puținii nobili romani care s-au aventurat prin Dacia, mai mult din obligație pentru a menține administrația romană, decât de bună voie, nu i-au putut influența în nici un fel pe daci. Romanii veniți aici au pățit ca și poetul roman Ovidiu, care după mai mulți ani de stat în Dobrogea, ajunsese să scrie, să gândească și să compună poezii în limba geților, care chiar îl ascultau ce zice când le recita câte un poem de-al lui, deoarece el nu avea cu cine vorbi în limba lui romană. Ca să nu-și uite limba lui de tot, cât a stat în Dobrogea el a compus mai multe opere pe care le-a trimis tocmai la Roma, deoarece aici în Dacia nu avea cine i le citi. Cazul lui Ovidiu a fost grăitor, el a fost un roman getizat sau dacizat, care ajunsese să devină un

„barbar” deștept din Dacia. Cine nu crede, să-i citească opera pe care a scris-o la Pontul Euxin.

Cum puteau romanii să-i învețe pe daci ceea ce dacii deja știau și practicau de mii de ani?

Aceste răspunsuri istoricii de azi au datoria să le dea și să arate adevărul. Este momentul să renunțăm la acest Traian cotropitor, să nu-l mai ridicăm atâta în slăvi și peste tot pe unde are o statuie de-a lui să o înlocuim cu o statuie a unui luptător dac. Acesta este primul pas spre normalitate!

Nu pe mareșalul Antonescu trebuia să-l „exilăm” noi din viața publică și din istoria noastră națională, deoarece el a fost un mare patriot român, ci pe acest Traian, care a făcut atât de mult rău Daciei și care a fost un cotropitor viclean și fără scrupule, care a adus corupție și cotropire în Dacia și nimic altceva. Să ne amintim cât de coruptă era societatea romană pe vremea aceea, lucru consemnat în documentele antichității.

Și mai trebuie să dărâmăm niște idoli de pe teritoriul României sau cel puțin să-i luăm și să-i ducem în muzee: lupoaica cu puii, adică cu Romulus și Remus, întemeietorii Romei și care au „aterizat” la noi odată cu romanii. De ce trebuie noi să ne închinăm la întemeietorii Romei și să-i cinstim? De ce nu ne închinăm noi la întemeietorii noștri și pe ei să-i cinstim? De ce nu pe un Burebista?

Știe vre-un român cine au fost întemeietorii Daciei? Nu prea! Și nici istoricii nu prea spun. De ce nu se fac cercetări în zona aceasta și de ce să nu avem și noi întemeietorii noștri? De ce să-i slăvim noi pe ai altora? Pentru cât rău ne-au făcut urmașii lor, care ne-au jefuit, prădat și umilit? Pentru ce să-i respectăm noi și să ținem noi aceste monumente în mijlocul Clujului la loc de

cinste, sau în alte orașe? Cam care ar fi argumentele morale?

Toate acestea sunt însemnele unor ocupanți străini, de care noi am scăpat demult și nu mai avem nevoie de ele să le tot cinstim și să le tot slăvim. Așa cum statuile lui Lenin și ale altor cotropitori au fost date jos, așa este cazul să se dea și acestea ale romanilor de urgență.

Este momentul ca acei bărbați viteji ai Daciei, mari conducători ai neamului, care au fost mulți și cu mari merite să fie puși în locul lor. Ar fi cazul să se facă această curățenie generală în țară, de aceste simboluri străine și de dominare, care ne-au rămas moștenire dintr-un trecut istoric insuficient cunoscut și incorect apreciat. Trebuie să bată vântul libertății autentice...

28. Romanii nu i-au putut învinge pe ...ciobani daci!

Întrucât ciobanii daci aveau turme foarte mari de oi, de ordinul multor mii după cum s-a văzut, ei făceau transhumanță, deplasându-se mereu de la câmpie la munte și invers. Ei se plimbau pe căile lor tradiționale de mii de ani și nu participau la război oficial. În realitate, ei care se mișcau liberi prin provincii, duceau și aduceau vești oficiale și secrete de peste tot și le duceau peste tot. Ei erau aceia care îi susțineau peste tot pe luptătorii daci, cu tot ce aveau nevoie, inclusiv cu provizii de hrană. La nevoie deveneau ad-hoc cei mai viteji luptători, dotați cu o forță, o rezistență și o agilitate deosebită, fiind caractere puternice și neînfricate. **Acești oieri erau de fapt „armata mobilă” a regelui dac!**

După mult timp, Traian s-a sesizat de acest ajutor neprețuit și permanent pe care localnicii și ciobanii îl dădeau luptătorilor daci, și a mutat strategic războiul

care era direcționat pe lupta directă cu soldații lui Decebal, pe lupta directă cu ...ciobanii lui Decebal!

„Trebuia cu orice preț să închidem deplasarea oierilor cu turmele lor din locurile de iernat...”

Dar iată în ce termeni deosebiți și admirativi sunt descriși acești ciobani:

„Blocada astfel instituită speram să dea roadele așteptate pentru că, dacii cum am mai spus, trăiesc de pe urma turmelor. Acestea le dau hrana, fie prin lapte fie prin carnea mult apreciată, în special cea a mieilor, după cum le mai dau lâna, pe care femeile o lucrează sub formă de îmbrăcăminte sau alte trebuinți. Ei cunosc agricultura pe care o practică cu multă iscusință, dar în zonele montane ea nu este baza lor de existență, ci este ceva auxiliar, din care își trag grânele pentru pâine sau rezervele de hrană pentru animale.”

Ciobănia, după cum vedem, se învâța din fragedă copilărie:

„Dacii acordă o grijă deosebită educației tineretului, care încă din copilărie este obișnuit cu treburile gospodărești, un loc important în educarea copiilor îl ocupă și pregătirea pentru paza turmelor. De aceea sunt antrenați pentru lupte împotriva sălbăticiunilor, pe care le întâmpină fără teamă, învățând de la o fragedă vârstă ce este curajul și neînfricarea. Astfel se explică caracterul dârz și aspru al luptătorilor daci.”

Nu cred că noi putem găsi cuvinte mai adecvate pentru a arăta calitățile strămoșilor daci.

Ajungând romanii pe valea râului Strei, ei găsesc aici iarăși lucruri interesante pe care nu le mai văzuseră în altă parte și astfel le-au atras atenția. Datorită acestui fapt ele au rămas consemnate:

„...valea din ce în ce mai îngustă a râului Straius (Strei), care după cum aveam să ne convingem mai târziu își avea izvoarele foarte aproape de Sarmisegetusa și împiedica prin îngustimea sa accesul unei oști spre cetate. Aici în această parte a văii, dacii au amenajat în mai multe locuri gropi, nu prea mari, în care au abătut apa râului pentru ca în ele să înmoaie lâna oilor, după care o tot bat cu maiu, făcându-și din materialul obținut haine și pături groase. De la această îndeletnicire își luase râul numele de Straius, căci în limba dacilor aceasta înseamnă îmbrăcăminte.”

Deci, iată că această metodă de prelucrare a lânii se găsea numai în Dacia. Straiele care se făceau aici din lâna erau renumite și meșteșugul era practicat din vremuri străvechi, deoarece chiar și râul luase acest nume.

Pornind de la această constatare ne-am uitat, din nou în Dicționarul explicativ al limbii române să vedem care este considerată de către lingviști originea acestui cuvânt și găsim cu tristețe și cu disperare:

Strai – de origine necunoscută!!!

Maiul – care era unealta de bază a țărăncilor dace la spălat de straie, același dicționar îl considerat ca provenind din limba...latină!!! Deși aici în Dacia această unealtă simplă maiul, se folosea de mii de ani și nu era nevoie să le învețe romanii pe țărăncile dace nici cum se numește și nici cum se folosește, totuși vedem că lingviștii au dat un verdict stupefiant, cum că acesta ar fi de origine latină Considerăm aici din nou o gravă eroare lingvistică...

Curioși să vedem cuvântul lâna, de ce origine este considerat, deoarece el era de asemenea străvechi și foarte cunoscut atunci când au apărut romanii la noi,

ne-am uitat iarăși în dicționar și am văzut din nou cu tristețe că este considerat de asemenea ca provenind din limba latină. Aceasta ar însemna că soldații romani, care habar n-aveau de spre toate aceste metode de prelucrare a lânii, că ei știau numai să se bată, ar fi făcut pe profesorii cu oierii dacii cam așa: aceasta se numește lână, ...aceasta se tunde de pe oi,...aceasta se spală,...aceasta se țese,.. etc. Este de râsul lumii!...

Oierii daci își pășteau turmele în Carpați din vremuri imemorabile, și turmele unui oier erau de ordinul miilor, ceea ce înseamnă că ei cunoșteau perfect acest meșteșug. Toate cuvintele necesare, legate de meșteșugul lor, ei le aveau clar și solid așezate în vocabularul lor de zi cu zi, adică în limba lor traco-geto-dacă. Să vii acum și să pretinzi că nici măcar acest cuvânt – lână, nu exista în limba dacă, este o eroare cum nu s-a mai văzut! Atunci până la apariția romanilor, cum spuneau câteva milioane de traco-geto-daci la elementul de bază al vieții lor, lână, pe care îl procurau de la câteva milioane de oi? Nu se știe... Au așteptat ei dacii ca să vină romanii și să le dea cuvântul?

Adevărul este cu totul altul. Și maiul și lâna sunt două cuvinte care se găseau în ambele limbi și în dacă și în latină. În ambele limbi aceste cuvintele erau de bază, ținând de meșteșuguri de bază, și proveneau din filonul limbii primordiale din care s-au diferențiat limbile popoarelor. De aceea cuvântul mai și lână seamănă! **numai seamănă!** cu cuvinte care desemnează același lucru în limba latină, respectiv: malleus și lana.

După cum vedem războaiele ciobanilor daci, cu acești „romanizatori” nu s-au terminat nici azi, dacă nici straie, nici lână și nici maiuri... nu mai au!

Pe acești ciobani, Traian nu i-a putut păcăli. Chiar dacă i-a obstrucționat, barând căile lor de acces cu valuri de pământ, oierii tot treceau pe alte căi spre munți. Chiar dacă le-a inventat tot felul de vămi, ei tot treceau prin alte părți, păcălindu-i tot timpul pe romani. Astfel, ciobanii și luptătorii daci repurtau victorie după victorie, iar împăratul a fost nevoit să recunoască până la urmă, chiar dacă a făcut-o voalat. Parcă o forță mai presus de el îl făcea să spună uneori adevărul în timp ce scria despre daci în jurnalul său:

„Trebuie spus în același timp, că aceste lupte s-au dus cu multă îndârjire și nu de puține ori dacii au obținut superioritatea...”

Vedeți! Așa se spune în limbaj diplomatic și împărătesc, printre dinți, când cineva te bate măr și tu pierzi bătălie după bătălie: ***nu de puține ori dacii au obținut superioritatea...***

Cine știe câte victorii strălucite au repurtat dacii, dar pentru că nu s-au scris, noi nu le luăm în considerare. Cine va ridica un monument în memoria acestor eroi daci, a căror vitejie și superioritate este recunoscută de mari împărați, monument pe care ei îl merită pe deplin? Oare vom ști noi vreodată să le mulțumim îndeajuns pentru cele ce au făcut pentru noi, popor român de azi?

Dacă a văzut împăratul că nu o scoate la capăt nicicum cu acești ciobani și oieri atât de devotați Daciei și regelui lor, el a încercat metoda coruperii lor, cu bani și cu avantaje materiale și cu așa zisa protecție romană. Acest împărat nu a știut niciodată să se lupte în luptă dreaptă și întotdeauna a făcut apel la metode josnice. Pentru asta îl cântăm noi în imn în fiecare dimineață? Vai de noi!

Neputincios în fața luptătorilor daci și a dârzeniei oierilor, el continuă cu corupția, căutând cât mai mulți daci, din toate categoriile sociale, pe care să-i momească și să-i atragă de partea lui, încercând să-i cumpere cu promisiuni:

„De foarte mult ajutor ne-a fost aici Licinius Sura, care neobosit, căuta să stea de vorbă cu frunțașii daci, să-i liniștească în privința scopurilor noastre de viitor și să-i asigure de întreaga noastră înțelegere față de dânșii, dacă vor accepta colaborarea cu noi.”

Biet împărat, câtă imoralitate pentru o îmbucătură în plus! Istoria a dovedit că romanii nu și-au găsit prea mulți clienți.

29. Cașul dacilor avea termen de valabilitate... 5 ani!

Printre paginile care descriu această perioadă a primului război cu dacii, apar câteva lucruri deosebite, consemnate despre oieri daci, de la care romanii „obțineau” bineînțeles cu forța produse:

„De la ei am obținut mei, dar mai ales caș, pe care îl prepară într-un anume fel, **spre a-l păstra chiar și timp de până la cinci ani.** Atunci când, după un astfel de timp mai îndelungat doresc să-l mănânce, ei moaie cașul în apă și după un timp el devine la fel de proaspăt ca în primul an. El este sățios și o cantitate mică este suficient pentru a sătura un om. Cașul dacic astfel pregătit îl numesc brenda (brânză). Grâu am obținut mai puțin, pentru că în zonele de munte dacii preferă în loc de pâine un aluat fierbinte, pregătit repede din boabe măcinate de mei, căruia ei îi spun mamelikae (mămăligă) și este preferat de oieri pentru felul simplu în care se prepară.”

Acum pentru noi este clar, că brânza era brânză și mămăliga era mămăligă, dar după cum a arătat și autorul cărții domnul Simion Lugojan, romanii nu pronunțau chiar corect anumite sunete și le-au pus pe hârtie cam cum le rosteau ei și nu cum le rosteau dacii. Să mai zică cineva că dacii nu mâncau mămăligă!

Dacă Traian nu mai văzuse așa ceva prin imperiu său sau pe aiurea, normal că a consemnat această mâncare rapidă de campanie - mămăliga, pe care dacii o pregăteau repede la fața locului, mai ales că meiul creștea și prin poienile munților. Această mămăligă este consemnată în două locuri de Traian, dovadă că era uimit de ușurința cu care se putea asigura supraviețuirea luptătorilor daci și a oierilor din munți. Văzând acestea, este clar că era ceva specific dacilor și această mâncare, dar și cuvântul care o desemnează.

Ne-am dus din nou în Dicționarul explicativ al limbii române mai sus amintit, și iarăși am avut surpriză: mămăliga este... Et. nc!!! Incredibil! Acest cuvânt dacic, cu toată familia lui de cuvinte este declarat...de origine necunoscută! Multă mămăligă trebuie să mai mănânce lingviștii aceștia savanți, până să înțeleagă că și cuvântul mălai care se află în aceeași situație și mămăliga sunt de origine dacică, cuvinte ale acestei limbi frumoase ca un fagure de miere.

Altă surpriză totală la... brânză! Cuvântul acesta în dicționar este tot Et. nc!!! Adică nici brânza nu este de-a noastră, când însuși romanii o consemnează lingvistic, ca aparținând numai limbii dacilor, iar ca aliment fiind declarat un aliment excepțional din toate punctele de vedere, ei ne mai văzând așa ceva!

Tocmai ceea ce constituia baza de existență milenară a poporului dac, brânza și mămăliga și

cuvintele aferente lor, pe care ei le rosteau în fiecare zi, să le trimiți așa ușor în neant?... Ce să mai zicem de gafele acestea monumentale ale dicționarelor limbii române? Să desființezi un popor cu toată istoria lui și cu toată limba lui și cu toate tradițiile lui, și să-i ștergi urmele într-un mod atât de nedemn, din interese politice de moment? Cui au folosit aceste dicționare total falsificate? Nouă românilor nu, în nici un caz!

Și cine știe câte din acestea mai sunt prin filologia noastră românească actuală. Le dorim acestor savanți, ruși de lume și de realitate, să mănânce numai mămăligă cu brânză și făcută din mei, până când se vor sesiza că aceste mâncăruri și aceste cuvinte sunt de origine dacă, și că de la strămoșii daci ne-au rămas ele moștenire în limba română actuală.

Doamne multe „războaie” mai trebuie să purtăm noi cu „romanii” aceștia din interior și din exterior până când ne vom „dezromaniza” și ne vom renaționaliza! Chiar ar fi necesară „naționalizarea” limbii române, care ne-a fost confiscată într-un mod atât de barbar de către oameni iresponsabili. Doamne ajută!

30. Decebal a fost declarat de către romani un rege... isteț!

Dacă nu credeți trebuie să citiți în jurnalul romanului împărat, unde scrie el cu năduf:

„**Istețimea lui Decebal** a sesizat repede greutatea pe care le întâmpinam și a inițiat noi forme de luptă potrivit acestei situații. Deși n-a apărut niciodată sub ochii noștri, simțeam prezența acestui rege și eram informați, de altfel că toate aceste atacuri se dădeau sub privegherea lui directă. Tactica preferată era atragerea

noastră cât mai adânc în pădure, până în locuri anume pregătite, unde ne pregătea cele mai mari greutăți.”

Bineînțeles că noi ne putem lesne da seama ce însemnau aceste „cele mai mari greutăți” și admirăm geniul militar al luptătorilor daci, care foloseau atât de abil pădurea.

„Spre a fi sigur că ordinele sale vor fi îndeplinite întocmai, a obligat numeroși tarabostesi să ia parte la lupte cot la cot cu comatesii pe care-i îndrumau, urmărind ca poruncile regești să fie îndeplinite cu strictețe. În timp ce unii daci se luptau cu noi, sau se pregăteau să intre în luptă, alții lucrau pentru pregătirea unei linii de apărare. Și aici tarabosteșii îndeplineau munci grele, fizice, alături de comatesi. Se recunoștea ușor în toate acestea geniul regelui dac, care așa cum îmi spusese Dyon, știa să-și organizeze supușii pentru a face față oricărei situații.”

Oare când am mai auzit noi ultima dată vorbindu-se atât de frumos despre un Burebista, sau despre Comosicus sau despre Oroles sau despre oricare alt rege dac? De ce nu-și aduc aminte românii de acești oameni, că oameni au fost și ei, din neamul nostru și au trăit aici?

Ar trebui să vorbim și noi despre ei ceea ce știm, măcar pe tonul acestui împărat roman dacă nu mai mult. De ce nu au acești străluciți înaintași ai noștri dreptul la amintirea noastră?

Când vrei să intri undeva, aceasta presupune logic să vii de undeva ca să poți să intri altundeva. Așa că dacă toată ziua auzim până la exasperare că vrem să intrăm în Europa, de ce nu auzim toată ziua până la exasperare de unde venim? Adică din Dacia! Este foarte greșit acest slogan politic și publicitar, exasperant, prin care se tot spune că „vrem să intrăm în Europa” când

toate documentele istorice, inclusiv acest jurnal împărătesc, arată că noi dintotdeauna am fost aici în Europa, că nu am plecat niciodată de aici și că tot pe același loc foarte bine delimitat din Europa ne aflăm și acum ca și atunci. Politicienii aceștia au cam luat-o...pe arătură, deoarece ei vor să intre undeva unde de fapt noi suntem și ne-am aflat dintotdeauna. Dacii nu ar fi gândit niciodată așa de catastrofal.

Apoi, politicienii ascund faptul cel mai grav față de români, acela că noi ne vom băga singuri capul într-un jug străin, deoarece acum cucerirea nu se mai face prin luptă dreaptă, ci prin diversiune, prin metode ascunse de dominare economică. Noi vom fi dominați din toate punctele de vedere de puteri străine și nu vom mai putea hotărâ la noi acasă! Acesta este de fapt adevărul. Români au fost „vânduți” pe bani mărunți pe avantaje politice de moment și îndoielnice, uniunii europene. Această uniune este un monstru fioros, un nou imperiu financiar-economic, un instrument prin care câteva state puternice din Europa vor să domine pe restul, și ei să fie cei care „cântă” și restul să „danseze,, după voia lor. Aceasta este o mare eroare. Noi trebuia și trebuie să rămânem un Stat Puternic, Suveran și Independent și noi să facem legea la noi acasă. România trebuie să-și declare neutralitatea și să nu mai trimită niciodată trupe pe teritorii străine. Din punct de vedere economic trebuie să fim parteneri egali în tratativele cu alții și nu supuși lor, iar din punct de vedere spiritual trebuie să intrăm în ascultare de Legea lui Dumnezeu și nu să alunecăm în mod degradant în viciile occidentului, mascate sub așa numitele drepturi ale omului. Viciile nu pot fi drepturi. Numai virtuțile pot atrage drepturi înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Noi îl avem pe Dumnezeu cu noi și Noul Mesia se află în România și este Domnul Zvezdomir Marinov. De aceea aici s-au creat toate premisele pentru a se îndeplini vechile profeții, care au spus că România va deveni Noul centru Spiritual al Lumii.

Aici toată populația trebuie să intre în ascultare de Legea lui Dumnezeu și aici se ridică încet și sigur un Stat condus după porunci Dumnezeiești, care în viitor se va numi Țara Sfântă Ortodoxă România. Pe acestea trebuie noi să le primim cu brațele deschise și numai lui Dumnezeu să ne supunem și numai în fața lui să îngenunchem! Deci păcăleala asta cu Europa nu este de bun augur pentru români, deoarece pentru noi Dumnezeu a croit un cu totul alt destin, un alt plan mult mai minunat și sunt mulți români care știu deja acest lucru.

Pe noi nu americanii cu care am intrat în atâtea alianțe ne apără, nici nato și nici altcineva, ci numai Dumnezeu ne apără. După cum vedem americanii nu s-au putut apăra ei pe ei, că teroriștii le-au rupt pentagonul în două de i-au făcut de mirul lumii. Atunci cum ne pot ei apăra pe noi? Ne pot apăra ei pe noi de inundații, de cutremur, de alunecări de teren, de grindină, de furtuni violente? Nu! Toate acestea au fost mânia lui Dumnezeu asupra noastră pentru erorile conducătorilor și păcatele strigătoare la cer ale cetățenilor. De aceea ar trebui să înțelegem că noi ne apărăm pe noi, numai intrând direct sub protecția Înalțului Nostru Creator și numai prin ascultare de Legea Sa desăvârșită.

Dar să revenim la daci. Iată ce mai zice Traian prin jurnalul său:

„După cum îi organizase în timp de pace pe daci, ca unii să se ocupe sub conducerea tarabostesilor, de bunul

mers al recoltelor pe câmp, iar alții să se ocupe de bunul mers al turmelor sau paza cetăților, tot așa, acum, dacii erau împărțiți în cete sub ascultarea tarabostesilor, pentru îndeplinirea diferitelor sarcini.”

Aceste rânduri sunt o demonstrație clară a disciplinei exemplare din rândul dacilor, care își știau fiecare rolul și locul în orice condiții, fie de pace, fie de război și a geniului de neegalat al poporului dac. Ar trebui să luăm aminte la toate acestea și vechi și noi.

31. Cine a furat... stâna și oile?

Împăratul roman după cum am mai spus, era tot timpul surprins de tot ceea ce vedea, deoarece el crezuse că va cuceri Dacia într-o singură campanie, în doar câteva luni. Dar n-a fost să fie cum gândea el, deoarece el nu a găsit aici nici oameni inferiori și nici ușor de cucerit, ci oameni foarte capabili și viteji.

Când Traian împărat s-a apropiat de Munții Orăștiei, și de salba de cetăți dacice de aici, a avut probleme foarte mari, pe care le regăsim presărate în text:

„Mi-am dat seama curând că ocuparea acestei cetăți era o treabă deosebit de serioasă, care nici pe departe nu se putea compara cu luptele duse de noi până în prezent.”

„Cu tot eroismul nostru n-am putut urca panta și, pentru că ne ajunsese seara, ne-am retras în vale.”

„A doua zi dimineața, nu am mai dat ordinul de asalt, socotind că trebuie să chibzuim bine, după eșecul din ziua trecută.”

Printre primele cetățile dacice, cum vii dinspre Orăștie, spre Sarmisegetusa Regia, capitala Daciei de atunci, erau cetățile fortificate de la Costești și Blidaru.

În acestea Traian a apucat să intre pentru puțin timp și să vadă ce nu mai văzuse el nicăieri și să se minuneze iarăși de marele geniul al dacilor. Iată ce s-a consemnat:

Cetatea Costești:

„Așa cum am aflat, ulterior, cetatea era dată în grija unei seminții numite Custates, de la un strămoș al lor, Custas”

Adică cu alte cuvinte exista obiceiul la daci, ca o cetate sau o fortificație importantă să fie încredințată pentru a o întreține și pentru a o apăra unei familii de daci mai numeroasă și ai cărei membri erau suficienți pentru a o gospodări și apăra în caz de nevoie. Astfel dacii se apărau și pe ei și avutul lor. O astfel de familie a fost aceea a lui Costaș, cuvânt care nefiind pronunțat corect de romanii care nu prea puteau pronunța pe „ș” îi spuneau Custas și atunci așa a rămas consemnat. Numele de Costaș venea de la faptul că omul respectiv și-a așezat la început stâna în pantă, pe coasta muntelui, lucru mai puțin obișnuit la oieri, Adică era un „costaș” Această stână după aceea a fost fortificată într-un mod foarte ingenios, devenind astfel și stână și cetate de apărare:

„Atât coasta din dreapta, cât și cea din stânga nu erau împădurite și scoteau la iveală stâncile care străpungeau pânțelele muntelui. Acum am putut vedea că cetatea era despărțită printr-o vale, cu un alt munte așezat în fața ei, iar valea și coasta muntelui erau fortificate. Pe munte vedeam la diverse niveluri mici terase înțesate cu luptători daci.”

„...zidurile cetății, care era din blocuri mari de piatră, așezate în două șiruri umplute cu pământ. Cetatea se afla într-o parte a muntelui și ajungea până în vârf. **Ne-a minunat mult această formă**, care nu corespundea regulilor militare. Am înțeles rostul

construcției de-abia mai târziu, când am dat de mai multe așezări ale oierilor pe care dacii le numesc *staena*.”

Ingenios mod de a construi cetăți, care asigurau maxim de eficiență și care proveneau din stâni.

Aici observăm din nou o afirmație extrem de valoroasă referitor la limba dacă în care exista cuvântul **stână**, pe care romanii îl scriu și îl pronunță *staena*. Dacă lui Traian ia-ar fi fost familiar acest cuvânt de pe la alte popoare din imperiul său, el nu l-ar fi subliniat în mod special. Aici deci avem dovada clară că acest cuvânt era specific dacilor, ca de altfel și forma de stâna în sine, care iată cum este descrisă:

„Acestea sunt țarcuri așezate pe crestele munților, unde sunt închise oile peste noapte. În partea cea mai de sus a acestor țarcuri se află așezarea păstorilor, care pot priveghea de aici întregul țarc. Aceste țarcuri din lemn sunt făcute atât pentru a feri oile de atacurile fiarelor, cât și pentru a le împiedica ca să se împrăștie în timpul nopții.”

Deștepți oierii daci și foarte vigilenți, că ei și în ziua de azi tot așa își construiesc stânele.

„Cetatea neamului lui Custaș era un asemenea țarc mare, împrejmuit cu ziduri puternice de piatră. Mi s-a spus mai târziu că ea servise într-adevăr ca țarc, pe vremuri de dinaintea lui Burebista, când fusese ridicată pentru a servi drept refugiu turmelor de oi pe în momentele de năvală a celților.”

Aici regăsim două aspecte istorice extrem de importante pentru noi:

1. Datarea cetății Costești, care a fost ridicată înainte de venirea pe tron a marelui rege Burebista, și că atunci a avut un puternic rol de

protecție și apărare împotriva celților, care au fost năvălitori la noi. Probabil că neamul Costeștilor de pe atunci se trăgea și dăinuise aici prin urmași. Ar fi interesant de văzut cam câte familii din ținuturile din zonă mai poartă azi numele de Costea, Costescu, Costaș, etc.

2. Dacii au purtat lupte înverșunate cu celții, care au venit aici în încercarea de a cuceri și jefui și aceasta a fost înainte de marele rege Burebista. Aceasta explică de ce în vestigiile arheologice găsite pe teritoriul nostru s-au găsit piese de factură celtică.

Deoarece Traian a nominalizat în scrierile lui clar cuvântul stână – staena, ca fiind specific numai dacilor, deci fiind de origine numai dacă, ne-am dus la Dicționarul explicativ al limbii române din nou sus amintit și am verificat... Incredibil! Și acest cuvânt este dat ca fiind de origine... total necunoscută!!!...

Oameni buni, nici stâni nu mai avem! Și catastrofa este mult mai mare decât ne închipuim, deoarece o întreagă familie de cuvinte care se referă la activitatea de la stână sau la produsele obținute de la oi, sunt declarate ca fiind de etimologie total necunoscută. Iată câteva: urdă – et.nc!!!; jintiță – et. nc!!!; zer – et. nc!!! Și așa mai departe. Chiar și cuvântul oaie dicționarul român îl dă ca fiind de origine... latină!!! Adică dacii au stat pe tușă, neavând cuvânt pentru animalul lor de bază, câteva mii de ani, până au apărut romanii cu latina lor să le spună că e oaie? Și oaia cum o strigau dacii, că aveau câteva milioane bune pe tot întinsul Daciei?

Aceasta este o a nu știu câta gafă monumentală lingvistică! Practic prin această atitudine lingviștii români au „desființat” oieritul în Dacia pe care după

capul lor îl declară de origine „total necunoscută”. Au furat și stâna și oile și produsele și tot inventarul! Este strigător la Cer!...

Cum poate cineva să creadă că dacii nu aveau cuvintele potrivite cu care să comunice între ei în timp ce ciobăneau? Noi acum regăsim faptul că în lucrările științifice s-a încercat ștergerea cu rea voință a urmelor puternicei civilizații a traco-geto-dacilor din care noi ne tragem, și înlocuirea ei cu altceva. Noroc că viața în Dacia a decurs după cu totul alte repere și dacii și-au văzut și de stână și de lână și de brânza lor tradițională. Până la urmă adevărurile ies la suprafață și nu pot fi contestate, iar ...mârlănia este dată în vileag.

Dârzenia ciobanilor daci de altă dată a traversat veacurile și o regăsim noi azi în limba actuală, tocmai pentru faptul că s-au îndârjit să vorbească așa cum știau ei de veacuri și nu s-au nici romanizat și nici latinizat cum au vrut unii. Au vorbit cum le era vorba și s-au purtat cum le era portul! Bravo lor celor de atunci și bravo lor celor de azi! Cine vrea să cunoască cu adevărat limba noastră adevărată și originile noastre ancestrale, trebuie obligatoriu să meargă și să trăiască între oierii din Mărginimea Sibiului sau de prin alte părți ale țării și să-i cunoască cu adevărat, ce vorbesc, cum vorbesc și cum le este meșteșugul și portul. Dacă savanții ar participa mai mult pe la Nedeile și sărbătorile oierilor și ale țăranilor de pe la munte, ar avea surpriza să afle multe lucruri extraordinare despre noi și limba noastră, pe care apoi să le scrie în cărți.

Dar să revenim la Costeștii de altă dată. Vedem că membrii acestei familii aveau și turme nenumărate, aveau și casa lor, dar aveau și cetatea fortificată din jur pe care în caz de nevoie trebuiau să o apere. Trebuie să

recunoaștem și au recunoscut-o chiar și romanii, că era un mod de organizare extrem de ingenios și multifuncțional. Așa ceva nu se putea naște decât din geniul popular și din gândirea iscusită a unor mari strategii, așa cum erau dacii și ai lor.

32. Romanii nu au putut luat decât ...farfuria!

Iată ce se vedea de pe cetatea de la Costești:

„...din punctul cel mai înalt al muntelui pe care se afla, am putut vedea atât muntele din față, cât și puternicele întărituri care se continuau una după alta, la dreapta noastră. Era evident că nu puteam înainta spre Sarmisegetusa lăsând în urma noastră aceste **puternice locuri întărite și mă cutremuram gândindu-mă la jertfele ce ne așteptau pentru cucerirea lor**. Eram totuși optimist, pentru că, luând această cetate de la daci, ne deschisese de fapt drumul spre victorie.”

Deși a avut acea presimțire sumbră și s-a cutremurat, Traian a înaintat totuși spre cetatea următoare Blidaru, bazat pe informațiile spionului său bicisnic. Luptele de aici au fost extrem de grele, deoarece cetatea era bine întărită:

„...o cetate puternică, înconjurată de fortificații care începeau din valea aflată la picioarele noastre.”

„...și aici de fiecare dată trebuia să susținem lupte înverșunate...”

„Luptele au fost grele și au durat câteva zile. Nu puteam înconjura cetatea să o supunem unui asediu, din cauza configurației terenului...”

Forma deosebită a acestei cetăți Blidaru a atras din nou atenția romanului și iată ce a rămas consemnat și ce aflăm din memoriile lui:

„Dacii au dat mare importanță acestei cetăți, lucru vădit prin faptul că apărarea ei a fost condusă de Vezinas (Vezina), un apropiat al regelui Decebal. Cetatea se numea Blideus (Blidaru) întrucât arăta asemenea unei farfurii răsturnate, ceea ce și însemna de fapt în limba dacă.”

Deci iată că în aceste pasaje aflăm iarăși două mărturii deosebite:

- Că marele Vezina, era în relații foarte strânse cu Decebal și că era și un viteaz luptător;

- Că această cetate era gospodărită de neamul „blidarilor” care probabil care se ocupau cu ceramica și pe deasupra forma cetăți era aceea de blid, adică de farfurie;

Bucuroși că am mai găsit ceva specific dacilor și limbii lor, am mers din nou pe drumul dicționarelor românești. Am vrut să vedem din curiozitate ce este cu acest cuvânt **blid**, care era legat de hrana cea de toate zilele a dacilor, recunoscut clar de împărat ca fiind dacic. Și acum țineți-vă bine! El este trecut aici, cum că este de origine...slavă!!! Deci ne-au furat și farfuria! Ar fi însemnat că poporul dac să nu fi mâncat săracu de el, din propria lui farfurie, până la venirea slavilor, care popor migrator ar fi dus cu ei o intensă muncă de lămurire cum că să mănânce din „farfuria” lor slavă? Dar ce ne facem cu această ipoteză, că ei cu farfuria lor au venit abia pe la anul 900 și în număr foarte mic în comparație cu traco-geto-dacii autohtoni? Avem aici o distanță de câteva secole, care arată că cineva nu este cu toate celea... în regulă! Bieți lingviști flămânzi și fără blide...

Bineînțeles că dacii mâncau bine mersi în fiecare zi și încă mâncare foarte sănătoasă și curată din blidele lor tradiționale. Farfuria „blid” pentru cine nu știe, este din

lut ars, cu ornamente sau fără și este mai adâncă. Din acest blid se putea mânca cu ușurință mămăliga cu lapte de exemplu sau alte alimente. Era și pentru supă și pentru felul doi. Dintr-un astfel de blid se mănâncă foarte ușor și comod așezat la masa tradițională de lemn a dacilor, așezat pe scaunul mic cu trei picioare. Dacii au adaptat totul cu multă măiestrie, și mobilierul și vasele aferente hranei la specificul caselor lor mai mici și stilului în care trăiau. Deci din nou, adevărata viață a dacilor bate ...dicționarul rău voitorilor!

Și uite așa cu ajutorul *blidului* autentic dac și obiectul și cuvântul, scăpăm și de ideile false ale... slavizării poporului dac!

Cred că aici, la aceste argumente vor subscrie toți meșterii olari din România, dacă vor fi întrebați de unde cunosc ei acest meșteșug ancestral și cine i-a învățat pe ei să facă blide, oale, ulcele, cănți, ulcioare, deoarece după cum vedem la ora actuală guvernul nu are nici școli și nici programe speciale pentru ...implementarea blidelor! Toți vor spune fără echivoc că ei știu meșteșugul din moșii lor și din moșii moșilor lor, adică din strămoșii daci.

Bine ar fi dacă am vedea și dacă am avea cât mai mulți meșteri olari și dacă am mânca noi cei de azi mai des din aceste vase, din străchinile de lut, care sunt foarte sănătoase. Cineva a redescoperit în zilele noastre o metodă terapeutică numită argilo-terapie. Aceasta înseamnă așa: să iei bucățele de lut și să le pui în apa de băut, aceasta având efecte benefice asupra sănătății, întrucât argila curăță apa. Metoda este bună, dar atâta timp cât dacii și mai apoi românii au mâncat din vase de lut și au băut apă din izvoară curate, această metodă

terapeutică se producea de la sine și oamenii erau foarte sănătoși.

O cantă sau un ulcior de lut în care ții apa, are calitatea că purifică apa de băut și o face foarte benefică pentru corp. În concluzie, dacă noi am reveni la obiceiul acestor vase de lut, al cănții și al blidului, am fi mult mai sănătoși. Și toate acestea ne vin de la strămoși, de la daci. Și nu ne vin de la romani. Este aici încă un motiv în plus să nu credem deloc în romanizarea aceasta ...forțată!

Al doilea lucru interesant legat de forma cetății Blidaru și consemnat în memoriile lui Traian, este un turn de apărare pe care dacii l-au construit în partea cea mai de sus:

„Sus în partea cea mai ridicată a cetății, se afla un turn, care constituie locuința șefului”

Iar în altă parte se spune:

„Am observat însă la partea inferioară a vârceleii o terasă pe care se ridica un turn de piatră, din acelea pe care dacii obișnuiau să le construiască și care în limba lor se numesc culae. Ne-am îndreptat eforturile pentru cucerirea lui, întrucât bănuiam că acesta este pus pentru apărarea unei căi de acces. Turnul avea forma unui pătrat cu laturile de 30 de pași și două etaje, din ale căror fierăstruici plouau săgețile trase de daci.”

Aici ni se arată că acest cuvânt pronunțat și scris de romani culae și pronunțat de daci culă, este numai de origine dacă, el nemaifiind cunoscut de prin alte părți, nici cuvântul și nici turnul. Cuvântul culă desemnează două calități ale acestui tip de construcție: acela de loc al șefului și aceea de construcție mai înaltă. Acest gen de construcție a rămas în tradiția oștirilor române și a

țăranilor români, după cum arată domnul Simion Lugojan:

„Pentru cine a văzut ruinele acestor turnuri (care slujeau și de locuință) în zona cetăților dacice ale Muncelului, precum și ruinele turnurilor zidite de voievozii Câdea din Țara Hațegului și cunoaște „culele” păstrate până azi în Oltenia, constituie o surpriză asemănarea până la identitate a acestora din urmă cu turnurile locuințelor dacice. Încă un element care atestă continuitatea noastră aici.”

Armatele române au astfel de turnuri de pază și observație pe lângă unitățile militare și în ziua de azi, unde „locuiește” santinela, iar pompierii au construit și ei în unitățile lor astfel de turnuri de supraveghere.

Un alt aspect interesant este cel care urmează.

În Ardeal există sate în care oamenii se ciufulesc între ei punându-și tot felul de porecle pe lângă numele pe care îl au de la botez. Astfel într-o familie mai numeroasă, cu mulți băieți, unuia i se spune Cula, adică cu sensul de șeful, cel mai mare, mai „șef” între ceilalți, etc. Deci iată că în vorbirea țăranilor de azi se mai păstrează semnificația acestor cuvinte străvechi. Și mai pot fi și alte exemple dacă privim cu atenție limba autentică populară.

Dar cu toate dovezile imbatabile, cu privire la acest cuvânt străvechi de origine din limba dacilor - *culă*, același dicționar al limbii române ne asigură că el provine din limba...turcă!!! Ca să vezi! Acum nu ne mai romanizăm, nu ne mai slavizăm, nu ne mai franțuzim, acum ne... turcizăm! Dacă ne gândim că turcii au apărut la hotarele noastre după câteva secole, ne întrebăm:

1. Cum ne puteau aduce ei nouă cadou un așa cuvânt și ce interes aveau să ne învețe pe noi cum să construim turnuri de apărare, când interesele lor erau cu totul altele?

2. Cum de aceste construcții și acest cuvânt le regăsește Traian în Dacia cu multe secole înainte și le consideră inedite, consemnând expres că acest cuvânt este „pe limba dacilor”?

Deci, aici este iar o ipoteză falsă și arată că nu s-a cercetat bine și mai ales că nu s-a cercetat interdisciplinar, din punct de vedere istoric, al tradițiilor noastre și abia apoi lingvistic. După cum vedem viața unui popor nu poate fi ruptă de limba lui și nici limba unui popor nu poate fi în afara vieții lui de zi cu zi. Păcat de aceste inadmisibile erori ale limbii române!

33. La apa Sargeției, romanii au sunat retragerea!

Cetățile și fortificațiile din zona Costești - Blidaru erau extrem de puternice și luptele de aici i-au „stors” complet pe romani, astfel ei nu au mai putut înainta spre Sarmisegetuza. Din acest punct al jurnalului împăratul nu ne mai spune adevărul căutând să ascundă ceva. Adevărul deși ascuns de Traian se poate deduce și printre rânduri și cu ajutorul Bunului Dumnezeu și pe cale de revelație, cam care a fost. Armatele romane au fost atrase într-o mare capcană care li se pregătea de către Decebal, undeva mai sus, pe valea Sargeției, după cum se va vedea în continuare. Regele dac s-a retras strategic din zona Costești – Blidaru tocmai pentru a-i atrage pe romani în capcană. Era ca și cum Dumnezeu i-ar fi permis lui Traian această scurtă înaintare numai ca să mai vadă ceva deosebit, după care...

În momentul în care au înaintat, armatele romane au căzut de fapt în cel mai iscusit „clește” al dacilor din care riscau să nu mai iasă nici unul viu. Atunci Traian cu toată cohorta sa de generali, au hotărât că războiul trebuie oprit și astfel au cerut pe loc tratativele pace cu dacii. La toată această capitulare romană însă i s-a dat o cu totul altă față și vom prezenta dovezile mai jos.

Dintr-o dată îl găsim pe Traian că gândește de pe cu totul alte principii și nici nu mai dorește să supună Dacia, scriind pe un cu totul alt ton în jurnalul său, decât o făcuse cu câteva zile înainte. Iată ce zice:

„Concentrasem aici cea mai mare parte din legiunile aduse cu mine și făcusem un lagăr bine întărit în vederea asaltului ce urma să-l dăm. Acest popas a fost însă ultimul, pentru că aici am încheiat războiul nostru cu dacii.”

Brusc?! După atâta avânt? Păi dacă a concentrat trupe și a făcut un lagăr bine întărit și se pregătea de asalt, de ce s-a răzgândit tam-nesam? Mai observăm din acest text sec că Traian nu se declară de nici un fel învingător. Că de ar fi fost victoria lui, el ar fi descris-o pe multe pagini și în termenii care îl caracterizau, adică elogioși, deoarece ținea mult la imaginea sa personală de împărat.

Totul se terminase în realitate și de fapt cu **un eșec răsunător al romanilor**, destul de greu de digerat de el împărat roman, care condusese personal acest război și care ceruse atât de multe sacrificii în vieți de romani. Dacă ar fi fost o victorie, repet, el și-ar fi trâmbițat-o pe câteva pagini glorioase în acest jurnalul său, iar în Roma s-ar fi organizat serbări nenumărate. Dar toate acestea nu există.

Mai mult, găsim consemnat în jurnal o opinie a sa și a generalilor săi care deja arată îndoiala în vre-o posibilă victorie, care este tot o schimbare bruscă de atitudine

„...războiul dus până acum ne-a arătat că această țară nu putea fi menținută decât numai cu mari sacrificii, care ar fi întrecut beneficiile oferite de cucerirea ei!”

Vedeți de ce nu vroiau ei să ne romanizeze? Că era prea costisitor!...

Dar de ce apare întorsătura aceasta bruscă din condei, de ton, de poziție și de motivație la împărat? Din cauza adevărului istoric care a fost ascuns în mod fraudulos, după cum era moda la romani. Adevărul istoric a fost cu totul altul.

Situația cumplită în care ajunsese cu toate trupele lui, l-a determinat să trimită el soli lui Decebal și nu invers, și să stea el la masa tratativelor cu daci. Decebal a fost de fapt cel care a pus condițiile de pace și pe care Traian era nevoit să le accepte. Dovezile se află mai departe și-n carte și pe columnă.

Deci, la apa Sargeției romanii au fost învinși și au sunat retragerea totală din Dacia la sfârșitul primei campanii 101 - 102!

34. Farsa de la Sarmisegetuza!

Din acest punct jurnalul lui Traian ne înfățișează o situație de-a dreptul bizară. Cum precum că, după ce s-a încheiat așa zisa pace în condițiile stabilite de el, blocada din munți s-a ridicat, iar populația dacă refugiată în munți a început să coboare spre văi și erau cu toții foarte bucuroși. El motivează aceasta prin faptul că dacii ar fi fost duplicitari și că nu aveau de gând să respecte condițiile de pace. Toate acestea el le spune de fapt și le

scrie, ca să mascheze în fața soldaților săi și a senatului roman adevărata situație.

Dar care au fost cu adevărat condițiile acestei păci și cum s-a stabilit ea?

Văzându-se clar învins și încercuit total la apa Sargeției, în iscusitul clește al luptătorilor daci, vicleanul împărat Traian caută cu disperare o soluție. Unde mai pui că împăratul celui mai mare imperiu, nu putea pleca din Dacia cu imaginea atât de șifonată, nici ca împărat și nici ca și militar de carieră, că ar fi fost de râsul Romei și al lumii. Atunci cu viclenia-i caracteristică el pune la cale un alt plan, că de, el tot timpul simțea nevoia să păcălească pe cineva! În cea mai mare taină își expune planul, la alți doi apropiați ai săi, dintre care unul era Sura și cere tratative confidentiale cu Decebal. Decebal și ai lui au găsit că lor le convine acest plan și atunci s-a pus la cale o farsă de proporții. Generali și conducătorii romani trebuiau să creadă că Traian a negociat condiții drastice de pace cu dacii, pe care dacii se făceau că le iau în serios. Între timp el trebuia să se retragă cu toate armatele lui sub o aparență de „onorabilitate” până la Tibiscum și să treacă înapoi dincolo de Dunăre fără să mai cauzeze vreun prejudiciu dacilor și așezărilor lor.

Așa că, acum în consemnările lui Traian, apar afirmații care maschează situația de fapt, menite să adoarmă „vigilența” generalilor săi și să ia „fața” senatului roman, dându-se întregii situații o nuanță plauzibilă:

„În același timp de pe văi au început să se scurgă mulțimile de daci refugiate în munți împreună cu turmele lor, pe durata războiului. Ceea ce ne-a surprins, și nu pot spune că în mod plăcut, a fost starea de spirit, care nu se potrivea câtuși de puțin unor învinși. Pe fețele

lor și în atitudinea lor nu se citea tristețea, dimpotrivă, se părea că dacii sunt cei ce câștigaseră războiul.”

Și uite așa geniul dacilor și-a mai spus o dată cuvântul, deoarece toată lumea ieșea bine: Dacia era liberă de romani, împăratul și-a luat toate cohortele cu el și scăpa cu imaginea nu șifonată chiar de tot, iar senatul și poporul roman era liniștit, adulându-și în continuare, în mod glorios, pe divinul lor împărat care era de fapt și învins și mincinos.

După cum vedem, dacii iarăși le-au tras clapa romanilor, dar de data aceasta în stil mare! Așa păcăleală la nivel înalt diplomatic, chiar cu concursul împăratului, mai rar!

Această stare de spirit este transpusă și pe columnă în metopa numărul 64 și poate fi cercetată de oricine și este semnalată de notele domnului Simion Lugojan:

„Impresionează mimica acestor oameni, care sugerează prin răs ideea unei farse la care au fost făcuți părtași. Cu totul semnificativă și impresionantă în același timp este scena care redă un bătrân ținând strâns de braț și târându-l pe un băiețandru ce se împotrivește. Oare sculptorul n-a vrut să redea prin această scenă puternicul spirit de împotrivire, pe care cei maturi l-au putut disimula mai bine, dar nu aceiași putere au avut-o cei tineri?”

Adică, hai să fim serioși, i-a mai văzut cineva pe daci să-și demoleze cetățile de bună voie și să mai și râdă pe deasupra? Ei erau oameni foarte echilibrați și sinceri și râdeau numai atunci când se bucurau de ceva cu adevărat. Ei râdeau de exemplu, când plecau în Cerurile Înalte la marele lor zeu Zamolxe fiindcă erau bucuroși de reîntîlnirea cu marele lor străbun Dintru Înălțime; și mai râdeau de exemplu de „doamna cu

coasa” ca să-i arate că nu le pasă de ea, ceea ce în luptă îi făcea invincibili. Nici gând să-și distrugă ei cetățile! Era numai un spectacol, clasa întâi, pus la cale de ochii soldaților romani, că de aceea se și distrau dacii așa de bine ca la teatru. Era farsă în toată regula!

Era o disimulare totală a situației, în schimbul retragerii romane din Dacia!

Dacă ne gândim bine, de când au venit în Dacia, romanii au fost mereu păcăliți de daci și este de mirare că nu au abandonat mai repede acest război.

Aici avem confirmarea că la anul 102 a fost de fapt o strălucită victorie a dacilor în războiul purtat împotriva romanilor!

Traian în marele lui orgoliu și cu viclenia cunoscută, pentru a apărea triumfător în fața senatului roman, a acoperit totul cu vorbe meșteșugite, pe care le-a consemnat în carte, declarându-l pe Decebal chiar rege „clientelar” sub ascultarea Romei, că rege „supus” nu putea să-și permită să spună că era, că de, mințim, mințim dar nici chiar așa, că se putea trezi iar cu ai lui Decebal în băătătură să-l întrebe de sănătate. Și atunci el zice cu viclenie:

„Noi însă eram mulțumiți pentru că încheiasem cu greutatea războiului...”

Adică așa dintr-odată lui Traian nu-i mai trebuia nici aur, nici bogății și se și săturase de toate greutatea? El nu spune drept! El **era un mare învins**, care s-a ascuns cu viclenie sub cuvinte.

Este sigur că pierderile suferite de romani în munții Orăștiei la apa Sargeției, au fost atât de mari, încât, el nu a mai fost urmat de generalii săi, printre care de mult timp deja domnea ideea că pierderile în Dacia erau așa de mari și țara aceasta atât de greu de stăpânit încât nu

merita efortul depus, după cum s-a văzut și mai sus. Și acesta a fost încă unul dintre motivele pentru care el a cerut de la Decebal condiții de pace și aceste condiții de retragere a trupelor sale.

Că este așa, și că rafinatul împărat își acoperea înfrângerea cu vorbe meșteșugite, este dovedit de textul pe care îl găsim mai departe în jurnalul său, unde printre rânduri vedem care era de fapt adevărul:

„Pe tot acest timp, cât trebuiau îndeplinite de daci condițiile pentru instaurarea păcii, am lăsat legiunea comandată de Longinus la Colonia Dacica, legiune pe care ulterior am retras-o la Tibiscum.”

Vedeți, adevărul iese la suprafață ca uleiul!

Traian își retrage toate trupele din zona Sargeția, Costești, Blidaru și din toți Munții Orăștie! Le retrage prima dată pe toate în Colonia Dacica care este în Țara Hațegului, după care și de aici se dă semnalul de retragere totală a trupelor romane, care sunt duse în Tibiscum, aflat în zona Caransebeș, care era situat cumva la marginea Regatului Dac. Dar aici nu lasă decât o singură legiune. Dacii bineînțeles că au coborât din munții și și-au reluat tot teritoriul în stăpânire, bineînțeles că și-au reluat viața de obște refăcându-și complet așezările și cetățile. Aceste aspecte sunt mărturisite de Traian, fără să vrea, printre rânduri, și în cartea a doua, care cuprinde al doilea război dacic 105-106. Adică peste trei ani când el revine în Dacia, el va consemna:

„Am ajuns la Colonia Dacica în a treia zi a idelor lui iulie și am hotărât să facem aici un popas mai îndelungat. **A trebuit să refacem în întregime lucrările noastre de fortificații, deoarece dacii apucaseră să le distrugă în întregime.**”

Deci iată că minciuna are picioare scurte!

Este clar că dacii își reluaseră în primire toate teritoriile cotropite și că dărmaseră toate castrele romanilor, că îi enervau foarte tare când se uitau la ele și când își aminteau de cotropitorii romani. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă soldații romani ar fi rămas acolo și ar fi păzit castrele.

Iată încă o altă afirmație care îl deconspiră pe vicleanul împărat:

„Urmându-mi instrucțiunile (conducătorul unei legiuni), a lăsat în vechile noastre castre, **după ce le-a adus din nou în stare de a opune rezistență** dinăuntrul lor, suficienți ostași care să păzească drumul dintre Laderata și Tibiscum.”

Clar nu? Ioc soldați romani, care să păzească castrele romane, ioc soldați pe drumuri, nu era nici țipenie de ei pe nicăieri! Castele dărâmate de daci, nu mai erau bune de nimic și au trebuit refăcute din temelii. Pe drumuri s-a pus din nou pază de soldați romani, dar la anul 105! Atunci nu e clar că toată „armia romană” se retrăsese din Dacia în prima campanie? Atunci nu era normal, că **marii învinși au fost romanii**? Nu este evident că romanul împărat a ascuns adevărul față de poporul lui și față de senat, ca să nu fie tras la răspundere și să nu-i scadă prestigiul lui împărătesc?

De aceia râdeau dacii așa de bine, făcându-se că dărmă cetăți, în timp ce ai lui Traian, pecetluiau în fața lui Decebal capitularea lui divină în Dacia.

De ce a acceptat regele dac condiția ca totul să aibă o „față rezonabilă” și a permis o retragere cât de cât „onorabilă” a romanilor? Este simplu, ca să protejeze viețile dacilor și ale luptătorilor săi.

Dar de ce au rămas romanii cu o legiune la Tibiscum și de ce această legiune nu au fost niciodată atacată de daci? Nu puteau dacii să spulbere o singură legiune romană care le stătea în coastă la Caransebeș, după ce toate celelalte trupe romane s-au retras dincolo de Dunăre? Bineînțeles că puteau, dar ce interes aveau, atâta timp cât Traian stătea liniștit în Roma lui și respecta condițiile acordului de pace? Conform înțelegerii aceste trupe staționate aici erau „recuzita” care dădea credibilitate planului ascuns, față de cele ce urma să susțină Traian pe la oficialii lui, și era o disimulare bună în fața soldaților romani. Cu alte cuvinte totul devenea veridic.

Traian a plecat din Dacia, după prima campanie militară, fără aurul mult visat și fără bogățiile pe care și le-a fi dorit și pe deasupra **un mare înfrânt de vitejia unui popor strălucit, acela al dacilor!** Iată adevărul istoric, ținut atâta timp sub colbul uitării și pe care de dragul romanizării acesteia aiuristice, nu a avut nimeni interesul să îl afle vreodată, deși documentul lui Traian numit *De bello dacico* ar fi permis foarte ușor acest lucru.

Când tu ca istoric sau ca lingvist ai scris câteva rafturi de cărți pe tema latinității și a romanității, și ți-ai făcut din asta un titlu academic și ai încasat bani grei pentru aceasta, bineînțeles că nu vei mai avea forța morală și să vii în fața poporului tău pe care îl iubești și să-i spui cinstit: „Știți eu am greșit!” Mai ai tu curajul să spui adevărul, măcar atât cât l-a spus cotropitorul tău? Noi așteptăm această „mea culpa” din partea multora și poate că o vor face măcar câțiva!

Acesta este marele adevăr istoric: **Dacii i-au învins pe romani în primul război din 101-102!**

Pe acest adevăr noi trebuie să-l recunoaștem și pe această victorie strălucită trebuie să o înfățișăm noi lumii!

35. Dacia și-a păstrat întotdeauna tradițiile străvechi și nu a existat romanizare!

Și acum vine lovitura de grație, pe care jurnalul lui Traian o dă teoriei romanizării în Dacia, pe care din păcate o susțin majoritatea istoricilor și lingviștilor români, dar care astfel se prăbușește de tot, cu tot eșafodajul ei odios:

„Am înțeles că numai lăsând populația să-și continue traiul ei străvechi, lăsându-i conducătorii locali, puteam aspira la însușirea aurului și a celorlalte bogății ale ei.”

Aceasta a meditat Traian, stând pe o coastă la Blidaru și aceasta a mărturisit el cu scrisul lui regesc: **nu voia romanizare!** Voia numai jaf și cotropire! Voia bogățiile din Dacia, cu care spera să-și salveze imperiul în plină clătinare politică și socială, după cum s-a văzut și mai sus. Ce să-și mai bată el capul cu altceva! Și la urma urmei, ce să-i învețe el pe daci, când aceștia știau totul mai bine decât el și romanii lui? Vedeți ce simplu este, nici nu a existat romanizare și nici ei nu aveau chef de așa ceva - „un proces îndelung și complex” - cum spun ai noștri istorici și mai ales într-o țară total inospitalieră pentru ei.

Dacă romanii nu au vrut nicicum să ne romanizeze, și dacă împăratul a hotărât la nivelul lui înalt că nu va schimba nimic din organizarea Statului Dac și că nu se va atinge de tradițiile ancestrale ale dacilor, că nu va schimba cu nimic traiul lor străvechi, atunci noi de ce vrem cu orice preț, după cum reiese din toate cărțile de

istorie, inclusiv din manualele copiilor, să fim romanizați? De ce nu ne era bine să fim așa cum am fost și cum suntem de fapt: urmași din neamul viteaz, demn și învățat, al traco-geto-dacilor? Adică să fim ce am fost, cei mai viteji dintre traci! Și noi mai avem o întrebare stăruitoare: cine, când și de ce a vrut să ne „romanizeze” forțat prin cărți și prin documente? De unde epidemia asta de romanizare? Cândva în mod sigur vom afla adevărul și despre ițele acestea încurcate și atunci îl vom da publicității.

Dar mai avem o epidemie care a venit brusc peste noi, întocmai ca și romanizarea, care azi se numește ...europenizare! Iarăși suntem luați, manevrați, mânați din urmă și forțați să ne încadrăm în niște tipare care nu sunt ale noastre, care nu folosesc nației noastre la nimic și care nu vor aduce nimic bun urmașilor noștri.

Civilizația europeană actuală, care are în ea germenii degradării spirituale nu ne este potrivită nouă. Noi suntem momiți, ademeniți cu bani și avantaje materiale presupuse, care de fapt vor fi un greu jug dus de popor, pentru a intra și a ne lăsa conduși de 2-3 state puternice din Europa, care sunt dornice din nou de dominare. Fantoma unui nou imperiu politico-economico-financiar este la orizont și bântuie Europa.

După cum vedem, politicienii zilei, ne sugerează să fim orice altceva, numai ceea ce Dumnezeu ne-a dat să fim nu. Oare de ce? De unde vine această slăbire a fibrei neamului dacilor și această lipsă totală de înaintă vedere? Nu din faptul că noi nu știm cine suntem cu adevărat și de unde provenim și unde ne sunt rădăcinile adevărate?

Noi cei de azi, cu documentele istorice în față, cu adevărul restabilit integral, că provenim din daci și nu

din romani, de ce ni-l tot asumăm ba de tată, ba de mamă pe acest Traian și-l tot cântăm prin cântece și imnuri naționale? El a fost de fapt un cotropitor odios, un om lacom, rău și viclean. Cât o să mai stăm cu el în cârcă și o să ne tot închinăm la el?

Noi românii trebuie să ne închinăm numai lui Dumnezeu, care i-a ajutat pe daci atunci și care ne ajută pe noi acum și nicidecum să nu ne închinăm la acest pasager împărat. Nu ar fi cazul să terminăm cu fantoma aceasta a romanizării care tot bântuie pe aici pe la noi?

Cine poate, să răspundă!

PARTEA a II-a

Campania militară 105 – 106

1. Dacia nu era provincie romană și nici Decebal nu era rege clientelar!

După primul război cu dacii Traian s-a reîntors la Roma și a fost sărbătorit ca și cum ar fi învins pe daci, iar poporul lui neștiutor îl credea. Dar orgoliul lui îl măcina și minciuna și rușinea din primul război când fusese înfrânt o știa preabine. Urmărind el evoluția evenimentelor din Dacia și din afara ei, a văzut că Dacia s-a refăcut foarte repede după război și că o masă mare de fugari din imperiul său treceau Dunărea la frații lor liberi și astfel Decebal își întărea oastea.

Atunci Traian, care nu-și uitase înfrângerea, găsește un pretext oficial pentru a porni o nouă campanie militară împotriva dacilor și anume pe iazigi. La el

venise o solie a iazigilor care s-au plâns lui, că dacii au reocupat teritoriul la Tisa și că și-au readus oile acolo la iernat, ei fiind astfel văduviți de teritoriul la care râvneau. Pretextul era bun așa că Traian a sunat din nou adunarea legiunilor lui la anul 105, pentru pornirea unei noi campanii militare spre Dacia:

„De aceea mi-am zis ca armele să hotărască destinul Daciei, pe care **de data aceasta eram hotărât să o prefac în provincie romană.**”

Cu alte cuvinte Dacia nu era deloc provincie romană și Traian de abia de acum se gândea să o cucerească și să o aducă sub ascultarea Romei! Atunci ce a fost la anul 102?... Noi am văzut ce: **o înfrângere categorică a romanilor la apa Sargeției**, totul fiind apoi disimulat de marele împărat.

De data aceasta Traian hotărăște să traverseze Marea Adriatică cu corăbiile și să ajungă cât mai repede la Singindum (Belgrad) de unde apoi să treacă Dunărea. Curentul marin însă îl duce mai la sud de locul hotărât unde el găsește pe iliri:

„Aici trăiesc ilirii, popor înrudit îndeaproape cu tracii, căroră stăpânirea romană nu le-a cerut să-și schimbe modul de viață, cu singura condiție de a se supune cerințelor noastre.”

Este important de știut acest lucru, că romanii nu le-au cerut ilirilor să-și schimbe modul de viață, deoarece este o dovadă că romanii nu aceasta urmăreau, și nu aveau deloc intenția de a romaniza popoarele pe care le luaseră vremelnic sub stăpânire. Acești ilirii vedem că la momentul respectiv, deși erau într-o provincie romană își duceau mai departe și limba și tradiția lor. Aceiași atitudine au adoptat romanii și față de daci și nu voiau romanizare, ci vroiau numai să le ia

bogațiile. A susține din punct de vedere istoric și lingvistic că au existat astfel de procese de romanizare și latinizare este o eroare, mai ales dacă chiar romanii fac aceste precizări, cum că nu i-au interesat aceste procese.

Din păcate mistificarea istoriei noastre naționale a făcut parte din planurile politice ulterioare, când anumiți indivizi, de dragul unor posibile avantaje economice sau politice trecătoare, au prezentat și limba și istoria noastră într-o lumină falsă. Dacă noi nu ne prețuim pe noi, cine să o facă? Ar trebui ca noi cei de azi să fim măcar atât de drepiți și de morali ca și strămoșii noștri daci și să nu tot pactizăm cu cotropitorii și să nu ne vindem istoria națională.

Dar să revenim în Dacia străbună, deoarece aici se petreceau tot felul de lucruri interesante...

2. Dacii foloseau arma... încuscirii!

Pe parcursul a câteva capitole Traian își povestește pregătirile de război în noua sa campanie și aflăm din nou că el era și mare preot fiind cel care participă la marile ceremoniale:

„Apoi am debarcat și am luat personal parte la sacrificii, în calitate mea de pontifex maxim, îndeplinind jertfele de mulțumire pentru buna desfășurare a călătoriei de până acum.”

Faptul că el era și mare preot și deci era foarte interesat de viața religioasă din Dacia, face ca aceste consemnări cu referire la preoții daci și la Zamolxe să fie demne de crezare și să fie dovezi istorice importante. Din aceste texte noi vedem un contrast între credința romanilor, care aveau o galerie nesfârșită de idoli și credința dacilor care credeau într-un singur Zeu Suprem, căruia îi spuneau Dumnealui Zeul. De la formula

Dumnealui Zeul, la rostirea Dumnezeu nu a mai fost decât un mic pas, care s-a făcut prin încreștinarea deplină a Daciei.

Între aceleași pagini mai apare o consemnare foarte importantă pentru noi, prin care se face dovada că dacii erau frați cu tracii de dincolo de Dunăre aflați sub stăpânire romană și care era atitudinea acestora față de ocupantul roman:

„Regiunea cuprinsă între Naisus (orașul Naiș din Serbia) și Danubiu, muntoasă și împădurită, asemenea meleagurilor dacice de peste fluviu, este locuită de traci, care nu se deosebesc de dacii de la mieznoapte de regiunea lor nici prin limbă, nici prin obiceiuri, îmbrăcăminte sau mod de viață. Este ușor de închipuit că acești localnici supuși de noi de puțin timp, **nu puteau să vadă cu ochi buni pregătirile noastre de război pentru supunerea fraților lor de sânge.** De aceea a trebuit să fim foarte precauți în relațiile noastre cu dânșii.”

Bineînțeles că frații noștri de dincolo de Dunăre au reacționat corect și nu aveau de ce să se bucure deloc sub stăpânire romană. Pe noi ne interesează aici această mărturie despre cât de mare și întins era neamul tracilor și a unității lingvistice care exista pe tot teritoriul fostei Tracii. Mai este aici dovada a cât de dârz era acest neam al traco-geto-dacilor și cât de puțin era dispus el să stea sub ocupație romană. De aceea, față de ei, Traian se purta cu mânuși, deoarece nu avea nevoie de confruntări cu un dușman atât de redutabil:

„Eram informat că această populație avea strânse legături cu supușii lui Decebal, atât prin schimburi de produse, cât **și prin încusciriri care se făceau de o parte și de alta a Danubiului.** În felul acesta Decebal

era bine informat de felul cum decurgeau lucrurile la noi, precum și de planurile pe care le inițiam.”

Erau deștepți dacii și foarte bine informați, iar acest document face dovada că fetele dace nici vorbă să se căsătorească cu romani, cum s-a spus cu atâta insistență, ci cu ... traci! Ceea ce este cu totul altceva, deoarece aceasta a dus direct la... tracizare în Dacia și nicidecum la romanizare! Deci iată că „arma încuscrii” în Dacia funcționa foarte bine. Toată populația în frunte cu tinerele fete și părinții lor, au preferat tracizarea, getizarea, carpizarea, costrobocizarea sau dacizarea familiilor lor, prin căsătorie între tineri din același popor, care vorbeau aceeași limbă și aveau aceleași datini. În mod sigur și dovedit este că romanii aceștia nu-l aveau deloc pe „vino încoace”, ci îl aveau pe „dute-ncolo” și ne lasă în pace! Iar fetele dace erau foarte deștepte și din punctul acesta de vedere...

Față de tracii din zona ocupată, iarăși vedem arta disimulării și duplicitatea în care Traian era maestru, pusă în funcțiune pentru a-i domina:

„Din acest motiv ne-am hotărât să nu le acordăm încredere, dar ne-am ferit să le arătăm acest lucru pe față. Același mod de comportare am cerut să-l aibă toți cei din subordinea mea, sfătuindu-i să se ferească de a da impresia că au demascat duplicitatea dacilor.”

După cum vedem toată lumea adopta atitudinea potrivită, tracii se făceau că nu aud, iar romanii se făceau că nu văd. Dar din toate astea tracii erau în avantaj, deoarece cu cât se uitau mai încruntat la soldații romani și mai neguros, cu atât beneficiau de avantaje mai mari de la Traian:

„...am fost permanent grijuliu să nu le dăm nici un motiv de nemulțumire.”

După cum vedem, împăratul știa că nu e de glumit cu tracii aceștia. Ce or fi căutat romanii să se bage singuri și de bună voie în aceste situații complicate și să stea în coasta atâtor popoare? Răspunsul este bineînțeles unul singur: lăcomia după aur. Doar, banchetele și orgiile conducătorilor romani trebuiau plătite din ceva și de către cineva și luxul palatelor lor trebuia întreținut de undeva...

Dacă prima dată romanii au trecut în Dacia pe un pod de vase în dreptul localității Baziaș, în această a doua campanie Traian și și-a căutat un alt loc de a trece Dunărea cu trupele sale și se hotărâște pentru localitatea Egeta, actualmente în Serbia. Aici el ceruse arhitectului Apollonius să-i construiască un pod, care să lege Egeta de localitatea Drobeta de pe malul dacic, încă după prima sa retragere din Dacia. Toate acestea el le făcea dintr-o dorință arzătoare de răzbunare și nu dintr-o dorință arzătoare civilizatoare:

„Toate aceste lucrări erau impuse de intenția de a prefăce definitiv Dacia în provincie romană.”

Rândurile de mai sus, mai dovedesc din nou dacă mai era necesar, că după primul război cu dacii Traian nu rămăsese cu nici un fel de stăpânire asupra Daciei și că abia de acum avea de gând să o cucerească. Este încă o dovadă că în primul război 101-102 nu a existat de nici un fel nici o victorie romană, că a fost o farsă de ochii supușilor și că Dacia nu era sub nici o formă sub stăpânire romană.

A fost categoric o victorie a Daciei împotriva Romei!

3. La ce îi trebuia lui Traian un pod?

Localitatea Egeta era o localitate antică exact în fața Drobetai. Aici a hotărât împăratul după cum s-a văzut, construirea unui pod pe care trupele romane urmau să treacă Dunărea spre a pătrunde din nou în Dacia. De ce voia Traian acest pod, că doar prima dată trecuse fără acest pod maiestos al lui Apollodor? Dacă o să citiți, n-o să vă vină să credeți:

„Am primit mai multe solii, care ceruseră să fie primite și cărora le-am fixat întâlnirile înaintea plecării noastre. Voiam ca în același timp să vadă geniul poporului roman, care așternuse peste Danubiu, aici la Egeta, un pod cum nu mai făcuseră alte popoare în lume, dar și forța invincibilă arătată de scurgerea fără sfârșit a legiunilor noastre pe acest pod.”

Traian voia să epateze, să impresioneze delegațiile străine pe care le ținea pe aproape. Voia să-și creeze un ascendent psihologic asupra celor pe care voia să-i cotopească și asupra vecinilor lor, care văzând astfel puterea Romei să stea cuminți sub ascultarea lor. Însetat de faimă și glorie orgoliul traian nu se mulțumea cu puțin, el voia totul, să fie considerat cel mai capabil între regii lumii, iar poporul lui roman să fie considerat genial. Dar după cum a arătat istoria, nu a fost așa.

Pe cine a impresionat împăratul cu podul lui grandios? Pe iazigi și pe un neam germanic care erau frați cu burii. Pe aceștia împăratul îi impresionează cu puterea lui și îi determină să nu-l mai ajute pe Decebal în lupte.

Referindu-se la discuțiile diplomatice cu delegația populației iazigilor aflați dincolo de Tisa, aflăm din nou lucruri surprinzătoare pentru noi și foarte clar expuse:

„În primul rând am primit solia iazigilor, aliații noștri, care mi-au prezentat un potop de reclamații și cereri, îndreptate împotriva dacilor. Între altele, cereau cu tărie dreptul de a lua vamă de la oierii daci **care își aduceau turmele la iernare în ținutul fluviului Tisa**. Deși știam că iazigii se așezaseră de curând în acest ținut, **unde dacii își duceau din timpuri imemoriale turmele la iernat**, le-am promis sprijinul, fără să mă angajez concret față de ei.”

După cum vedem din nou, ținuturile de la Tisa și de dincolo de râul Tisa, au fost ale dacilor **din vremuri imemoriale!** Aceasta arată cât de mare și de puternică a fost seminția dacilor și pe ce teritoriu întins locuiau. Mă întreb care rege ulterior, oricare o fi el, poate contesta această mărturie antică și poate revendica pentru vre-un alt popor prioritatea asupra acestor regiuni. Într-adevăr ele au fost dorite cu ardoare de celți după cum se știe deja, acum erau dorite de iazigi, dar toate acestea nu potriveau cu planurile lui Traian:

„În fapt nu puteam fi de acord cu această cerere, întrucât plănuisem să cuceresc țara dacilor și nu intenționez să le schimb modul de viață. Pentru stăpânirea ținutului amintit, știam că dacii cu regele lor Burebista luptaseră și-i zdrobiseră pe celți, care se așezaseră aici ca și iazigii.”

În aceste paragrafe împăratul face cea mai „tare” mărturisire a lumii antice, care nouă ne vine ca o mânășă: **și nu intenționez să le schimb modul de viață!** Domnilor istorici, unde sunteți? Auziți și vedeți ce scrie aici? Nu intenționa să schimbe romanul nimic din Dacia, nici măcar viața oierilor și transhumanța lor! Nimic, nici limba, nici portul, nici tradițiile, nimic! Dar dacă Traian nici nu avea de gând și nici nu voia, cui i-o fi venit

ideea năstrușnică să vrea pacostea asta cu romanizarea, că după cum am văzut mai sus, nici pe iliri n-a vrut împăratul să-i romanizeze, lăsându-i în legea lor? Multe întrebări fără răspuns...

Aceste „falseturi” au fost atât de mult repetate însă în cărțile de istorie încât, au fost apoi preluate ca adevăruri și unii au scris sute de cărți, lucrări, au făcut conferințe și simpozioane mereu pe aceeași temă, romanizare, latinizare, etc. Din păcate o eroare repetată insistent, în final ajunge să fie percepută de populație ca și cum ar fi un adevăr. Acum este un alt pericolul care planează, ca aceia care vor spune adevărul să fie considerați ...anormali!

Ar fi bine ca măcar acum în al 12-lea ceas să se ia aminte și să se restudieze istoria, iar cei care au greșit să se retragă din viața universitară, publică și culturală și să mediteze la propria lor națiune și unde au adus-o, deformându-ne istoria națională. Probabil că ar fi necesară o lege a lustrației și în domeniul istoriei.

Traianul acesta a fost tenace, viclean, corupt, imoral și cu podul său și-a atins scopul:

„Pe acest pod am trecut cu legiunile și cohortele de auxiliari. Plecarea noastră din Egeta a fost urmărită nu numai de localnici, dar și de soliile despre care am amintit mai înainte și asupra cărora cred că forța romană a făcut o deosebită impresie, favorabilă nouă.”

Probabil că impresia asupra delegațiilor străine o fi fost puternică, dar nu credem că și asupra localnicilor daci, care nu puteau fi impresionați chiar așa de ușor.

4. Dacii le-au făcut romanilor zile grele!

Traian voia să fie sigur de victoria lui de data aceasta, în noua sa campanie militară. După ce i-a impresionat pe toți vecinii lui Decebal, astfel ca aceștia să nu încheie nici o alianță cu dacii, orgoliosul împărat care suferise așa o înfrângere rușinoasă în prima campanie, de data aceasta mai cheamă în ajutor pe toți zeii lui organizându-le și oficiindu-le sacrificii. Cu armata lui numeroasă, el caută apoi să ocupe toate punctele strategice dintre Dunăre și munți Carpați și se apucă apoi să repare fostele lui castre pe care le părăsise în retragerea din prima campanie:

„Întrucât adusesem cu mine de data asta mult mai multe legiuni, am lăsat în castelele ridicate de noi în războiul trecut câte o garnizoană suficientă și, după ce efectuam lucrările necesare de întreținere, porneam mai departe...”

Înțelegem că Traian repara din greu prin Dacia fostele lui castre. Aceasta este dovada că el se retrăsese din toate teritoriile din Dacia după prima campanie militară și că toate aceste teritorii au fost reluate în stăpânire de cei ce le-au avut, adică de daci.

Dacii bineînțeles că nu se bucurau de această nouă înaintare a romanilor în Dacia și le făceau iarăși zile cât puteau de lungi și de grele acestora:

„...nu ne puteam baza pe acest sistem de organizare, datorită vicleniei dacilor care, retrăgându-se, nu mai lăsau nimic în urma lor din tot ce ne-ar fi putut fi de folos.”

Culmea ar fi fost dacă dacii le-ar fi lăsat ceva de folos acestor invadatori barbari romani, întrucât dacii după cum vedem, cunoșteau foarte bine lupta și de

aproape și de la distanță și direct și indirect. Iată ce zic romanii disperați:

„În locurile unde se aflau poieni, ostașii secerau iarba pentru a hrăni caii și animalele de povară. Eram nevoiți să facem acest lucru pentru că în satele prin care treceam dispăruseră toate căpițele de fân, iar populația se afla retrasă în văile laterale ale munților.”

Isteț mod de a acționa al dacilor, care nu le lăsa „combustibilul” necesar la îndemână romanilor și astfel animalele lor erau slăbite și convoaiele mult încetinite. Pe măsură ce înaintează, Traian mărturisește din nou că era nevoit să refacă fostele sale castre pe care le părăsise complet prin retragerea după prima campanie, ceea ce dovedește că aici nu rămăsese nici un soldat și nici o stăpânire:

„...a lăsat în vechile noastre castre după ce le-a adus din nou în stare de a opune rezistență dinăuntrul lor, suficienți ostași...”

„A trebuit să refacem în întregime lucrările noastre de fortificații, deoarece dacii apucaseră să le distrugă în întregime. ...Am dărâmat în primul rând locuințele pe care dacii apucaseră să le refacă ei pe ruinele castrului, reînviind vechiul lor sat Bretonia.”

Paragrafele de mai sus arată încă o dată dacă era necesar, că retragerea romană din Dacia a fost totală, că dacii și-au reluat viața lor firească în așezările lor tradiționale și aici nu a rămas sub nici o formă nici un fel de stăpânire romană, ceea ce confirmă și iar confirmă, **victoria dacilor în primul război cu romanii.**

Luptele dacilor erau acum extrem de îndârjite pe tot parcursul înaintării romane și provocau acestora neconținut pierderi grele:

„Aici au susținut lupte îndârjite (valea Streiului), căci dacii au încercat să le oprească coborârea spre râul Bereus. Între timp ridicaseră fortificații din lemn și pământ și au trebuit să fie luate pas cu pas. Dacii foloseau mai ales peșterile din această regiune, care le foloseau condiții de a se ascunde și de a se feri de ochii iscoditori ai iazigilor.”

„Din nou trebuia să susținem lupte grele, pe aceleași locuri unde le dusesem cu trei ani în urmă.”

Deci iată dovezile vitejiei dacilor în acest nou război și dovada retragerii totale din Dacia după primul război, deoarece aceleași locuri romanii sunt nevoiți a le recuceri prin lupte extrem de grele. Adevărul despre înfrângerea romanilor în primul război cu dacii iese la suprafață la tot pasul prin acest jurnal de război al împăratului. Dacă împăratul spune că luptele au fost îndârjite, înseamnă că... „pagubele” în rândul romanilor în mod sigur au fost considerabile și trebuie luat aminte la aceasta.

5. Romanii au atacat și jefuit populația civilă lipsită de apărare!

Jaful și distrugerea de data aceasta împăratul le-a practicat în modul cel mai oribil cu putință, din răzbunare:

„Am dărâmat porțile și am spart suficient zidurile cetăților cucerite, apoi am dat foc tuturor lucrurilor care puteau arde...am tăiat complet pădurile...nu ne-am mulțumit cu aceste măsuri de prevedere, ci am pătruns pe fiecare vale lăturalnică a râului Bereus, nelăsând nici o așezare dacică, fortificată fie că erau locuințe sau numai staena.”

Mare jale reiese din rândurile acestea unde se arată cum soldații romani sacrifică populația civilă autohtonă și le distruge toate așezările și cetățile. Femei, bătrâni și copii, cei care erau rămași pe la vetre, au fost ținta acestui oribil împărat setos de stăpânire, care dorea ceva ce nu-i aparținea. Pentru aceasta trebuie noi să ne tot bucurăm și să ne tot considerăm din stirpe de romani? Cum am mai spus, ni se răsucesc străbunii în morminte când văd unde am ajuns noi cei de azi, care ne adulăm foștii cotropitori.

6. Pacea de la Costești și tentația aurului!

După lupte crâncene și pierderi grele, romanii ajung din nou în zona Costești – Blidaru și apar din nou discuții despre posibile tratative de pace cu Decebal. Chiar dacă de data aceasta Traian este hotărât să nu mai cedeze că de, avea mai mulți soldați acum, mulți dintre generalii lui doreau acest lucru:

„Totuși în rândul romanilor erau unii care, obosiți de eforturile războiului, ar fi fost de acord să încheiem o pace cu dacii. ...printre susținătorii păcii au fost și Hadrianus, nepotul soției mele, a cărui părere era că Dacia ocupată de romani ar crea imperiului prea mari greutăți pentru păstrarea ei, și că foloasele pe care le-ar avea romanii de la o Dacie clientelară, condusă de Decebal, ar covârși niște avantaje destul de nesigure, oferite de o Dacie captivă.”

După cum vedem militarii romani erau storși și obosiți de atâta război și hărțuire prin Dacia și ar fi dat orice numai să se termine toate acestea. Și mai vedem că acești generali erau mai lucizi și normali în orice caz decât împăratul lor și și-au dat seama că o astfel de țară cu greu putea fi stăpânită datorită dârzeniei și vitejiei

acestor locuitori, de la care în orice moment și în orice loc se puteau aștepta la orice, deoarece erau foarte isteți și inventivi în a se lupta și apăra. Traian însă nu cedează acestor sfaturi de bun simț și din nou mânat de lăcomia lui arhicunoscută pentru tezaurul dacilor, împinge lucrurile înainte trezind și în aceștia setea după aur:

„Arătându-le tuturor foloasele ce le puteam obține numai prin capturarea tezaurului dacic, în cele din urmă părerea celor ce erau pentru continuarea războiului a fost covârșitoare, și astfel am respins oferta de pace adusă de solia dacilor.”

Din rândurile de mai sus reiese încă o dată că scopul principal al acestei a doua campanii în Dacia era tot acela de jaf. Pentru a-și atinge scopurile acest împărat era dispus să facă orice și să treacă peste orice, chiar și să-și sacrifice proprii soldați cu bună știință, după cum este clar declarat în paragrafele de mai sus. Tezaurul fabulos în aur al dacilor era tot ceea ce vedea înaintea ochilor acest om lacom și perfid, pe care noi azi îl considerăm un erou național. O deturnare istorică mai mare nici nu cred că se putea pune la cale cu bună știință. Ne-am dezis de noi și de ceea ce am fost cu adevărat și ne-am substituit alți strămoși..., de dragul unor avantaje materiale trecătoare, pentru a fi primiți în cancelarii străine alături de alți împărați care niciodată nu au vrut binele acestei țări. Păcat, mare păcat! Dar măcar de acum înainte copiii noștri au dreptul la marele și luminosul adevăr: **noi am avut ca strămoși pe traco-geto-daci, care au fost un popor mare, înțelept și viteaz!**

7. Geniul dacilor este admirat de împărat la cetatea Sarmisegetusei!

Pe teritoriul României de azi se află două așezări cu denumirea de Sarmisegetuza. Una în creierii Munților Orăștie care este fosta capitală dacă numită Sarmisegetuza Regia și una în zona Hațeg numită de romani Ulpia Traiana Sarmisegetusa și care este fosta Colonia Dacica de care se vorbește în acest manuscris. Traian se tot străduia să o cucerească pe cea din munți, unde la vremea aceea își avea Decebal reședința.

Astfel, aflat din nou în preajma cetății Sarmisegetusa, Traian consemnează din nou geniul regilor daci, care și-au stabilit aici capitala din vremuri străvechi:

„...în susul râului, coboară o culme prelungă pe care șerpuiește un drum bine lucrat, ce duce la cetate. Întreaga culme este tăiată de mici terase pe care se găsesc așezările dacilor, drumul spre Sarmisegetusa ducând prin aceste așezări. Cetatea Sarmisegetusei este așezată pe un loc foarte bine ales, în așa fel încât nu poate fi înconjurată în vederea unui asediu. Ea se găsește într-un loc unde culmea amintită formează o gâtuitură, ale cărei margini sunt extrem de abrupte.”

Și așa încet, printre rândurile acestor capitole, răsare o descriere a zonei exterioare a cetății Sarmisegetusa:

„În față se afla poarta din lemn masiv de stejar, întărită cu drugi de fier și flancată de două turnuri înțesate ca și zidurile, cu ostași. Ne despărțea de această poartă un șanț adânc, care tăia gâtuirea, izolând și mai mult cetatea, peste care se putea trece cu ajutorul unui podeț, acum distrus de daci.”

Traian avea în față poarta cetății, iar noi avem în față, aprecierea geniului conducătorilor daci care au știut cu înțelepciune unde să-și așeze cetatea, astfel ca ea să nu poată fi împresurată. Aceste descrieri și aceste aprecieri trebuie să le reținem și să le dăm importanța cuvenită, deoarece sunt făcute de un străin și deci cu atât mai demne de crezare, și pe deasupra vin de la un militar de carieră. Cetatea regilor daci era extrem de bine gândită și foarte bine păzită de nepoftiții invadatori:

„... (cetatea) nu era mare și se întindea pe culme în felul vechilor cetăți etrusce, având o lățime mai mare la bază și îngustându-se în partea ei superioară, unde se afla cu 50 de picioare mai sus decât baza. În porțiunea ei joasă se afla singura poartă de acces în fața căreia ne aflam noi. Dincolo de această poartă drumul continua spre partea opusă, unde printr-o altă poartă, ieșea afară din cetate coborând la locul sfânt al dacilor, unde se aflau templele. Deasupra acestei porți se găsea dăltuit în piatră simbolul Daciei, sub forma unui soare străpuns de un spic de grâu și străjuit de doi balauri. Sarmisegetusa în limba dacilor înseamnă „Vatra Neamului Dacic”, pentru că această cetate era aici din timpuri străvechi și mult cinstită, nu pentru că a fost și reședința regilor, căci regii daci aveau dintotdeauna reședințe în mai multe locuri din țara lor, ci pentru că era ținută ca loc sfânt, după cum arătau și templele pe care le avea, de către întreg neamul dacic, precum ne vom convinge și noi ceva mai târziu.”

După cum vedem pasajele acestea dețin în ele informații de excepție despre neamul nostru și ce era înainte pe aceste meleaguri. Nu degeaba și în zilele de azi românii sunt atrași ca de o forță nevăzută spre Munții Orăștie și spre Sarmisegetusa, pentru a se împărtăși la

izvoară, la obârșia sfântă a neamului, care peste secole multe și-a păstrat sacralitatea.

Semnificația înaltă a denumirii cetății este specifică unui neam mare și înțelept, care încă din vremuri imemorabile își are vatra aici „*cetate era aici din timpuri străvechi și mult cinstită*” și noi poporul român de azi vom spune mai mult: că ea era și este **Vatra Sacră a Neamului Dacic!**

Le era imposibil romanilor să depășească acest obstacol și acest sistem de fortificații și ziduri ale cetății Sarmisegetusa, deosebit de bine apărată.

8. Marea trădare!

După lupte crâncene care s-au dus și ziua, dar și noaptea la lumina așezărilor incendiate, împăratul nu a putut înfrânge pe daci și nici asedia cetatea Sarmisegetusei.

Acum apare din nou în scenă trădătorul Bicilius și aflăm amănunte odioase ale planului de trădare și cum a fost pus la cale:

„...mi-a fost adus Bicilius (de origine grec, infiltrat la curtea lui Decebal de mai mulți ani de către împărat), apropiatul regelui Decebal, pe care-l cunoscusem încă din timpul războiului precedent.”

Aici Traian minte, zicând că numai acum l-a cunoscut pe acest personaj, deoarece în prima parte a jurnalului recunoaște negru pe alb că Bicilius era spionul său, de la care probabil aflase despre mărimea tezaurului dacic și de aceea îl dorea atât de tare. Iată care au fost declarațiile lui atunci:

„Un rol deosebit de important în informarea noastră l-a jucat grecul Bicilis, aflat la curtea lui Decebal și ajuns aici ca tovarăș de drum al lui Dyon

Chrysostomos. De la începutul campaniei noastre am încercat să iau legătura cu dânsul, știind de la Dyon că rămăsese în Dacia. Nu am reușit de la început și datorită faptului că nu voiam să trezim suspiciunea dacilor asupra lui, pentru că îl consideram un element necesar pe viitor. Bicilis a căutat, cu multă precauție să intre în legătură cu noi. El ne-a trimis vorbă în câteva rânduri prin oameni de încredere, informându-ne despre stările de spirit descrise mai sus. Totodată ne sfătuia să nu încetăm cumva campania...”

Acesta este spionaj în toată regula, făcut de bicisnicul trădător grec, în favoarea romanilor.

„Reușind să fugă din tabăra dacilor cu câteva zile în urmă, venise acum să ne destăinuie unele lucruri care ne interesau. Ne-a arătat că cetatea este aprovizionată cu apă printr-o conductă subterană, alimentată de la izvorul pârâului ce curge în valea Sargeția, aflată în stânga noastră. Am trimis un număr de ostași, care conduși de dânsul s-au furișat cu greu pe valea bolovănoasă și, ajungând la locul de alimentare, nepăzit acum de daci, au stricat conducta, abătând apa spre vale.”

După cum vedem în Dacia au fost doi mari trădători și amândoi au fost primiți de bună credință ca oaspeți la curtea regelui dac: romanul Dyon Chrysostomos și grecul Bicilius. Aceștia amândoi din rațiuni diferite și la date diferite au spionat și i-au trădat romanilor pe daci și pe regele lor.

De aici însă mai reiese un alt aspect puțin subliniat de istorici până acum, acela al relațiilor diplomatice ale conducătorilor daci cu alte state. După cum se vede regii și conducătorii daci nu erau de fel barbari neștiutori, ci conducători extrem de capabili și abili, aflați în

permanență în relații de alianțe cu alte neamuri și alte provincii, iar pe anumiți oaspeți îi primea cum se cuvine chiar la curtea lor regală. Aveau primiți aici după cum vedem și romani și greci, dar care spre durerea lor și a noastră au devenit cei mai odioși trădători. De atunci a intrat în vocabularul dacilor cuvântul bicisnic, pe care noi îl regăsim și azi cu sensul de: om bolnăvicios și nevrednic.

Astfel a început până la urmă, prin trădare și nu prin luptă dreaptă asediul cetății Sarmisegetusa, prin privare de apă. Astfel după pregătiri intense și după mai multe zile de așteptare, romanii s-au gândit în sfârșit că este momentul să atace decisiv cetatea și să învingă pe dacii însetați. Au avut și de data aceasta parte de ceva care i-a lăsat și uluiți și cu gura căscată, adică de o mare surpriză pe care le-a rezervat-o iarăși Decebal și ai lui.

„La ivirea zorilor, în Sarmisegetusa domnea o liniște deplină. Bănuind o nouă viclenie a lui Decebal am dispus mărirea atenției ostașilor, pentru a preîntâmpina orice surpriză din partea dușmanului. Situația durând destul de mult, soarele fiind bine ridicat de acum deasupra zării, am trimis o centurie care să încerce forțarea zidurilor. Spre marea noastră uimire, în Sarmisegetusa nu se mai găsea nimeni, dacii retrăgându-se complet din cetate, după ce au luat cu ei nu numai răniții, dar chiar și pe cei morți. N-am înțeles la început cum au putut efectua această retragere, dar ne-am dat seama că au suit muntele din spatele cetății, despre care credeam că este un obstacol destul de serios pentru o astfel de manevră.”

Domnule Traian, te ai pus cu dacii, care cunoșteau zona ca pe buzunarele lor? După câte dovezi de istețime ți-au dat dacii puteai ști că-ți vor scăpa printre... degete!

Asta da păcăleală din nou, pe care marele împărat o primea de la daci. Era de râsul lumii! Marele împărat stătuse la porțile cetății zile în șir, asediind o cetate goală, crezând că între timp Decebal cu ai lui se prăpădesc de sete. Păi, se poate domnule Traian, să-i subestimezi chiar așa pe daci?

Dacii ce făcuseră? Jucaseră iarăși... o piesă de teatru! Dacii iarăși au pus la cale o farsă în toată regula, prin care au adormit vigilența romanilor.

Văzând trădarea lui Bicilius și pericolul iminent, regele dac a decis că nu trebuie să-și sacrifice oștenii fără rost și a hotărât imediat retragerea din cetate, cu tot ceea ce se putea lua și trece peste munți în zona liberă. După evacuarea generală, în cetate au rămas o mână de oameni care au jucat... ultimul act al piesei! Ei au aprins multe focuri, făceau mare zarvă și tămbălău, ca să se creadă că toată suflarea este prezentă. Probabil că nu degeaba s-a născut personajul Păcală în neamul nostru cu toate poveștile lui pline de învățăminte. El îi are de bunici pe daci și istețimea lor. Numai aici la noi putea să apară un așa erou și personaj de poveste.

Așa l-au dus cu zăhărelul câțiva oșteni daci pe împăratul Traian, multe zile, căci acesta stătea răbdător la porțile cetății, așteptând că doar, doar dacii nemaiputând de sete vor ataca ei primii:

„Tăind conducta de aprovizionare cu apă speram să silim pe daci să dea o luptă decisivă, prin care să încerce străpungerea blocadei noastre. Acest lucru nu s-a întâmplat, întrucât se pare că aveau provizii de apă în cetate.”

Și Traian aștepta liniștit după logica lui simplă să li se termine dacilor rezerva de apă:

„Dar situația asta nu putea dura la infinit...”

Ce vreți, dacii de dincolo de ziduri jucau teatru perfect zile-n șir! Atâtea zile au jucat, câte au fost necesare ca regele, preoții și toți conducătorii lor daci să ajungă în siguranță la o nouă reședință, aflată în zona neocupată de romani, deoarece am văzut că regii daci aveau mai multe reședințe pe teritoriul Daciei, dintre care unele foarte secrete.

Romanii stăteau liniștiți și ascultau atent tot ce se auzea de dincolo de zidurile dacilor:

„...după cum ne-am putut da seama din vorbele și agitația de dincolo de ziduri, în seara primei zile a idelilor lui august s-a împărțit celor din cetate ultima rație de apă.”

Această veste „teatrală”, îl determină pe împărat să dea semnalul de asalt cu toate forțele:

„Știind acum că situația lor a devenit critică, am dat dispozițiile ca a doua zi să încercăm un asalt asupra cetății, în care lipsa apei avea să se facă din plin simțită.”

...Și astfel marele împărat a atacat cu toate forțele lui concentrate din Dacia... o cetate goală!!! Strașnică păcăleală! Admirabili au fost luptătorii daci!

Văzând cum au decurs lucrurile la cetatea Sarmisegetusa, mai poate vre-un român să nu admire geniul dac, istețimea luptătorilor și marea înțelepciune care îi caracteriza pe daci? Mai vrea careva să fie de origine roman?...

9. Sanctuarele dacice erau spații sacre!

Tot între aceste paragrafe ale manuscrisului regăsim o descriere a sanctuarelor dacice, care au fost și sunt atât de mult studiate de către arheologi și inițiații din ziua de azi:

„Locul sfânt al dacilor se compune din două terase, pe terasa cea mai joasă aflându-se un templu mic, iar pe terasa superioară unul mare. Templele erau susținute de stâlpi groși de lemn, așezați pe discuri de piatră, cu acoperiș de șindrilă și pereți din bârne cioplite. Pe terasa superioară se aflau mai multe lucruri ciudate din piatră, atrăgându-mi atenția mai ales un cerc mare, de peste 400 de pași, alcătuit din pietre și bârne, al cărui rost nu l-am înțeles. Cele două terase erau protejate de un turn fortificat, care nu permitea pătrunderea în cetate din această parte. În această incintă se desfășurau ceremonii în diverse perioade ale anului, legate de activitatea oierilor daci. Cum am aflat mai târziu, la cercul de pietre și la celelalte construcții, preoții dacilor urmăreau mersul soarelui și stelelor, stabilind timpul la care să urce și să coboare oile la munte și altele asemenea de trebuință. Cu toate că dacii cred în diferiți zei, cărora li se închină la anumite prilejuri, nu-i țin în cinste deosebită, apelând rar la bunăvoința lor, pentru că acela căruia îi dau cea mai mare considerație este Jupiter, Tatăl zeilor, pe care ei îl numesc Zeu al Lumii, ferindu-se să-I pronunțe adevăratul nume. La acest Zeu apelează pentru cererile lor, pe care nu I le fac direct, ci prin intermediul unui străvechi învățător ce le-a descoperit tainele divine și i-a învățat să cinstească și să se roage Zeului Lumii. Acesta numit de daci Zamolxes, face oficiul de intermediar al oamenilor pe lângă Zeul Lumii, înfățișând marelui zeu necazurile și dorințele celor ce i se închină. De aceea Zamolxe este cinstit în aceiași măsură ca și Zeul Lumii, fără însă a-l confunda cu acesta. Dacii nu-și prezintă zeul sub un anume chip, ci îl cinstesc, întocmai ca parții, sub forma unei flăcări ce arde sub forma unei flăcări ce arde pururi în templele

lor. Din cauza respectului deosebit ce îl arată zeului și proorocului lor, dacii îi țin la mare cinste și pe preoții acestui zeu și nu ies din cuvântul lor. Aceștia le dau învățături practice și îi instruiesc chiar și pe linie militară. Pentru ca populația de rând să memoreze mai ușor, ei le predau cântând aceste învățături și reguli de viață.”

Aceste paragrafe aduc în prim plan monoteismul, credința dacilor într-o forță Divină unică, sub ascultarea căreia se află întreaga lume. Apoi se înțelege foarte clar că Zamolxe era considerat trimis pe pământ al Divinității. În concluzie, **religia dacilor era cea mai înaltă și cea mai aproape de adevăr religie a acelor lumi antice.**

Mai aflăm de asemenea date extrem de prețioase despre Zamolxe, care a fost un mare învățător în poporul dac, ascultat de aceștia și care avea preoții săi, aceia care duceau mai departe învățătura în popor și care vegheau la respectarea legii pe tot teritoriul Daciei. După cum vedem acești preoți erau foarte cinstiți și respectați, dar și excelenți luptători. Întrucât dacii puneau mai presus de orice pe Cel Preaînalt și ascultarea de legea Sa, aici viața era îmbelșugată cu tot ceea ce le era de trebuință și dacă ne gândim cât aur dețineau, vom spune fără a greși că erau cei mai bogați de pe planetă. Vedem cum o stare corectă de credință și de spiritualitate, atrage după sine pe termen lung o stare de bine și de bogăție materială. Astfel se împlinea atunci ceea ce a spus Domnul Iisus Christos mai târziu: „Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și vi se vor da vouă toate pe deasupra.”

Un popor sau un individ nu poate ajunge la bine și bunăstare în afara lui Dumnezeu. Acesta este un răspuns clar pentru toată lumea, pentru aceia la care nu li se

încheagă nicicum afacerile, nu le merge bine sau acelora care pierd brusc totul. Dacă afacerea nu este morală, în mod sigur ea se va năruî. Ajutorul, acei oameni nu trebuie să-l caute pe la vrăjitoare și descântătoare, ci trebuie să-l caute la Dumnezeu, de la care să ceară o binecuvântare pentru începerea unei afaceri bune. Dar câți procedează așa? Câți sunt dispuși să facă afaceri corecte în concordanță cu legea? Cei care procedează greșit pierd, iar cei ce procedează corect prosperă. Mai devreme sau mai târziu dreptatea Divină se instalează.

Marele învățător al neamului nostru Zamolxe, a vorbit și atunci demult și a vorbit de multe ori și după aceea și vorbește și în prezent celor ce vor să audă și să asculte. Și acum ca și atunci el ne îndrumă și ne îndeamnă la credința în Cel Preaînalt și la ascultare de Legea Sa. Noi trebuie să-l prețuim pe marele străbun, nu sub formă de idolatrie, ci așezându-l în rândul Sfinților, că el pe pământ fiind pe Dumnezeu a slujit, bineînțeles la nivelul cunoașterii de atunci a oamenilor. Zamolxe a fost și un mare inițiat, a fost și este și azi un mare maestru, care și azi are mulți ucenici la Școala sa astrală.

După cum am mai spus și mai sus, Traian cumula și funcția de mare preot la romani și deci era foarte interesat să cunoască în amănunțime un sistem de organizare al preoților daci și doctrinele lor, pe care tot timpul le compara cu ale sale. De aceea a rămas totul atât de clar consemnat în documente și multe sunt demne de crezare.

Mirat de obiectele de piatră din partea sacră a cetății Sarmisegetusa, pe care nu le-a înțeles deloc, dar despre care a aflat că au scop astronomic și astrologic, Traian ia hotărârea să lase totul intact, simțind că aici este ceva de o mare importanță:

„Am aprins tot ceea ce se putea arde în cetate, dar nu și incinta templelor, **înțelegând prea bine utilitatea lor în îndrumarea activității de fiecare zi, pe care nu voiam să o tulburăm, ci dimpotrivă să o protejăm.**”

Aici avem din nou o dovadă importantă pentru noi, prin care se face dovada că pe împărat nu îl interesa să schimbe ceva din credința acestui popor, ci l-a lăsat în legea și credința lui milenară și nici nu a căutat să-l înlocuiască pe Zeul Lumii sau pe Zamolxe cu altă zeitate romană.

Romanii au adus cu ei toți zeii lor și toți idoli lor, deoarece Traian fiind și pontif se tot închina la ei, și deci au făcut-o și subalternii lui, iar pe de altă parte Traian tot aducea jertfe acestor zeități pentru a fi protejat de vicisitudinile traiului în Dacia. Soldații romani care scăpaseră cu viață din luptele cu dacii, normal că pupau toată ziua pe zeii lor fiindu-le recunoscători că mai trăiau. Toți romanii simțeau nevoia să se înconjoare în mod protector cu cât mai mulți zei de ai lor, ca să fie siguri că vor scăpa vii din Dacia. Deci iarăși se vede că nu romanii erau mulți, ci zeii și idoli cu care s-au înconjurat ei de frică și de teamă, invocându-i mereu de protectori. Pe urmă, nu aveau nici un interes să le ofere dacilor pe zeii lor, destinați să-i protejeze numai pe ei și astfel ei să-și păstreze puterea neștirbită. Dimpotrivă pe unde ajungeau ca și cuceritori, romanii căutau să-și însușească ei pe zeii protectori ai locurilor respective și ai popoarelor respective, care din acel moment, acei zei, să le acorde lor, romanilor, protecția cuvenită și puterea.

Deci Traian nu voia să romanizeze pe nimeni și nici nu venise deloc aici cu acest gând. El căuta aurul mult dorit și ce mai putea eventual lua.

Datorită acestei atitudini a lui, chiar după ocuparea cetății, când o dată pe an dacii urcau spre munți pentru marile ceremoniale el nu ia împiedicat mult timp să facă acest lucru. După cum s-a văzut chiar și dacii ocupați își practicau liberi credința și tradițiile lor în Dacia. Singurii care se închinau la alte zeități străine erau soldații romani și împăratul lor, deoarece toți dacii se închinau Celui Preaînalt și lui Zamolxe. Deci avem aici încă o dată o dovadă solidă care răstoarnă tot eșafodajul cu romanizarea și latinizarea din Dacia.

10. Zamolxe, înalt Trimis Ceresc în poporul dac, aducătorul legii!

Ne aflăm în fața unor documente de o importanță mare pentru neamul nostru și pentru înțelegerea a ceea ce au fost ei. În ziua de azi toți creștinii știu și cunosc faptul că flacăra este simbolul Sfântului Duh și aceasta ne ajută să înțelegem că Zamolxe a fost una din cele 7 flăcări de lumină de dinaintea Tronului lui Dumnezeu, așa după cum este nominalizat în anumite cărți inițiatice. Aceste Spirite flăcări, au fost trimise pe Pământ la diferite popoare pentru a le da învățătură și a-i lumina. Legătura lui Zamolxe cu Dumnezeu și cu Sfântul Duh este clară, deoarece el era și mare proroc și în toate timpurile proroci au fost sub inspirația Sfântului Duh.

El a fost și Spirit Superior, dar a fost și om, iar ca om în condițiile de pe Pământ el a ajuns la desăvârșire. Aceste date, duc la confirmarea faptului că Zamolxe a fost cel care l-a învățat pe Pytagora inițiatice și nu invers, dar școala de metafizică de la Crotona s-a făcut sub numele lui Pytagora.

Pe parcursul acestei cărți nu am păstrat formula de pronunție și scriere a lui Traian în ceea ce îl privește pe

Zamolxe. El spunea Zalmoxes, ceea ce nu era corect în limba dacă, pe care după cum am văzut el nu o pronunța chiar cum trebuie. El scria și pronunța cum putea el pe limba lui și nu exact așa cum ziceau dacii. După toate datele pe care le avem, confirmate de mai multe ori pe cale subtilă, denumirea corectă a marelui străbun este aceasta ZAMOLXE. Numele său este o reuniune de trei cuvinte primordiale străvechi: Za Mo Lxe.

Za = legătură dintr-un lanț, în cazul nostru cel ce asigură legătura, trimisul, reprezentantul, solul ceresc pe Pământ al Divinității.

Mo = în credința și limbajul străvechi îl desemnează pe cel ce învăluiește, pe cel ce învață și întărește, cel ce dă putere, rezistență, cel ce dă tărie, care este asimilat Duhului Sfânt actual.

Lxe = semnifică Legea - Lex, învățătura tainică, regulile de viață care trebuie respectate, învățătura cea mai înaltă, educația în spiritul Legilor Divine.

Cu alte cuvinte Zamolxe a fost un mare Învățător Ceresc, un Trimis Ceresc în neamul nostru, cu rolul de a aduce cunoașterea Legii și de a educa. După cum vedem el și-a îndeplinit cu multă cinste acest rol al vieții lui. Acestui mare Spirit Ceresc – Zamolxe, noi îi datorăm tot respectul nostru pentru minunata moștenire care ne-a lăsat-o.

Dacă Zamolxe a adus în Dacia asemenea învățături înalte, după cum le vedem amintite în aceste note ale lui Traian, înseamnă că el a avut și cui să le predea. Înseamnă că aici în Dacia străveche avem de a face cu o populație extrem de inteligentă, care le-a înțeles și le-a aplicat cu sfințenie aceste Legi. Din acest respect deplin față de Cer și de Lege și-au tras dacii tăria și dănuirea lor de mii de ani ca popor.

Traian a rămas tot timpul surprins de toate aceste lucruri de excepție pe care le-a întâlnit și le-a aflat în Dacia la tot pasul, unde el se aștepta să găsească oameni neevoluați și de aceea el le descrie și le consemnează până în cele mai mici detalii, lăsând să transpară tot timpul uimirea sa. Aceasta conduce la concluzia clară că romanii nu le erau superiori dacilor din nici un punct de vedere, ci dimpotrivă dacii erau din punct de vedere spiritual și al cunoștințelor științifice mai presus decât romanii, iar moralitatea dacilor și ascultarea de Legile Divine era ireproșabilă. Astfel stând lucrurile probabil că Dumnezeu a vrut să dea romanilor și o mare lecție de viață aici în Dacia.

Romanii nu au avut ce învăța pe populația dacă de aici, nici măcar limba, deoarece latina lor era extrem de asemănătoare cu a dacilor, în schimb ei au avut ce învăța de la daci. Deci iarăși și iarăși spunem că nu a existat nici un fel de romanizare. Și spunem atâta până când cineva ne va auzi și ne va lua în seamă, căci starea actuală de fapt nu mai poate continua în cărțile noastre de istorie.

11. O mare parte a Daciei a rămas liberă!

La cetatea Sarmisegetusei romanii au încercat să-i urmărească pe daci și au avut surpriza să găsească o cetate geamănă pe alt versant, care azi se numește Fețele Albe:

„Pierzând urmele dacilor s-au întors (soldații romani), dar la înapoiere ne-au comunicat că în fața Sarmisegetusei, dincolo de valea aflată în stânga noastră, după cum am amintit, se afla o cetate geamănă. Trimițând unități în cercetare, s-a văzut că și aceasta fusese prăsită de daci.”

Chiar dacă au ocupat vremelnic capitala, în mâna romanilor nu a ajuns nici regele și nici conducătorii daci militari și nici tezaurul. O parte din populația dacă a fost nevoită să se supună romanilor, dar nu au făcut-o cu inima ușoară:

„În rândul celor care au înțeles să se supună stăpânirii romane nu s-a aflat însă nici un tarabostes. Erau doar comatesi care veniseră la noi din dorința de a le da posibilitatea să-și îngrijească turmele în continuare și să coboare din munți la vremea potrivită pentru a le duce la iernat în câmpiile unde curge Tisa.”

În concluzie, o mare parte din Dacia a rămas liberă, teritorii în care s-au retras conducătorii daci cu toate armatele lor:

„Noua noastră provincie Dacia nu cuprindea în totalitate vechiul regat al lui Decebal. **Importante părți, spre miazănoapte și răsărit, au rămas în afară**, dar ele nu prezentau interes pentru noi.”

Dacii erau foarte greu de menținut sub stăpânire romană, chiar și mica porțiune ocupată și acesta este motivul pentru care Traian nu mai avea chef să se lupte și să cucerească și restul.

În aceste zone libere dacii și-au continuat nestingheriți traiul și obiceiurile lor și tot de aici au început o luptă tenace, continuă și dârză, care să slăbească stăpânirea romană în Dacia ocupată.

Traian nu a intervenit prea mult în stilul de viață al autohtonilor daci în zona ocupată, ci a fost interesat numai de aur. În acest manuscris nu există nicăieri referiri la faptul că Traian ar fi găsit tezaurul dacilor. Dacă el ar fi reușit acest lucru am fi găsit aici în acest jurnal pagini întregi care să consemneze acest lucru.

Ajuns Traian împărat în cetatea dacilor Sarmisegetusa, bineînțeles că a început să caute fabulosul tezaur dac, dar nu a găsit nimic, decât o cetate amenajată extrem de eficient, dar de o mare simplitate, fără nici un fel de lux regal. Dezamăgit și din nou păcălit, împăratul își va concentra acum toate forțele spre jaf.

12. Marele jaf!

Acest mare împărat a fost cel mai mare jefuitor al tuturor timpurilor. Și-a canalizat toate legiunile și toate eforturile spre a ajunge în regiunile aurifere pe care le știa pe de rost de la informatorii săi, în zona Munților Apuseni și să-și ia de aici cât mai mult aur:

„De aici am pornit în susul văii râului Ampelus (Ampoiul) și am ajuns în regiunea de unde își extrăgeau dacii aurul. Am dat aici o atenție deosebită organizării și exploatării aurului mult râvnit, la care ajunseserăm în sfârșit, după atâta trudă, **fiind după părerea mea regiunea auriferă cea mai bogată din lume**”

Acum să judecăm cinstit! Un mare împărat face eforturi uriașe să ajungă în Apuseni la noi și pentru aceasta nu precupețește nici materiale și nici vieți de soldați romani, numai și numai pentru a acapara aurul de aici. Ochiul lui lacom era experimentat, căci prin imperiul lui jefuise cam tot ce se putea. Când el decretează fără echivoc, că este „**după părerea mea regiunea auriferă cea mai bogată din lume**” noi chiar trebuie să luăm aminte și să credem că era cea mai bogată. Și poate că mai este și astăzi... Aceasta explică goana după aurul de la Roșia Montană, că și acum ca și atunci, iarăși au năvălit jefuitorii...

Acest împărat lacom lua ceva ce nu i se cuvenea lui. Dumnezeu a pus aceste bogății inestimabile în pământurile dacilor, deci lor li se cuveneau prin drept Divin, căci Dumnezeu în marea Lui înțelepciune a hotărât unde anume să se așeze pe acest pământ fiecare popor și cât ținut să stăpânească și cu ce bogății. Încălcând teritoriul Daciei și jefuind, Traian aducea atingere unui drept Divin al dacilor.

Dar românii au o vorbă, cum că „Pământul este rotund și istoria se repetă!”. Se repetă exact aceleași evenimente după mii de ani. În aceste zile asistăm în zona Roșia Montană la un alt jaf de proporții uriașe, al celui mai mare zăcământ aurifer, unde populația autohtonă este alungată prin tot felul de procedee josnice, pământurile și casele le sunt „cumpărate” cu japca, tocmai pentru a se pune mâna pe acest tezaur natural inestimabil și pe aurul și argintul de aici. Acum nu mai avem de a face cu romani lacomi, ci cu canadieni lipsiți de scrupule și moralitate, care au cumpărat cu bani grei sufletele câtorva oameni din zonă, care le fac jocurile în mod inconștient. Peste aceștia, care în mod deliberat jefuiesc aurul cuvenit poporului și neamului nostru, și pe aceia care participă conștient la această monstruoșitate, nu-i mai putem înțelege din ce neam fac parte. Dar știm că Dumnezeu îi va pedepsi pe toți după cum li se cuvine la vremea lor, deoarece Bunul Dumnezeu acum este revenit din nou pe Pământ și a adus cu El și răsplata Sa pentru fiecare, după cum a făcut. Și mai știm că vânzătorii de neam și de țară în vecii vecilor nu au odihnă...

Dacă romanilor li se cuvenea această bogăție, atunci Dumnezeu, care știe cum să răsplătească fiecăruia, lor le-ar fi dat aceste zăcăminte valoroase.

Dacă celor din Canada li s-ar fi convenit acest aur, atunci în munții din Canada s-ar fi regăsit aceste zăcămintele inestimabile. Dar Dumnezeu le-a pus aceste bogății într-o țară simplă, cu un popor viteaz și ascultător de Legea Sa și acești Munți și în ziua de azi sunt în România. Aurul aflat în munții noștri este un dar, **pentru binele acestui popor** și nu pentru a fi extras și să ia drumul marilor cazinouri străine și să crească puterea aceluia care îl sfidează pe Dumnezeu. „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă.” și facem plecăciuni prin cancelarii străine, când noi de fapt suntem națiunea cea mai bogată din lume și material și spiritual!

În zilele noastre avem din nou la conducerea statului un Traian (Băsescu), dar care după cum vedem deși ne-a urat „Să trăiți bine!” a uitat să specifice cine: noi românii, americanii sau canadienii? Poate până la urmă vom afla cine, deoarece românii o duc din ce în ce mai rău și din acest motiv populația română este în scădere dramatică, iar românii după cum vedem, oricâtă bere beau zilnic, tot nu ajung la salariul președintelui, după cum se arată într-o reclamă de televiziune. Totuși ca să vadă el în sfârșit realitatea, îi dorim președintelui să trăiască măcar o lună de zile ca un pensionar care are o pensie de un milion jumătate și să stea în chirie. Să-l vedem atunci ce va mai mânca și cum o va duce și cum ne va mai saluta.

Noi am crezut că dacă vine la cârmă un marinar, atunci el este și capabil să conducă corabia aceasta, dar după cum vedem dânsul iubește numai litoralul și cadănele și nicidecum Munții Apuseni și pe moți. Diferența dintre un om de afaceri cinstit și un jefuitor este ușor de făcut, și noi așteptăm de la noul nostru ales

pe cale democratică să aplice legea și să stopeze acest jaf inadmisibil și să readucă în proprietatea statului acest zăcământ aurifer de excepție, care este o bogăție națională și nu una personală. Domnule timonier, pe când vira?!

Traianul cel roman din vechime, s-a ocupat cu înfrigurare de a extrage cât mai grabnic aurul și de a-l expedia spre Roma lui:

„Am urgentat aici lucrările, deoarece imperiul era secătuit de aur încă din domniile care m-au succedat și pentru că acesta era scopul războaielor pe care le-am purtat.”

Este o a doua declarație clară, cum că aurul dacilor trebuia cu orice preț să salveze imperiul roman slăbit și în clătinare deplină. El nu putea să fie un împărat glorios într-un imperiu în pragul prăbușirii, că nu-l credea nimeni. El ținea foarte mult la propria lui imagine după cum am văzut mai sus și se dorea să fie, sau măcar să pară, cel mai puternic om al lumii. Pentru aceasta a făcut el orice, a cotropit, a jefuit, a ucis, a mințit, a corupt, oriunde s-a aflat, de sus până jos și în lung și în lat. El nu avea timp de romanizare și latinizare și nici nu l-a interesat așa ceva, deoarece era ocupat cu aurul și căratul lui la Roma.

El a delimitat o porțiune din teritoriul Daciei care cuprindea zonele aurifere, pe unde a ridicat tot felul de castre de pază, care erau la mică distanță unele de altele, deoarece vroia să păzească bine convoaiele ce le trimitea spre imperiu. Castrele nu erau multe pentru că erau mulți romani, ci din cauză că ei erau puțini dar deși dacă putem spune așa, și astfel vroiau să se apere mai bine, întrucât Traian cunoștea preabine puterea dacilor liberi.

Numărul mare al castrelor romane, nouă ne arată cam ce jefuia Traian și din ce zonă a Daciei și nicidecum cât de mare civilizator era. Drumurile romane pietruite din Dacia arată nu cât de înfloritoare era civilizația romană, ci cam câte care de luptă și de transport avea aduse împăratul în Dacia, deoarece aceste vehicule de care el era mândru, pe drumurile dacilor nepietruite se împotmoleau până în osii, rămânând întepenite. Scopul lui declarat era ca pe aceste drumuri să transporte rapid bogățiile din Dacia spre Roma imperială. Deci nu credem că aceste drumuri romane ar trebui să fie o mândrie națională, ci o jale națională ...

13. Lăudatele castrele romane, au avut rol de jaf și asuprire!

Și jaful lui Traian s-a dezlănțuit în toate zonele, luând calea imperiului pe lângă aur, sarea, lemnul, grâul și tot ce se mai putea căra. Toate așezările romane întemeiate în Dacia erau castre făcute cu scopul clar mărturisit de a păzi convoaiele aurifere care plecau neconținut spre Roma. Iată mărturiile sale:

„Așa cum am arătat, la ridicarea castrelor am căutat să asigurăm în primul rând exploatarea aurului dacic și transportul la Roma.”

A crezut cineva că Traian a construit castre, cetăți, așezări întregi cu rol civilizator, unde să-i culturalizeze pe daci, să le facă școli unde să-i învețe limba latină sau greacă, matematică și fizică sau mai știu eu ce? Cine a crezut așa ceva s-a înșelat amarnic, deoarece mai sus avem chiar mărturia împăratului care îi contrazice, iar prin aceasta teoriile lor rămân goale de conținut.

A crezut cineva măcar o clipă că odiosul împărat a vrut binele populației de rând autohtone s-au că s-a

străduit să-i facă cetățeni romani, din daci cum erau, dându-le câte o medalie sau diplomă? Iar s-a înșelat, căci pe aceștia i-a asuprit Traian cel mai tare:

„Dar am mai încercat să obțin și alte avantaje din așezarea acestor castre. Unele aveau drept scop să controleze vămile ce aveam de gând să le înființez în drumul turmelor, la trecerea lor de la câmpie la munte și invers. Dat fiind numărul mare de animale și socotind chiar o taxă foarte mică pentru fiecare, tezaurul roman ar fi avut de încasat sume substanțiale...”

Ne putem da seama cam ce gândeau oierii dacii, obligați să plătească pentru fiecare oaie, de fiecare dată la trecerea cu turmele prin aceste vămi, taxă împăratului, când turmele lor erau de mii de oi. Ne cam dăm seama cum i-a sărăcit pe aceștia împăratul cel roman, pe care bieții de ei și azi trebuie să-l cânte în imn.

Ba mai mult, împăratul le-a luat și sarea acestor oieri daci, știind că sănătatea animalelor lor depindea de aceasta și iar le-a pus vamă și pe sare. Iar oierii daci probabil că i-au gândit în consecință ...că deduceți singuri ce, la adresa acestei „romanizări” practice de tip... jaf și asuprire. Și imnul nostru de azi zice despre Traian: „triumfător în lupte”! În care lupte oameni buni, împotriva a`lor noștri? Adică noi ne bucurăm că ei ne-au ocupat vremelnice și ne-au stors de tot ce au putut?

Este sigur cazul, „acum ori niciodată să dăm dovezi la lume, că-n aste mâni mai curge un sânge” dar **de dac adevărat, de traco-geto-dac, acel neam puternic, demn și viteaz de altădată!** Să reintrăm în fâgașul nostru firesc... Să mergem din nou la Obârșii, la izvoarele neamului nostru, să facem acolo curățenie și să lăsăm apoi din nou, ca apa aceea limpede, curată și binecuvântată să curgă din nou prin istoria noastră

națională... Și din nou să răsară în toată strălucirea sa Steaua Neamului nostru, că sunt vremuri mari...

Iată alte dovezi despre cum a jefuit împăratul sistematic pe străbunii noștri:

„Am pus posturi de vamă atât pe valea râului Maris (Mureș) la Micia, cât și pe valea Alutei...”

„Pentru câmpia Tisei, unde controlul nostru putea fi mai eficient am fixat vămi la Dierna, Praetrorium, Ponce Augusti, Colonia Dacica, Micia, Ampelum.”

După cum vedem „bădița” Traian, „s-a ridicat mai an” și storcea din greu populația autohtonă, adică pe strămoșii noștri daci. Dacii de bucurie s-au gândit să-l bage în plugușor pe Traian și astfel ei îi cântau de anul nou, cât de frumos trage el brazda, care apoi a devenit „valul lui Traian” și care avea scopul declarat de a bloca pe oieri cu turmele lor, spre a nu mai ajunge pe pășunile înalte. Nu vi se pare că toate acestea sunt cam anapoda? Și totuși acestea există în folclorul românesc, introduse de răuvoitori și colindate an de an de anul nou. Cine crede că aceste versuri le-au făcut ciobanii noștri, crede foarte greșit și cine crede că ele fac parte din folclorul românesc autentic, iarăși crede foarte greșit. Vedeți, dacă omul nu priveghează, cât de ușor se poate pomeni cu „dușmanul” în casă și mai ales sub ce formă perfidă?

Alte dovezi grăitoare:

„În spatele viitorului limes (frontieră) am ridicat marele castru Porolisum (Moigrad jud. Sălaj). Între Porolisum și Potaisa (Turda) am început construcția unui drum destinat deplasării rapide a trupelor noastre în eventualitatea unui atac asupra minelor de aur din această direcție.”

A crezut cineva că aici la Porolisum sau la Potaisa erau focare ale culturii romane, unde se recitau versuri

glorioase în limba latină? Ei, iată că nu era! Probabil că era un fel de vest sălbatic cu un fel de „cauboi romani”, care nu visau zi și noapte decât numai aur și aur.

Altă mostră:

„Principalul castru aflat pe acest drum este Napoca, lângă care se află și un important centru de exploatare a sării (Cojocna).”

Și pe care bineînțeles că romanii s-au grăbit să pună vamă, spre disperarea localnicilor. Napoca nu a fost niciodată un centru al culturii și civilizației romane, ci un centru al jafului, foarte bine păzit, jaf practicat de romani în Dacia. Că se lăfăiau pe aici câțiva îmbogățiți de-ai lor, nu înseamnă că ne-au adus și civilizația lor, ceea ce după cum am văzut nu era cuprinsă în planurile împărătești.

Aurul și grija pentru el, nu-i dădea pace împăratului roman nici zi și nici noapte, nici iarnă și nici vară, așa că a trebuit să stea peste iarnă la Romula (loc. Reșca din Oltenia):

„... am considerat că nu pot pleca la Roma și iarna am petrecut-o aici, pe valea Alutei (Oltului), la Romula, ca să pot interveni cu repeziciune dacă ar fi fost nevoie.”

După cum vedem toate aceste castre ridicate de romani aveau exclusiv rolul de a militariza provincia în care veniseră 200 000 de soldați romani și de a păzi convoaiele care mergeau spre Roma sau de a facilita stoarcerea populației autohtone de bani și produse prin aceste nenumărate vămi.

Interesant este că toate aceste denumiri de castre de tristă amintire, până la urmă poporul le-a dat uitării, dar după un timp tot un personaj de tristă amintire și puțin informat de consilierii săi istorici, a readus în actualitate denumirile acestea romane ale castrelor, ținându-le iarăși la mare cinste și înscriindu-le pe toate hărțile României.

Acceptându-le pe acestea, înseamnă că ne-am acceptat cuceritorul, ba mai mult l-am declarat ca fiind și de-al nostru, ceea ce este o mare eroare politică, istorică, lingvistică și mai ales morală. Tot ceea ce a construit Traian aici, nu a făcut de dragul dacilor, ci de dragul lui personal și toate drumurile pe care le-a construit nu le-a făcut de dragul civilizației și pentru înflorirea Daciei, ci pentru a căra rapid și eficient bogățiile imense pe care pusese mâna și care pe limba dacilor se numește JAF! Pe acest om îl cinstim noi azi, la aceste construcții ne închinăm noi azi pomenindu-le pe toate hărțile și pe toate frontispiciile și pe toate plicurile poștale? Toate aceste denumiri trebuiesc reanalizate cu responsabilitate și care nu sunt de ale noastre, să fie radiate din Registrul Român al Demnității Umane!

14. Incognito în Dacia!

Și acum să vedem ce făceau dacii după ce s-au retras de la Sarmisegetusa? Unde erau dacii liberi și cu ce se ocupau?

După cum am văzut regele Decebal era de negăsit, după cum nu erau de găsit tarabostesii, adică conducătorii luptătorilor daci. Exista numai o bănuială a romanilor cam pe unde ar putea ei fi, căci Traian zice:

„...Decebal, care între timp se retrăsese în părțile unde încă nu ajunseseră legiunile...”

„În tot acest timp n-am reușit să dăm de urma regelui Decebal, care, după unele informații, ar fi părăsit hotarele noii noastre provincii.”

Hotarele acestei noi provincii provenite din Dacia, le regăsim pe valea râului Someș:

„Rămăsese deschisă doar partea din nordul râului Samus (Someș), unde era limita provinciei noastre.

Acolo între munții de la miazănoapte și cei de la apus, valea râului Samus era largă, într-o regiune deluroasă destul de întinsă, care permite oierilor să scape de sub privegherea noastră.”

Pe această linie romanii și-au întărit noua graniță cu castrele Porolisum, Potaisa și Napoca. Mai găsim Munții Apuseni cu regiuni întinse libere:

„...o parte dintre ei s-au retras pe culmile munților de la apus (Munții Apuseni), care despart regiunile muntoase ale Daciei de câmpia Tisei, unde au încercat să trăiască sustrăgându-se autorității noastre. După informațiile pe care le-am căpătat, în locurile muntoase în care s-au așezat, aflate la mare înălțime și cu un climat aspru, neprielnic culturilor agricole, au încercat să cultive pământul sărăcăcios și să-și continue îndeletnicirile de la câmpie, acești daci nefiind oieri ca și ceilalți frați ai lor. ...fiind convins că nu vor putea rezista mult timp în condițiile în care trăiesc, nu am dat importanță acestui fapt.”

Dumnezeu i-a luminat pe acești daci să se refugieze acolo în Munții Apuseni și să-și ducă traiul mai departe, cu demnitate, în cele mai aspre condiții și astfel au apărut moșii apusenilor, populație curată, demnă și în ascultare de Lege de când lumea. Și nu au pierit nici atunci și nu vor pieri nici acum, căci stirpea din neamul dac nu piere niciodată! Că mâna tare a lui Dumnezeu i-a păzit și îi păzește pe români, și moșii de veacuri stau de pază în Carpați cu căciulile lor pe frunți! Și-o mai fi și cum vrem noi, liberi la noi acasă și fără jug străin! Vremea trece, vremea vine, dar dacii rămân...

Romanii simțeau pretutindeni clocotind mânia dacilor împotriva lor:

„...simțeam mocnind sub picioarele noastre focul unei revolte pregătite încet și cu răbdare.”

Aparenta înfrângere nu i-a demoralizat deloc pe dacii, deoarece din zona lor liberă ei erau foarte activi și făceau zile nu grele, ci foarte grele romanilor:

„Recunoșteam de multe ori, în felul cum se agitau dacii, mâna lui Decebal, despre care eram informat că revenise în repetate rânduri, pe ascuns, în provincia ocupată.”

Adică incognito! După cum vedem cu toate restricțiile imperiale, Decebal se plimba liniștit prin Dacia de câte ori era nevoie îmbărbătându-și oamenii aflați sub ocupație, neputând fi oprit de nimeni și de nimic. Toate aceste deplasări ale sale aveau un rost foarte bine definit, iar romanilor le crea multe greutateți după cum vedem din însemnările Traianului:

„Provincia Dacia trebuia asigurată în primul rând împotriva dacilor care nu au fost cuprinși în ea, aflându-se în afara munților.”

Deci nefastul împărat, recunoaște iarăși că erau regiuni întinse neocupate, unde se aflau dacii liberi. În mod sigur ele erau mult mai întinse decât recunoaște împăratul și dacii liberi erau mult mai mulți decât spune el și iată de ce: romanii au construit foarte multe castre de pază, ceea ce înseamnă că erau foarte des atacați de către dacii liberi. În altă parte spune:

„De asemenea, erau și pentru noi mai greu de supravegheat eventualele pătrunderi ale dacilor necuprinși în provincie, dacă aceștia încercau să cotopească teritoriul de sub stăpânirea noastră. Așa că am hotărât să ridic un limes (frontieră pe zona Porolisum - Potaisa) bine întărit, care să corespundă scopului nostru.”

Câtă obrăznicie aici la împăratul acesta! Adică dacii care își vroiau casele și pământurile înapoi erau cotropitori? Unde? Pe propriile lor pământuri pentru care luptau? Cum de nu i-o fi fost greu condeiuul când a scris așa ceva împăratul acesta odios?

Adevărul este că numai liniște nu aveau romanii aceștia din zona limesului (frontieră), căci am văzut că dacii erau ași în hărțuieli și ambuscade. Normal că era îngrijorat Traian de situație și pierdea teren, că doară rămăseseră cu regele dac cei mai viteji luptători și oamenii săi cei mai devotați. Ei nu stăteau degeaba cu mâinile în sân, că nu-i caracteriza așa ceva. Cu așa viteji daci înăuntru țării și în afară, împăratul Traian nu prea putea stăpâni noua sa provincie.

„Am avut în acest război aproape 200 000 de ostași și arăt acest lucru pentru ca să fie limpede greutatea pe care le-am întâmpinat nu numai în cucerirea acestei provincii, dar **mai ales pentru menținerea ei sub stăpânire a Romei.**”

Auziți și vedeți cum scrie aici: „...dar mai ales pentru menținerea ei sub stăpânire...”? Bietul împărat, îl treceau toate transpirațiile și nici geană pe geană nu punea, că își făcuse de lucru cu ai noștri, iar de romanizare nici gând, că nu mai avea timp... Dacii aceștia viteji era clar că nu puteau fi stăpâniți.

Toate măsurile militare luate de romani, nu duceau la nimic:

„Toate aceste măsuri însă nu erau de natură să-i potolească pe **daci, o națiune războinică, pentru care libertatea era mai presus de orice.**”

Această propoziție, care îi caracterizează perfect pe strămoșii noștri, ar trebui să o scriem așa mare, în românește, pe o pancardă și să o lipim apoi pe Parlament

și pe Guvern și pe toate Prefecturile și Primăriile din țară:

„Dacii, o națiune pentru care libertatea era mai presus de orice!”

Să o punem acolo ca să o memoreze toată suflarea de limba română, că alții oricum nu înțeleg, că nu e limba lor maternă și oricum ei nu se aflau în Dacia și nici măcar prin preajmă, și astfel să înceapă românii să o și trăiască cu adevărat. Ce frumos ar fi!

Deci, dacii noștri, le făceau zile grele romanilor. Luptau din văzut și din nevăzut, astfel că în teritoriile ocupate se petreceau când nici nu te așteptai, tot felul de lucruri ciudate. Cu cât romanii luau mai multe măsuri organizatorice și militare, cu atât populația era mai... „neastâmpărată”:

„La scurt timp de la căderea Sarmisegetusei ni s-au semnalat, în diverse puncte ale provinciei, acțiuni împotriva castrelor, a organelor administrative și mai ales a transporturilor pe care le făceam.”

Nu este normal că dacă vine un hoț și-ți fură ce este al tău să fugi după el să-l prinzi și să-ți recuperezi avutul? Dacă nu o faci înseamnă că ești un molâu, că te lași pradat. Așa că, toți dacii care au atacat pe romani au fost perfect în legitimă apărare a avutului lor și a dreptului lor. Așa că înainte de a fi „dreptul roman”, a existat „marele drept dac” pe care ei îl aveau prin dat Divin. Era normal ca dacii să se bată pentru aurul lor care se scurgea ilicit din Dacia cu acele transporturi. Bineînțeles că erau revolte peste tot în rândul dacilor, puse la cale cu mare talent de către tarabostes și alții, că iată ce mărturisește împăratul:

„Mi-am dat seama curând că aceste revolte nu se nășteau spontan, ci erau dirijate după un plan minuțios

chibzuit. În rândul participanților la revolte nu se semnalase prezența nici unui tarabostes, ci numai a comatesilor, dar, în felul în care acționau, aceștia lăsau să se vadă limpede că ascultau de ordinele unei minți nevăzute, rămasă în umbră.”

Castrele romane înțesate de soldați erau de asemenea preferate de luptătorii daci, care erau maeștrii în arta hărțuirii și a atacurilor rapide:

„De cele mai multe ori castrele noastre nu erau atacate direct, acțiunile dacilor fiind îndreptate mai ales asupra romanilor aflați în afara lor. În cele din urmă au trecut și la atacuri directe asupra garnizoanelor noastre pe care le asediau. În această situație a trebuit să iau măsuri cât mai serioase. Am intensificat construcția castrelor, pe care le-am înșirat de-a lungul drumurilor, ajungând la un număr de 100.”

Deci domnilor arheologi, dacă o să căutați prin Dacia trebuie să găsiți 100 de castre romane în cap de pe vremea lui Traian, asta așa ca să nu vă încurcați cu romanizarea... Că ei le construiau de frică și nu de romanizare după cum vedem, și nici mulți nu erau romanii, ci erau mai mult... înșirați! Și tot de frică:

„Situația noastră devenise din ce în ce mai grea, datorită nesiguranței în care se aflau mai ales cei care se deplasau în afara castrelor.”

Dacă Traian face o astfel de afirmație că situația era „din ce în ce mai grea”, înseamnă că îi mureau soldații pe capete și că îi dispăreau de pe drumuri și din garnizoane ca prin farmec. Normal că aceia care stăteau pitiți prin castrele lor, erau sătui de toată hărțuiala aceasta nevăzută și că erau cu moralul total la pământ, spre disperarea împăratului, care iarăși le face

nenumărate promisiuni pentru a-i liniști și încuraja. Astfel dacii repurtau succes după succes:

„Acești tarabostesi se deplasau călări dintr-un loc în altul și după ce puneau la cale atacuri împotriva noastră, dispăreau, lăsând ca restul acțiunilor potrivnice nouă să fie îndeplinite de comatesi, care îi ascultau și-i urmau în toate orbește.”

Cu așa armată isteată, iute și nevăzută, dacii erau foarte eficienți după cum vedem, că doar nu degeaba erau ei vestiți între toate popoarele lumii. În ei nu s-a stins niciodată dorința de a trăi liberi. Carpaii, care erau dacii trăitori în creierii munților din Dacia liberă, nu au conștientizat să-și ajute frații din zona ocupată. De aceea împăratul a fost nevoit să comaseze nenumărate trupe și legiuni pe noua graniță cu munții:

„Ele erau necesare pentru păstrarea liniștii în interior, dar mai ales ca măsură de siguranță împotriva dacilor din afara provinciei, de care ne despărțeau doar munții. Mai ales carpaii, în partea de miazănoapte dădeau permanent semne că intenționau să pătrundă în noua noastră provincie spre a-și ajuta frații să se răzvrătească ...”

Așa zice Traian aici că era „noua noastră provincie”, de parcă cotropirea lui odioasă i-ar fi dat vre-o legitimitate. Adică el care știuse să-i țină la respect altădată pe iazigii cotropitori, acum se făcea că plouă și nu-și mai recunoaște încălcarea grosolană și legionară. Dar bine zice Domnul Iisus Christos, că cine ridică sabia de sabie v-a pieri, și după cum am văzut din istorie, din marele imperiu roman s-a ales praful și pulberea! Bunul Dumnezeu, a dat fiecăruia plata la timpul său.

15. Decebal și-a retras luptătorii în Dacia liberă la Oașa!

Surprinzător de tot, în manuscrisele lui Traian apare informația despre un loc din Munții Sebeșului numit Assa. După a doua mare păcăleală pe care a încasat-o de la daci, stând zile în șir degeaba în fața porților Sarmisegetusei și asediind în final o cetate goală, Traian era frământat de curiozitatea de a vedea cum au reușit dacii acea retragere surprinzătoare peste munți și unde anume s-au dus:

„Dintre daci unii s-au refugiat de cealaltă parte a munților, pe calea urmată cu un an în urmă de regele Decebal. Am dorit atunci să străbat personal calea urmată de regele dac și, urcând munții la mare înălțime, al căror vârf în limba dacică înseamnă mei, trecând pe lângă numeroase staene, am ajuns la locul unde poposise Decebal cu oștenii săi după ce părăsise Sarmisegetusa.”

După cum bine se știe capitala dacilor se află în Masivul Șureanul. În textul de mai sus mai găsim date despre un vârf montan cu nume de mei, care după cercetările domnului Simion Lugojan pare a fi Parângul, iar după părerea noastră este altul.

„În plin munte se întindea o vale largă a unui mic pârâu, înconjurată din toate părțile de munți. În acest loc bine ferit, plin de așezări de oieri se retrăsese inițial Decebal. Locul se numea Assa, în limba dacică, după o plantă aflată aici din belșug, fiind foarte plăcut de locuit.”

După părerea noastră fosta Assa este zona actuală Oașa tot din Munții Sebeșului, unde o dată ajuns, lui Decebal și oștenilor lui i se deschidea ușor drum spre zona liberă a Daciei. Traian nu pronunța bine pe ș și deci Oașa dacică, lui îi suna Assa și așa a și consemnat. Dacă

ne uităm pe hărțile actuale găsim vârful Meleia prin zona Sarmisegetusei, care este probabil și posibil să fie vârful meiului.

Pe hărțile turistice actuale găsim un traseu turistic interesant între vârful Șureanu pe care se afla cetatea și cabana Oașa, care specifică ca puncte principale pe traseu, următoarele repere: Cabana Șurianu – Vf. Prigoana – Cota – Cabana Oașa. Acest traseu ușor de străbătut și iarna și vara cu o durată de 3 ½ ore, pare a fi perfect pentru retragere în bune condiții în caz de „prigoană”, de a o da „cotită” din fața dușmanului în caz de forță majoră și de a ajunge în zona adăpostită de la Oașa. Trebuie să ținem cont că dacii erau extrem de isteți când puneau ceva la cale și extrem de eficienți. Dacă la Oașa există o vale largă înconjurată din toate părțile de munți și dacă aici există urme de castre romane, atunci această variantă este perfect valabilă:

„...pe vârful înalt al munților am construit castre, urmând ca pe timp de vară să staționeze acolo câteva centurii, cu scopul de a împiedica pe daci să-și aducă turmele aici, întrucât hotărâsem ca întreaga zonă, pentru care se părea că dacii au o dragoste deosebită, să nu dea prilejul unor noi tulburări.”

Iată care era adevăratul rol al castrelor de aici, de a împiedica oierii daci să urce pe aceste creste bogate și prielnice cu turmele, și nu reprezentau nimic altceva decât posturi de pază, dar și acestea numai pe perioada verii. A crede că romanii duceau aici o viață înfloritoare cu așezările lor este o eroare.

Rămâne ca în viitor să se reverifice totul la fața locului și să se apeleze la specialiști care au hărți foarte detaliate ale zonei. Oașa era deci, o altă reședință a regilor daci, pentru situații de urgență și răstriște și

Traian chiar sesizează acest lucru, consemnând că era „foarte plăcut de locuit” și că mai avea și alte avantaje:

„Atunci am înțeles că denumirea de „munte al meiului” nu s-a făcut în mod gratuit, această plantă putând fi cultivată pe larga vale a Assei. Mi-am dat seama că dacii refugiați aici puteau trăi liniștiți fără a simți nevoia de a coborâ în vale pentru aprovizionare.”

Avem aici încă o dovadă a faptului că în zonele de munte, baza hranei pe lângă lapte și brânză era mămăliga de mei, după cum a mai fost arătat mai sus. Oierii foloseau din plin această plantă meiul, care creștea chiar și prin văile montane. Astfel așezările lor erau mai sigure și a fost motivul pentru care regele dac cu luptători lui s-a retras aici pentru o vreme.

Dar tot interesant este ce spune Traian despre denumirea locului:

„Locul se numea Assa (Oașa), în limba dacică, după o plantă aflată aici din belșug.”

Dar care este planta care crește din belșug în zona Oașa și care probabil mai poartă și această denumire populară? Aceasta am putea afla de la muntenii din zonă. Anumite indicii totuși, duc la actuala tătăneasă, deoarece această plantă era bine cunoscută și de ei atunci și de noi azi, pentru că este hemostatică, antiinflamatoare, antireumatică, puternic cicatrizantă și face bine la ...oase! Sub formă de prișnițe, această plantă ajută la reducerea inflamației oaselor și ajută la calmarea membrelor amputate și dureroase. Dacii ducând multe lupte, aveau desigur și răniți cu oasele afectate, cu răni care trebuiau să se cicatrizeze rapid, cu hemoragii care trebuiau stopate urgent și deci este de presupus că pentru aceasta foloseau mult această plantă prețioasă. Dacă oasele le vindeca planta aceasta, atunci „oasa” au

denumit-o, iar locul unde ea creștea abundent, a devenit Oașa.

După ce s-a retras și de la Oașa ajungând în Dacia liberă, regele dac și-a condus vitejește în luptă oștenii și a pătruns de multe ori în ascuns în teritoriile ocupate, unde provoca pierderi grele romanilor, ducând o neconținută luptă de hărțuire și de slăbire a romanilor, dovedindu-se un bun strateg. Niciodată nu și-a abandonat poporul, pe care continua să-l conducă din zona liberă. Dar...

Undeva în nordul localității Micia (pe Mureș) în timpul luptelor cu un grup de decurionii romani, regele dac cade în mâna acestora și preferă să se sinucidă, după obiceiul dacilor liberi, decât să suporte umilința de prizonier. Luptătorii daci văzând drama care s-a produs, au urmărit pe decurionii care luaseră capul și mâna regelui dac, după obiceiul lor odios roman, care poate fi văzut pe columnă în mai multe locuri, și, în taină, le-au substitui cu ale unui alt tarabostes, căzut în luptă. Traian nu și-a dat seama de substituire, deși unii au văzut că chipul respectiv era destul de schimbat:

„...cei care avuseseră prilejul să-i cunoască în trecut chipul, au recunoscut capul regelui Decebal, deși îmbătrânit și mult schimbat.”

Există o carte care a apărut în România și care se numește „Capul lui Decebal”. În ea se arată taina aceasta a substituirii capului și a mâinii regelui dac, de către luptătorii săi viteji, dovadă a demnității dacilor, care nici morții nu permiteau a fi profanați. Cartea este scrisă de o mare inițiată, doamna Alexandra Dumitriu, care ne-a adus mult bine nouă românilor prin scrierile ei. Dacii nu au permis ca regele lor să fie batjocorit pe treptele Romei, aceasta fiind o dovadă a mării demnități care îi

caracteriza pe daci. Regele dac a fost petrecut de supușii săi cum se cuvine, rugul său funerar arzând trei zile, cu ritualurile și cu cinstea cuvenită, în munții sacri Bucegi, așa cum era obiceiul în neamul său. Frumos gest de recunoștință au făcut dacii față de regele lor, iar poporul după câte se pare nu l-a uitat.

Apropiatul său Vezina, a fost cel care a condus lupta mai departe și mai îndârjit:

„Totuși, contrar așteptărilor, moartea lui Decebal nu a potolit ardoarea de luptă a dacilor, ci, dimpotrivă, acțiunile lor au devenit mai îndârjite.”

După cum vedem, nici din acest punct de vedere Traian nu l-a învins pe Decebal și pe bravii lui luptători, căci s-au ridicat mereu alții și alții, care le-au luat locul celor căzuți.

Să le fie memoria de veșnică amintire în neamul nostru, acestor bravi luptători daci!

16. Cetățenilor romani le trebuiau „viză” pentru a intra în Dacia!

Din manuscrisele lui Traian mai aflăm cum a fost organizată porțiunea din teritoriul Daciei, care a fost ocupată vremelnic de ei. Prima grijă a acestora a fost să așeze restricții și vămi peste tot pe unde a fost cu putință, iar împăratul a dat chiar și o constituție a provinciei. Printre altele, în acest document constituție se prevede *„și modul în care cetățenii romani se puteau stabili aici.”*

Această afirmație din document ne clarifică faptul că în acest „El Dorado” care era Dacia ocupată pentru romani, nu putea veni oricine, chiar și roman dacă era, ci numai cei care aveau... aprobare! Conform acestor reguli stabilite de împărat, cetățenii romani trebuiau să

se conformeze unor reguli stricte și numai apoi se puteau stabili aici. Parcă ar fi „vizele” de azi, că deh, numai „avizații” lui Traian aveau acces aici.

După ce am aflat că nu au fost aduși aici coloniști și că soldații romani veterani nu doreau pământuri și nici să se stabilească aici, acum vedem că Traian însuși nu permitea așa la grămadă străinilor și nici romanilor să năvălească aici în Dacia. De ce? Tot din cauza aurului!

Împăratul nu era dispus să împartă cu nimeni prada, comoara pe care tocmai pusese mâna, și a avut grijă ca să aducă în Dacia numai oameni de ai săi de încredere, care să nu-l păcălească și care să nu-l lase fără cantități însemnate de aur. Așa stând lucrurile, iată cine au fost cei care au primit „viză” și „pașaport” pentru Dacia:

„Am hotărât să permit venirea în Dacia a ecveștrilor, cărora le-am acordat monopolul funcțiilor municipale, arendarea exploatărilor aurifere, a minelor de sare, încasarea vămile, dărilor și taxelor de pășunat. Cel mai important lucru rămânea însă exploatarea minelor de aur, fapt pentru care l-am lăsat aici ca administrator de încredere pe libertul meu Marcus Ulpius Hermias, care hotăra arendarea minelor, încasarea taxelor și a cotei din aurul extras.”

După cum vedem pe vremea aceea, aurul a fost extras din ce în ce mai accelerat sub supraveghere romană și situația este perfect identică cu ceea ce se petrece în ziua de azi, când în aceleași regiuni aurifere se dorește accelerarea la maxim a extracției aurifere. Oare ce duh rău îi mână pe acești oameni să distrugă întreaga zonă cu cianuri de dragul înavuțirii rapide? Nu cumva este același duh rău și nu cumva sunt aceleași „legiuni” care îi mânau și pe romani? Nu cumva Dumnezeu ne

pune din nou pe noi românii de azi, în fața aceleiași examen, ca oarecând pe daci?

Dar cine erau ecveștirii? Domnul Simion Lugojan ne clarifică pe deplin prin comentariile sale:

„Ecveștirii sau cavalerii. Inițial sunt regi iar sub republică alcătuiau o clasă socială formată din cetățeni pe care averea îi autoriza să servească în cavalerie... cavalerii devin un ordin, formând o elită financiară alături de cea senatorială. Ei obțin privilegiile politice și onorifice, și încep să joace un rol important în dezvoltarea afacerilor. Sub imperiu, cavalerii furnizează cea mai mare parte din administratorii importanți aflați în serviciul împăraților. Aveau semne distinctive un inel de aur și o tunică specială.”

Deci reiese clar, din aceste capitole ale manuscrisului, că în afară de soldații romani ai legiunilor și a auxiliarilor necesari, a câtorva generali de încredere, a câtorva specialiști în medicină, construcții și topografie, singurii cetățeni romani cărora li s-a permis stabilirea aici au fost acești cavalerii ecveștirii, care aveau rol de administrare. Deci alte populații de nici un fel nu au fost aduse până la plecarea lui Traian din Dacia.

Mai mult la anul 106 Traian dă drumul soldaților săi să se reîntoarcă pe la vetrele lor din Roma, reținând numai strictul necesar în Dacia pentru administrare și pază. Acești ecveștirii la rândul lor au fost preferați pentru faptul că erau capabili să și lupte cu cetele de daci răzvrățiți care erau peste tot și pentru că se pricepeau la finanțe și afaceri. Orice alte categorii sociale nu ar fi făcut față aici în Dacia, iar populații masive de romani ar fi trebuit păzite și să li se rezolve nenumărate necesități, deoarece este clar că dacii ocupați nu cooperau în acest sens, iar aceasta ar fi îngreunat mult sarcina soldaților

romani. Apoi cum am mai spus, alți străini nu erau agreați pentru a nu dijmui și ei la rândul lor cotele de aur care li s-ar fi cuvenit romanilor. Deci, colonizarea masivă a Daciei nu a existat și nici nu a fost posibilă, din cauza climei, a ostilității dacilor și... a aurului!

În lumina argumentelor de mai sus, constatăm că tot aurul nostru până la urmă, pe care romanii și-l doreau cu atâta ardoare, a fost cel care ne-a salvat de romanizare și a fost principala piedică în calea unui astfel de proces în Dacia. Romanii au menținut aici trupe și efective strict cât a fost nevoie pentru a jefui și a căra la Roma bogățiile. Nu au avut nici un interes pentru orice altceva, care deja era mult prea complicat pentru ei. Iar dacă înscrisurile administrației romane în Dacia erau în latină, nu înseamnă că populația dacă și-a schimbat modul de a vorbi și că și-ar fi abandonat propria limbă. Acele înscrisuri erau necesare pentru împărat și nu pentru daci, care nu aveau nici o tangență cu ele. Deci latinizarea și originea latină a limbii române nu se confirmă de nici un fel în Dacia.

Ipoteza care susține că fetele dace s-au căsătorit cu soldații romani, apărând familii mixte, este cea mai falsă posibilă, deoarece de nenumărate ori pe parcursul acestui manuscris apare afirmația clară că dacii mai bine se sinucideau decât să cadă în mâna romanilor. Aceasta era valabil și pentru fetele și femeile dace, care aveau cu toatele aceiași atitudine dârză. Peste tot găsim de asemenea afirmația că populația dacă era ostilă și neprimitoare față de romani, deci aceasta era și din cauza populației feminine care își urau de moarte dușmanul. Mai sunt multe legende și povești care s-au perpetuat și care arată că ele preferau moartea decât batjocura romană și că pentru a scăpa de pericol preferau să-și

pună capăt vieții, păstrându-și curățenia trupească. Așa au apărut Sânzienele în poveștile românești. După cum s-a văzut și mai sus dacii se încuscreau însă foarte des cu tracii, care erau preferați. Cei care au avansat ipoteze fanteziste, nu au înțeles niciodată spiritul dacilor și înaltele lor reguli de viață și morale, pe care ei le respectau cu sfințenie din moși strămoși și nici nu au înțeles credința lor puternică în Cel Preaînalt.

17. Pe ce stătea gloria Romei?

Cu atâta bogăție furată din Dacia, romanii au chefuit zile în șir, iar cetățenii romani au primit o parte importantă din prada de război. Cu aceste bogății ale noastre, la Roma s-au putut plăti cele mai grandioase construcții și face statui frumoase pe care noi azi le admirăm. **Dar pe binele cui sau pe jalea cui stau ele?** Câți au fost cei care au plătit cu viața lor gloria și bunăstarea Romei? Își mai aduce aminte cineva? S-au au pierit toți dacii?...

Iată cum erau tratați dacii și cum au fost ei „romanizați” de niște soldați barbari, de care noi părem a fi foarte mândri astăzi:

„După ce confiscam bunurile din locuințe și le dădeam legionarilor, puneam foc acestor așezări. Pe valea râului Maris (Mureș) am distrus în întregime Singidava, una din cetățile dacice...”

„...am continuat cu represaliile...”

„... am pătruns în munți, unde am continuat eforturile de luptă atacând așezările și staenele dacice, lovind astfel în elementul de bază al vieții lor.”

Câte lacrimi amare au curs atunci și câtă suferință... Jale mare a fost în Dacia sub stăpânire romană și greu tribut s-a plătit unui cotropitor lacom și

corupt, care a distrus în nebunia lui tot ce era frumos și curat, și a jefuit fără milă un popor.

Cu jalea lor mare, ei străbunii noștri daci, ne întrebă pe noi cei de azi, pentru care fapte acest împărat a fost trecut în galeria marilor bărbați ai neamului?... Pentru care bine?... Și pentru care fapte ne declarăm noi azi ca provenind din romani?... Și pentru care fapte ne declarăm noi azi latini?... Și noi nu știm răspunde...

Și lacrimile curg... că-i noapte deasă afară...

Speranța noastră astăzi este în Bunul Dumnezeu, că o dată și o dată acestui neam i se va face dreptate. Doamne ajută-ne pe noi românii!

Columna lui Traian așezată în Roma, nu ne este benefică nouă. Cine nu crede să viziteze Muzeul de Istorie a României, unde există o copie a columnei și să studieze cu atenție acele imagini și va vedea un adevăr cutremurător. Singurul merit pe care îl are ea este că putem vedea cum era înfățișarea dacilor de altă dată, în rest bine ar fi să o îmboarde vre-un taifun cât mai curând! Poate așa, o dată cu ea va dispărea din viața noastră și această romanizare absurdă.

În încheierea manuscriselor sale, împăratul Traian zice plin de sine:

„Așa am prefăcut Dacia în provincie romană, după cum am jurat!”

Da, zicem noi, dar nu pentru prea mult timp!

Iar glasul Moșilor noștri din ceata lui Zamolxe îți zic ție:

Greu Traiane, greu i-ai dovedit pe daci, cu pierderi imense în rândul soldaților romanilor, iar dacă în Dacia nu ar fi existat un bicisnic de trădător grec și un spion corupt, acest lucru nu ar fi fost posibil niciodată și dacii ar fi izbândit a doua oară!

Și tot din finalul acestor manuscrise vom reține o frântură mică de text, dar care cuprinde un mare și copleșitor adevăr despre strămoșii noștri, atât de simpli și de plini de demnitate, încât i-au uimit și umplut de admirație chiar și pe dușmani lor cei mai aprigi, pe romanii:

„...vestiți între popoarele lumii nu numai prin puterea trupurilor, dar și prin vitejia pe care le-o insufla credința în zeul Zamolxe, venerat de ei. Încredințați că nu mor niciodată, că își strămută doar locul din această lume în lumea zeilor, ei înfruntă moartea mai bucuros decât dacă ar merge la o petrecere.”

Dumnezeu să-i aibă în grija și în paza Sa pe strămoșii noștri atât de viteji și luminați, iar pe noi să ne ajute să redevenim iarăși ce am fost!

18. Reabilitarea dacilor!

Domnul Simion Lugojan mare bie ne-a făcut nouă românilor, publicând această carte, care cuprinde manuscrisele împăratului roman Traian „*De bello dacico*” la Editura de Vest din Timișoara. Prin datele din acest document avem ocazia să facem lumină în istoria noastră veche și avem la îndemână dovezi și argumente în ceea ce privește faptul că nu a existat romanizare pe teritoriul Daciei ocupate, ci a fost un proces de militarizare și de păzire a unor regiuni aurifere și că nu a existat niciodată o latinizare și o înlocuire a limbii dacilor cu cea a romanilor.

Noi cei de azi, trebuie să ținem cont de dovezile atât de evidente și să rezolvăm de urgență câteva probleme pe care le avem:

1. Restabilirea adevărului istoric despre trecutul nostru ca neam;

2. Restabilirea adevărului despre originea poporului român;
3. Restabilirea adevărului cu privire la limba dacă și limba română;
4. Restabilirea adevărului cu privire la viața locuitorilor din Dacia, la cultura și tradiția lor;
5. Restabilirea adevărului cu privire la partea din Dacia ocupată vremelnic de romani, granițe și vecini;
6. Ștergerea însemnelor ocupanților la care noi după mii de ani ne tot închinăm;
7. Scoaterea împăratului cotropitor Traian din panteonul național, deoarece este un impostor cățarat acolo prin fals istoric și reconsiderarea însemnelor naționale;
8. Rescrierea cărților de istorie și de limba română ale școlarilor în lumina adevărilor istorice și lingvistice corecte;
9. Reconsiderarea descoperirilor arheologice în lumina dovezilor incontestabile;
10. Reîntoarcerea regiunilor aurifere înapoi în proprietatea Statului Român, în beneficiul întregii populației românești;
11. Noi ca neam să ne redresăm moral și „să devenim iar ce am fost și mai mult de atât”!

Cred că avem foarte multă treabă de făcut și ne rugăm la Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze pentru a reuși.

Aceasta este adevărata columnă... a dacilor!

Doamne ajută-i pe români!

Mulțumesc Bunului Dumnezeu, Marilor noștri Străbuni și Sfântului Arhanghel Varahiil pentru ajutorul acordat în scrierea acestei cărți.

Pirtea Maria,
Oradea, octombrie, 2006.

